Lidia Gheorghe

MARIA, PRINȚESA ARTISTĂ!

**VÎRSTA AMINTIRILOR…

*OGLINDA!

Privesc în faţa mea şi văd o femeie încă frumoasă! La o vârstă foarte frumoasă!

- Da! Aşa e! Eu sunt această femeie!

Cea mai bună prietenă a mea este ea: Oglinda.

- Da! Oglinda!

- Vă miraţi?

- Păi să vă povestesc.

- Am vârsta inimii mele!

- Am vârsta împlinirii sufleteşti!

- Voi scrie! Da, voi scrie mult şi veţi înţelege de ce mă privesc în oglindă. Mă admir! Fără falsă modestie. Sunt încântată de ceea ce văd!

Astăzi m-am trezit liniştită şi fericită!

Mă relaxez în patul meu de prinţesă. Îmi las piciorul să atârne pe lângă pat. ating pufoasa blană de urs care zace întinsă pe parchetul de mahon. Revizuiesc, în mintea încă adormită, toate aspectele zilei.

Întind mâna şi îmi iau neglijeul, cel din mătase naturală, roz-trandafirie. Plăcut la atingere.

Mă gândesc!

- Hai sus prinţesă! Gata cu leneveala! Şi mă ridic din patul primitor, pentru a-mi începe una dintre cele mai incitante zile din viaţa mea!

Am străbătut coridorul către scara evantai, simţind mirosul plăcut al cafelei. Treptele din lemn de mahon scârţâiau uşor sub paşii mei, care tresăltau. Grăbindu-mă să ajung mai repede, pentru a dărui sufletului pasiunea gustului!

Am luat ceaşca cu cafea şi m-am îndreptat către salonul primitor. M-am aşezat în fotoliul stil Ludovic ce stătea cu faţa la

şemineu, privindu-l îndelung. Apoi privirea mi-a alunecat spre oglinda mare, din cristal, de pe peretele lateral al salonului. Dând roată, vederea a zărit celălalt fotoliu, gol. Deoarece iubitul meu soţ, Barbu, era plecat. Şemineul era neatrăgător, deoarece era neaprins.

Stau liniştită. Sorb din cafeaua aburindă. Privesc zâmbitoare, fericită, încântată, uimită de îndrăzneala mea, de sinceritatea cu care doresc să aştern aici empatia timpului!

*IMAGINI CONTEMPLATIVE!

Miroase a primăvară.

În faţa mea se derulează struţuri de imagini, care mai de care mai vizionare!

Sunt legată printr-un cordon ombilical nevăzut de una dintre cele mai frumoase doamne ale unei epoci de mult apuse şi găsesc potrivit liantul dintre aceasta şi umila mea persoană.

Înbrăţişarea sufletelor celor două personaje ale acestei descrieri va scoate în evidenţă: caractere, obiceiuri, pasiuni, plăceri. Asemănătoare.

Oglinda! Da! Oglinda! Îmi oferă imaginea mea, faţă de mine însămi şi în faţa oamenilor!

Acum să facem cunoştinţă.

- Sunt Maria! Actriţă a unui teatru de mare notorietate al Bucureştiului! Sunt căsătorită cu Barbu, un bun arhitect. Poziţia lui în societate este creată prin forţele-i proprii. A ajuns la statutul de om bine văzut în lume.

Sunt ani de când ne-am unit destinele, sper eu, pentru totdeauna.

Vă spuneam mai devreme că sunt liniştită şi fericită!

Barbu este bărbatul adevărat, sufletul cel mai minunat, omul cel mai bun, prietenul fidel, pe care orice femeie şi l-ar dori!

Nunta a avut loc la palatul Ştirbei, într-una din zilele sfârşitului de brumărel!

Cununia religioasă s-a oficiat la Mănăstirea Caşin, după care am fost invitată într-o maşină de epocă, din perioada regatului, apoi condusă la palat, aşa cum îi stă bine unei prinţese.

Toţi invitaţii au fost rugaţi să adopte ţinută de epocă regală! Inclusiv rochia mea de mireasă a fost din acele timpurii, mult îndrăgite de mine! Totul a fost realizat şi pregătit de soţul meu, în mare taină, pentru a oferi iubitei sale soţii o zi de reală trăire sufletească, asemănătoare unei zile din viaţa unei prinţese regale!

Pentru a desăvârşi acest tablou creat, trebuie să închei cu salonul în care mă aflu, al casei în care am fost condusă atunci, în noaptea nunţii, de către acest minunat om!

Cunoscându-mi gusturile, gândurile, dorinţele, plăcerile, a întocmit planul de nuntă cu un an înainte, realizându-l în amănunt, până la sfârşit, dăruindu-mi-l în acea zi, unică în viaţă. Din acest plan a făcut parte şi casa în care locuim. Eu nu am avut cunoştinţă de nimic din toate acestea.

Mai întâi casa boierească, din buricul târgului Bucureştilor de altădată, a fost încântarea sublimă, ireală, la care nici nu visam. Apoi decorurile, făcute de domnul arhitect, mi-au gâdilat simţurile.

Mă uit de atâta timp în oglinda imensă de pe peretele lateral al salonului şi conştientizez că am alunecat în reveria sufletului dorită de mine, gându-l ducându-mă pe cărări contemplative! Nici nu mi-am dat seama că am terminat cafeaua. Nu mai am timp pentru vise, căci ziua este lungă, emoţionantă… La capătul ei, concluziile le veţi trage voi, frumosul meu public spectator!

*INSTITUTUL DE ARTĂ TEATRALĂ ŞI CINEMATOGRAFICĂ, BUCUREŞTI!

Eu zic aşa: „Oamenii care vor să avanseze în viaţă sunt aceia ce caută circumstanţe şi dacă nu le găsesc, le crează!”

Sunt o tânără cu ambiţii, având tolba plină cu vise, care mai de care mai provocatoare. Urmăream un viu interes, pentru a păşi în dreapta viaţă. Căutam drumul ideal!

Era o zi toridă de vară din iulie. Nici nu ştiu cum arătau cei din jurul meu. Cum arăta locul. Însă ştiu cum arăta marele afiş, cu admişii la teatru. Erau mulţi. Se înghesuiau, aproape brutal, dorind să vadă dacă se află pe acel afiş.

Eu nu înţelegeam mai nimic. Erau clipe care nu se scurgeau, rămânând suspendate acolo, în clepsidra timpului, creând senzaţia că implacabilul s-a produs.

Nu ştiu cum, însă am conştientizat că stăteam rezemată de un zid. Ţineam mâna sprijinită de el, gândindu-mă la Sfânta Fecioară Maria, protectoarea numelui meu. În spatele scenei imaginare auzeam zgomote, ţipete, râsete nervoase. Hărmălaia s-a redus. Pe rând, fiecare din acea mulţime, se retrăgea, rămânând sau plecând. Spaţiul unde trona afişul era gol.

Am făcut o mişcare. Era să cad. Ameţeala mă urmărea de câteva minute. Am strâns din dinţi şi am mers cu paşi grăbiţi către afiş. Acum a sosit momentul să-mi citesc destinul: admisă sau respinsă! Nu vedeam nimic. Lacrimile fierbinţi se rostogoleau pe obraji. Literele dansau jucăuşe, nereuşind să desluşesc nimic.

M-am redresat! Ochii mi s-au limpezit. Mintea îmi lucra frenetic încurajându-mă:

- Hai Maria! Că nu s-a sfârşit lumea! Totul este posibil în lumea asta!

Deodată am văzut limpede! Numele meu era pe lista celor admişi.

- Ooo! Nuu! Nu-i adevărat!

Am făcut repede câţiva paşi şi m-am prăbuşit pe o bancă, pe care nu o văzusem până atunci. Eram siderată! Cine v-a crede?

Părinţii mei nu mi-au dat nici o speranţă. Spuneau:

„Asta-i meserie? Asta-i prostie! Tu crezi că vei reuşi într-o astfel de lume?”

„Nu ai nici o cunoştinţă în domeniu. Asta este o lume aparte. Actorii sunt boemi! Nu fac nimic în viaţă. Visează şi se transformă în pielea personajelor cărora vor să le dea viaţă!”

- Ei şi ce? le replicam eu.

- Cei rău în asta? - Mie îmi place şi o voi face!

I-am înfruntat, i-am supărat, s-au necăjit, dar până la urmă s-au obişnuit cu ideea, aşa că am ajuns la o înţelegere: le-am promis că voi încerca şi la altă facultate, dacă nu reuşesc la teatru.

Însă ei erau destul de înţelepţi pentru a înţelege că fiica lor este ambiţioasă şi va reuşi.

Stăteam aşa liniştită, la capătul băncii pe care mă aşezasem şi îmi sprijineam capul pe spătarul acesteia, derulând prin mintea învolburată toate aspectele situaţiei nou create.

Deodată, simt o mână caldă, plăcută, ce–mi mângâia umărul. Era un băiat cu o statură medie, bine făcut, cu ochii intens coloraţi, între albastrul cerului şi reflexe de smarald. Mi-a sfredelit privirea!

Când am ridicat capul, mirată de senzaţia creată, s-a aprins o flacără văluroasă, prin care l-am privit pentru o clipă. Apoi mi-am plecat ochii, uşor ruşinată de îndrăzneala cu care îl fixasem.

- Nu îţi înţeleg atitudinea! a spus el, cu o voce guturală. Am văzut în privirea ta că te-ai regăsit printre cei admişi! De ce eşti aşa suferindă? Ai ales această facultate la îndemnul părinţilor? Ți-ai dorit să faci altceva în viaţă? Tu ai aspect real de artistă, eşti aşa frumoasă! Natura a lucrat la chipul tău îndelung, dăruindu-ţi ca zestre frumuseţea! Dumnezeu a desăvârşit lucrarea, punându-ţi în suflet înţelepciune, inteligenţă, îndrăzneala de-a alege acest drum greu, anevoios, chiar dur pe alocuri! Iar eu observ aici o fată dezamăgită, dezarmată, dezorientată! De ce?

Între timp ridicasem privirea, uitându-mă la băiatul cu aspect de intelectual ce mă interpelase, punându-mi întrebări care mai de care mai incitante, descriindu-mă, fără să i-o cer. Și unde mai pui că mă zugrăvise de parcă ne cunoşteam de când e lumea! Oare ne mai văzusem undeva, cândva? Interesantă critică!

- Însă eu aş dori să ştiu, totuşi, cine este onorabilul domn din faţa mea! i-am zis. Eu sunt Maria!

- Eu sunt Virgil!

- Şi eşti poet? l-am întrebat, zâmbind.

- Mă străduiesc, dar îmi iese mai bine proza. Sunt student în ultimul an la teatru şi am venit să văd cum se bucură viitorii studenţi, cum reacţionează, ce gândesc şi ce îşi doresc de la ei, de la artă! Am stat deoparte, observându-i pe toţi. Tu stăteai retrasă şi priveai! Am crezut că aştepţi pe cineva. Mirarea a fost atunci când te-am zărit pornind spre afiș precipitată, emoţionată; pe faţa ta, albul devenise şi mai alb. Astăzi, acum, aici, ai jucat fără să ştii, primul rol al vieţii tale! Din punctul meu de vedere eşti admisă, eşti artistă, eşti viitoare vedetă!

- Pentru ce îmi spui toate acestea? Ce imbold te-a îndemnat să mă remarci, dintre toţi ceilalţi?

Plin de sine, el mi-a răspuns răspicat:

- Pentru că eşti frumoasă, modestă, ambiţioasă, ai putere de stăpânire, eşti echilibrată şi eşti teatrală. Acum este rândul meu să te întreb de ce eşti dezamăgită?

- Nu este treaba ta! am răspuns puţin iritată de îndrăzneală.

- Bine! Am înţeles. Nu îţi place să comunici cu persoane necunoscute! Nu-i nici o problemă, avem timp de la toamnă să comunicăm. Poate îţi vei dori să afli lucruri noi, la început de drum!

S-a ridicat. A luat mâna mea între mâinile lui calde, fine şi plăcute. A strâns-o cu plăcere vădită. Apoi a făcut o piruietă rapidă şi s-a amestecat în mulţime, dispărând parcă ar fi intrat în pământ.

Am rămas siderată, cu ochii aţintiţi în direcţia aceea. Dar nu mai vedeam nimic, decât mulţimea zgomotoasă care comunica, reacţiona, însă eu nu auzeam nimic. La tulburarea mea s-a mai adăugat încă una: apariţia misteriosului Virgil!

Ochii mei ca safirele au privit cerul albastru, scăldat în strălucirea arzătoare a soarelui. Luminoasa-mi faţă albă, care suferise în câteva minute transformări cameleonice, dăruia ca podoabă de preţ zâmbetul! Chipul meu angelic, încadrat de un bogat păr ca aurul viu, numai bucle, stătea strâns într-o coamă groasă, ridicat în vârful capului, pe care trona un mândru fluture de argint cu reflexe albăstrii. Am scuturat din cap, revenindu-mi din reverie. M-am recules, apoi am murmurat: Doamne, îţi mulţumesc! Marie! Prea sfântă Marie! Îţi mulţumesc!

Am plecat păşind încet pe pardoseala stricată, mergând leneşă prin soarele încins al lunii lui cuptor, gândindu-mă cum voi comunica vestea minunată, iubiţilor mei părinţi! Pentru acest proiect am muncit atât şi acum nu mă pot bucura de măreaţa realizare, pentru că părinţii mei nu îmi împărtăşesc alegerea. Ei nu reuşesc să participe la starea sufletească şi emoţională, nu îşi doresc un copil cu suflet boem! Tocmai îmi spunea Virgil, noul meu amic, că sunt inteligentă! Hai să vedem cât de abilă sunt!

**COPILĂRIE! DULCE COPILĂRIE!

*PRIMA REPREZENTAŢIE…

Am tras aer în piept şi am deschis uşa uşor, strecurându-mă tiptil în casă, unde erau fratele şi părinţii, preocupaţi cu pregătirile pentru plecarea în vacanţă. Mergeam la mare, la Saturn, aveam bilete luate printr-o agenţie de turism mai ieftină.

Familia mea face parte din pătura de jos a societăţii. Spun asta, deoarece sunt săraci, dar ambiţioşi. Au întemeiat de tineri o căsnicie frumoasă şi trainică. Au adus pe lume doi copii, fata Maria şi băiatul Radu.

Mama mea este o femeie frumoasă, cu păr lung, blond-şaten, cu ochii ca două peruzele, mică de înălţime, dar minunat armonizată, tata este cel mai bun şi blând tată, nu prea înalt, cu părul de culoarea castanei, iar fratele meu este blond, cu ochii albaştri, înalt şi preocupat de sport. Mama mai deţine ca zestre de familie două surori: Tania şi Ileana.

Tania are o fetiţă - Crina, o minune, o creatură plină de viaţă, ce îmi este nespus de dragă. O consider sora mea şi este cu zece ani mai mică. Știe să scormonească cu dibăcie în sufletul meu. Face parte din viaţa mea, fiind implicată în preocupările mele teatrale. Crina este în clasa întâi şi se observă limpezimea inteligenţei ce va deveni în ani o reală revelaţie pentru mine şi familie.

Viaţa noastră este limitată la puţine bucurii. Sărăcia are aspectul tăcutelor flori de gheaţă. Am învățat împreună să privim viaţa ca pe darul cel mai de preţ al lui Dumnezeu. Astfel am înţeles să ştim să preţuim familia, bucuriile şi nevoile! Aşa se explică dorinţa tuturor de a fi bine şi a ne înţelege problemele, unii altora.

Crina este singurul suflet care mă înţelege, care îmi împărtăşeşte dorinţa şi care mă sprijină în a-mi exercita talentul. Ea e mică, dar încrezătoare în aptitudinile mele de artistă. Eu dau reprezentaţii în faţa ei şi ea este veselă, încântată şi mă aplaudă,

provocându-mi senzaţii nebănuite. E fascinată când vine vacanţa de vară, deoarece ştie că toată vara repetăm la câte o piesă şi vom avea reprezentaţie în prezenţa copiilor spectatori din faţa blocului. Deşi este cu mult mai mică decât noi, tinerii actori, Crina este atentă la repetiţiile noastre şi aplaudă încântată când isprăvim fragmentul propus.

Acum a sosit momentul să vă povestesc. Pentru a înţelege acest episod din viaţa mea, căruia i-am dat titlul „Cele mai frumoase clipe ale copilăriei!”, doresc să vă fac cunoscută regula jocului.

Totul a început într-un sfârşit de an şcolar, cam prin clasa a șaptea, când am jucat într-o piesă de teatru „Recreaţia mare”, unde am avut un rol minor, însă profesoara de literatură a remarcat puterea mea de interpretare, modul de-a aborda acel rol, şi m-a cooptat în trupa actorilor profesionişti ai şcolii generale în care învăţam.

Această şcoală se află în cartierul muncitoresc în care locuiam. Însă să ştiţi că eram fericită, mulţumită şi liniştită. Aveam profesori minunaţi. Aceştia munceau pentru a ne ridica pe mulţi dintre noi pe cele mai înalte culmi ale vieţii! Aşa se explică cum am căpătat dragostea pentru teatru, având la bază nevoia de virtute! La rându-i, aceasta se înfrăţeşte cu fericirea de-a învinge şi a reuşi în idealul propus!

Profesoara de literatură era o adevărată doamnă! Avea un cap frumos! Părul de culoarea aurului se revărsa în bucle pe tot spatele. Ochii albaştri, senini, priveau cu o blândeţe pe care nu am remarcat-o la nimeni, niciodată! Erau ascunşi de o pereche de ochelari mari, care-i îmbrăcau faţa. Într-un cuvânt avea aspectul „Femeii intelectuale a vremii!”

Suferise, în urmă cu ani, un accident în urma căruia s-a ales cu o gibozitate imensă. A fost grav rănită la coloană, fiind implicată într-un accident de maşină. Se povestea că fusese foarte frumoasă, înaltă, cu un corp de invidiat! Acum rămânându-i o încântare numai capul. Am înţeles apoi că acel bogat păr lung era

anume lăsat pentru a masca, într-o oarecare măsură, tragedia coloanei deformate dobândită în urma accidentului.

Această minunată doamnă, pe nume Dina Cuculici, mi-a remarcat aptitudinea în arta teatrală!

În acea seară memorabilă, doamna Dina m-a luat deoparte şi mi-a spus:

- Ai har! Eşti înzestrată cu un talent deosebit! Ai o voce care va putea fi remarcată! Astfel vei fi deosebită! Eşti puţin durdulie, însă ai vârsta când fetiţele se transformă. La tine deja se observă! Vom vedea la sfârşitul clasei a VIII-a cum vei fi!

- Până atunci avem de învăţat multe, urmărind dacă m-am înşelat în ceea ce te priveşte!

A dat mâna cu mine şi a mers să vorbească cu ceilalţi elevi. Cu siguranţă încurajându-i, cum a procedat şi cu mine!

Am rămas siderată! Nevenindu-mi să cred ce mi-au auzit urechile. M-am concentrat să memorez toate vorbele minunatei mele profesoare. Am plecat în sala de baie, să-mi zăresc chipul în oglindă. Şoc! Eram înpurpurată, înlăcrimată, mândră şi fericită! Am stat puţin, pentru a-mi reveni. Priveam în oglindă. Îmi doream să îmi recapăt echilibrul sufletesc. Îmi doream să mă întorc în sala de repetiţii, calmă, liniştită. Emoţiile, neliniştea, gândurile care o luaseră razna, am încercat să le înăbuş.

Eram ambiţioasăde mică! Figura aceea împurpurată nu am lăsat-o să fie văzută! Am intrat radioasă, afişând un zâmbet larg, îndreptându-mă către locul unde era doamna Dina. M-a zărit. Mi-a zâmbit. A reuşit să-mi umple marele gol creat în sufletul meu de copil.

Acum îl pot umple cu bulgări mici de fericire, ce se rostogolesc, aşezându-i rânduiţi, pentru a-i primi pe următorii!

Era numai începutul unui lung drum, care este şi drumul vieţii! Am plecat de acolo veselă, încântată, fericită! Acasă i-am înştiinţat pe iubiţii mei părinţi că am reuşit să fiu remarcată de doamna profesoară de literatură, care mi-a acordat un rol important într-o piesă de teatru cu care școala noastră se va

prezenta la un concurs pentru toate şcolile Bucureşti. Ei au fost numai încântare şi bucurie, negândindu-se că eu am cu adevărat talent şi că voi face carieră din aceasta.

Însă acum e vară! E vacanţă! Acel concurs va avea loc în perioada sărbătorilor de iarnă, iar eu am o vară goală în faţă. Vă puneţi întrebarea: - Ce este aceea o vară goală? Vă spun imediat.

Nu aveam prea multe de făcut în această vacanţă lungă de trei luni. Părinţii nu aveau posibilităţi, ne duceau numai două săptămâni la mare la cort, într-un kamping de pe malul Mării Negre, pe partea cu staţiunea Mamaia, însă mult mai departe, spre oraşul Năvodari. Aşa că am stat şi m-am întrebat: Ce voi face eu toată vacanţa?

Am găsit imediat răspunsul. Am mers afară, unde i-am găsit pe prietenii mei. I-am rugat să mergem în părculeţul din faţa blocului, unde, în afară de leagăne, mai erau nişte bănci, pe care noi le mutam faţă în faţă când stăteam strânşi la poveşti.

- De ce? au întrebat ei nedumeriţi.

- Haideţi să ne aşezăm, apoi vă povestesc la ce m-am gândit să facem în această vacanţă!

Miraţi, m-au urmat!

- Şi acum! linişte! a spus unul dintre băieţi. El era şi cel mai glumeţ dintre noi. Maria ne aduce la cunoştinţă cum ne vom Petrece vacanţa!

- Planul meu este următorul! am spus frângându-mi mâinile de emoţie. Pentru că am intrat în trupa de teatru a şcolii, vreau să vă spun ideea la care m-am gândit. Cum să ne umplem golul ce se creează în vacanţă! În afară de cititul cel de toată ziua, de jocurile prea bine ştiute, raţele şi vânătorii; cucii; faţea-scunsea, elasticul şi alte astfel de îndeletniciri, am ajuns la concluzia că putem şi să punem în scenă un spectacol, o piesă de teatru sau ce doriţi voi!

Toţi au tăcut. Daniel, băiatul cel vesel, a spus: - Da! Super! O jucăm pe Alba-ca-Zăpada şi eu sunt Mutulică, piticul care nu poate spune mai nimic!

Copii au râs. Eu am zâmbit!

- De ce eşti răutăcios Dani? am spus eu timidă. Va fi o încununare a muncii depuse, la sfârşitul vacanţei, când spectacolul va fi jucat, iar noi vom primi aplauzele binefăcătoare sufletului!

Anca a intervenit şi a spus încântată: - Da! Dani are dreptate! Albă-ca-zăpada va fi una dintre piesele cele mai plăcute, deoarece îi ştim subiectul, iar rolurile vi le împart eu.

- Super! am spus eu.

- Super! au sărit şi ceilalţi.

Lili a spus: - Dar cine o joacă pe Alba?

Anca a răspuns: - Aveţi răbdare să merg în casă. Să iau cartea cu frumoasa poveste. Să vizualizez fiecare rol, să văd cui i se potriveşte.

Mirela a zis: - Eu voi face programele!

Adriana a adăugat: - Eu voi face desenul pe faţeta programului!

Băieţii au început să discute aprins despre cine va fi piticul x sau y. S-a creat o hărmălaie de nedescris, eu rămânând mut, dar bucurându-mă de receptivitatea prietenilor mei de joacă. Ce mai tura-vura, toată lumea a luat-o în serios şi uite aşa a luat fiinţă micul nostru teatru.

Această preocupare a durat câțiva ani, noi ajungând toţi elevi de liceu, iar micuţa Crina crescând în acest miracol teatral. Toate activitățile au fost realizate într-o scară de bloc, totul fiind improvizat, dar bine lucrat.

Aşa se face că interesata Crina, după ce îi comunicam titlul unei piese de teatru pe care doream să o punem în scenă, mergea la bibliotecă, lua cartea cu povestea în cauză, o citea şi apoi știa ceea ce vom interpreta noi.

Fiecare vară avea cel puţin două piese pe afiş. Copiii din cartier auziseră de spectacolele noastre şi veneau să le vadă, iar noi eram încântaţi!

Anca a devenit regizorul trupei. Eu cu Lili ne ocupam de costumele şi decorurile necesare. Mirela şi Adriana lucrau la

programele şi biletele pe care le dădeam la intrarea în sala de teatru (adică în holul de intrare al blocului în care locuiam).

Din fondurile strânse cumpăram recuzită pentru teatrul nou înfiinţat, de exemplu materiale pentru croit cortine, faţe de masă, tot felul de draperii ce erau necesare la schimbarea decorurilor, măştile, becurile pe care le coloram cu acuarele, cartoanele pentru a fi decupate în diverse forme necesare unui anumit decor, foile pentru realizarea programelor şi biletelor. Of, Doamne! Câte mai erau de făcut şi de cumpărat! Băieţii răspundeau prezent în orice moment!

Dar să revin la prima noastră reprezentație! Într-o zi, am mers la bibliotecă cu Anca şi am găsit cea mai potrivită carte: „Instruirea micului actor”. Am scos un sunet înăbuşit de bucurie, dar tot a fost remarcat de ceilalţi copii. În bibliotecă era mult prea multă linişte, se auzea chiar şi bâzâitul enervant al unei muşte, care reuşise să intre în sanctuarul lumilor de vis, pentru a îi deranja pe cei care lecturează.

Anca a făcut un pas către mine uitându-se la ce mă uitam eu. Eram uimită! A zâmbit! Am observat încântarea din privirea ei. S-a apropiat de mine şoptindu-mi: - Asta este cartea potrivită! Hai să mergem către doamna bibliotecară. Aceasta era ocupată cu o domnişoară ceva mai mare. Îi spunea că o carte pe care o alesese nu era pentru vârsta ei. Drăguţa domnişoară a mulţumit şi a mers înapoi între rafturile cu cărţi, alegându-şi alta.

Ne-a venit rândul şi cum ne-am aşteptat, ne-a explicat şi nouă acelaşi lucru.

- De ce aţi ales voi această carte? Acesta este un îndrumător pentru cei care sunt într-o trupă de teatru!

Cum sunt explozivă am sărit ca arsă: - Eu sunt într-o trupă de genul acesta! Am jucat într-un rol minor, însă acum am fost aleasă într-un rol principal! Apoi am tăcut. Toată lumea se uita mirată la mine. Ridicasem vocea într-atât încât am deranjat întreaga adunare ce popula biblioteca.

- Vă rog să mă scuzaţi! le-am spus.

Doamna a fost drăguţă și ne-a dat cartea! Era încântată că vede o elevă atât de entuziastă. Am luat cartea, am strâns-o bine la piept, pentru a nu fi vreun pericol de a o lua altcineva. Anca a zâmbit cu superioritate şi m-a urmat îndeaproape, ieşind victorioase pe uşa bibliotecii. Abia aşteptam să ajungem şi să le comunicăm prietenilor din trupă vestea cea mare.

Radiam de fericire când am ajuns în faţa blocului, fluturându-le cartea de la distanţă. Ne-am strâns roată pe cele două bănci din parc şi am început să răsfoim, pentru a vedea mai întâi capitolele.

Doamne! Ce ne minunam, ţipam de bucurie când vedeam câte un capitol care tocmai ne interesa. Această carte conţinea învăţăminte pentru actorii amatori care vor să pună în scenă o piesă de teatru, neavând la dispoziţierecuzita necesară dintr-un studiou.

Cum ar fi: luminile - poziţia din care cade fanta luminoasă, cum să scoţi în evidenţă un anume personaj, cum să-i aşezi masca şi cum să bată lumina pentru a-l scoate în ochiul privitorului; sunetele - cum să faci ca ploaia să se audă cât mai natural; cum să obţii sunetul unui tunet sau zgomotul înfricoşător al viscolului. Cred că aţi înţeles ce comoară am descoperit noi!

- Deci la drum prieteni! am spus eu plină de entuziasm frenetic!

Au început repetiţiile. Băieţii erau cam leneşi. Nu prea îşi învăţau rolurile, aşa că am întârziat cu reprezentaţia. Pe la sfârşitul lui august, cu două săptămâni înaintea începutului de an şcolar, a avut loc prima reprezentație a piesei Albă-ca-zăpada şi cei șapte pitici! În interpretarea unui colectiv artistic al blocului M8, dintr-un cartier mărginaş al Bucureştiului!

Pentru a încheia această fascinantă descriere despre pasiunea mea din copilărie, este important să termin povestea primei piese pusă în scenă. Deși am fost stângaci, am luptat mult pentru a-i convinge pe părinţi că era necesar să fim ajutaţi. La început nu aveam bani pentru a decora o sală de spectacol,

pentru a procura îmbrăcămintea necesară în realizarea completă a unei piese, deci era important să fim ajutați de ei și am reuşit să îi convingem să o facă!

Anca a repartizat rolurile: mie mi-a oferit rolul Albei-ca-Zăpada, pentru că aveam un chip frumos, cu părul blond auriu, cu figura sculptată, minunat armonizată, chiar dacă mai durdulie, puteam juca rolul frumoasei din poveste. Ţinuta mea era de adevărată prinţesă. Nu am reuşit să mă îmbrac precum era frumoasa Alba, însă am reuşit să împrumut rochia de gală a mătuşii Ileana. Aceasta avea culoarea cerului senin, brodată cu dantele argintii. Un pantof ceva mai închis la culoare decât rochiţa, se armoniza minunat cu frumosul pampon prins în părul lung, numai bucle.

Anca a fost Regina cea Rea, mama vitregă a Albei-ca-Zăpada. Prinţul a fost Remus. Un băiat drăguţ, brunet, cu părul negru ca abanosul. Avea o statură medie, bine potrivită cu mine. Mama lui, care era şi croitoreasă, a reuşit să-i alcătuiască un costum de prinţ deosebit de reuşit. Pelerina roşu-bordeaux din catifea fină, o purta mândru pe umerii mici de băiat încă în formare.

Acum este necesar să subliniez că toţi aveam undeva în jurul vârstei de 14 ani. Pe sub această pelerină purta un pantalon şi o cămaşă negru lucios. Frumoasa pelerină se prindea în faţă cu un pampon din aceeaşi culoare.

Eram frumoşi împreună. Chipurile senine radiau bucurie. El, prinţul meu din poveste, mă simpatiza şi în viaţa de toate zilele. Însă eu nu-l luam în seamă. Mie îmi plăcea un alt băiat. Însă el nu prea mă observa. Uneori îşi întorcea privirea către mine, dar atât. Mintea mi-a luat-o la plimbare, și m-am depărtat de subiect. Emil l-a jucat pe curajosul vânător. Acest băiat oacheş, cam slab, a realizat cu bine rolul vânătorului. În rolurile piticilor au jucat şi fete, deoarece nu aveam atâţia băieţi: Lili, Adriana, Mirela, Dani, Cristi, Emil şi Miti.

Colegii mei din teatru au reuşit să-şi facă costume pe măsură, pentru că şi la ei părinţii au răspuns prezent. Să vedeţi ce haioase erau fetele pitici! Decorurile au fost sumare, însă dorinţa era mare! Cortina a fost croită din pânză de drapel roşu aprins, pe care o trăgeau două fete pitici: Adriana şi Mirela. În spatele cortinei se observau în fundal o pânză drapată având aceeaşi culoare cu cortina. Pe această pânză, care stătea bine întinsă pe peretele scării, se afla o oglindă. O masă rotundă de voiaj, acoperită cu acelaşi model de pânză roşie, stătea sub oglinda aducătoare de veşti rele. Un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în catifea roşie, trona în apropierea măsuţei. Astfel, regina cea rea îşi putea exercita farmecele pregătite pentru frumoasa Alba!

Luminile cădeau direct pe acest decor. Însă când decorurile se schimbau, acest decor intra în umbră, în faţa lui cobora o altă cortină, de sus de la etajul întâi. Numai că această cortină era de un albastru intens. De această pânză erau prinse în partea de sus, multe stele şi o lună. În partea de mijloc, până jos, era construită o uşă care indica că pe acolo se intră în casa piticilor. Acestea erau făcute din carton şi executate de Anca. Ea avea un mare talent la desen. În partea dreaptă a cortinei cu cerul înstelat era o măsuţă cu două scăunele. Pe măsuţă stăteau rânduite cănuţele şi farfuriuţele piticilor. În partea cealaltă era scara care urca la etaj. În cazul nostru la dormitorul piticilor, dar care servea şi la intrarea în scenă a piticilor, când soseau de la muncă.

Parcă-i aud şi acum cum cântau:

- Aiho! Aiho! Suntem pitici mişto! Noi suntem harnici şi voioşi! Şi foarte bucuroşi! Aiho! Aiho!

Doi pitici erau responsabili cu luminile. Ei aveau sarcina să asigure iluminarea acestor decoruri. Sunetele erau asigurate de alţi băieţi pitici. Sora mai mare a Lilianei, Veronica, a stat la casa improvizată, vânzând biletele. Programele erau dăruite în semn de mulţumire micilor spectatori. Ei veneau însoţiţi de părinţi, care le citeau distribuţia.

Bineînţeles, Crina era acolo. Stătea în primul rând împreună cu prietenele ei: Cleo, Andreea, Alice şi Lori! De fiecare dată ne aplaudau cu mare bucurie. Râdeau şi se bucurau. Observam cât de fericite sunt. Mai ales Crina mea cea dragă! Când apăream pe scenă era fericită că o vede pe „Maiia! Sola mea!” Aşa îmi spunea pe atunci, având numai patru ani. Încă de atunci i-au plăcut cărţile, dar mai ales poveştile. Seara, când ne culcam, trebuia să-i citesc o poveste sau să-i pun un basm pe disc la pick-up-ul cel vechi ce se auzea cu purici sonori care te enervau. Însă pe ea nu!

A fost mirific! Eu am fost încântată, mulţumită şi fericită! Piesa a avut un real succes. Asta ne-a motivat să continuăm, promiţându-ne ca în vara următoare să realizăm alte piese de teatru, pentru a reuşi să atragem publicul abia format.

Îmi aduc aminte cu plăcere cum am lucrat la o piesă de teatru: „Fata din sfeşnic!” Fata era o mică prinţesă oropsită. Zâna cea bună văzând că toate sunt nedrepte în viaţa fetei care era închisă într-un sfeşnic, a hotărât să îi ofere o zi de frumuseţe sufletească. A făcut o mică vrajă şi lacătul sfeşnicului s-a deschis. Fata frumoasă a păşit sfioasă afară. Frica a învăluit-o, nesiguranţa a năpădit-o. Atunci i-au venit în ajutor un mare mănunchi de linguri. Ele pluteau pe sus, învârtindu-se pe deasupra capului ei. Fata sfioasă a întins mâna după una să o prindă şi aceasta s-a retras din dreptul mâinii ei. Miracol! LINGURA VORBEA. Copila s-a speriat. Apoi a ascultat cu atenţie ce spune vocea vrăjită.

- Fii atentă care dintre noi suntem mai frumoase. Alegeţi una şi asta îţi v-a construi destinul de acum înainte. Ea alerga după una dintre ele, însă nu reuşea să o prindă. Părea cea mai puţin frumoasă. Drăguţa fată s-a ostenit ceva. În sfârşit a reuşit! Atunci linguriţa fără lustru a vorbit. Ea a tresărit, însă nu i-a dat drumul… Și povestea continuă.

Eu îmi doresc să subliniez cât de greu am realizat noi toate aceste trucuri. Am strâns toate lingurile de lemn pe care le-am găsit fiecare la el acasă. Am împrumutat o rolă de gută, de la tata,

care era pescar şi le-am legat pe fiecare de un băţ. Aceasta era în funcţie de cum trebuia prinţesa să le atingă sau să le prindă. Băieţii care le manevrau le rulau sau le derulau, pentru a reuşi să fie atinse de prinţesă!

Micuţii spectatori erau încântaţi! Ba chiar şi cei mari care nu ştiau trucul erau cam uimiţi. Noi ne-am străduit, am muncit şi am reuşit. Acum ne-a rămas să ne distrăm copios, văzând figurile oamenilor mari şi teama celor mici. Acesta a fost unul din momentele superbe ale activităţilor noastre teatrale.

Viaţa a mers înainte. Copilăria noastră a continuat până în sfârşitul anilor adolescenței, când ne perfecţionaserăm şi dădeam reprezentaţii minunat armonizate!

Hotărârea şi răbdarea sunt drastice arme de apărare, atunci când ai un ţel şi vrei să-l respecţi!

*VACANŢA MARE!

Plecăm în vacanţă la mare!

Reveria s-a terminat!

Am reuşit să ajung în camera mea, fără a fii fost văzută de familie. Mi-am dat seama că încă nu sunt în stare să le aduc la cunoştinţă intrarea mea la facultate. Acest moment este unic şi vreau să-i acord importanţa meritată! Acum ei sunt toţi preocupaţi cu pregătirile pentru vacanţa care tocmai începe.

Da! Da! Bine meritata vacanţă, după atâta muncă, tăria unui caracter puternic şi încununată cu un măreţ ideal! Încă nici eu nu pot să cred că minunea s-a înfăptuit! Ştiţi? Nu pot fi bucuroasă, până când nu voi împărtăşi bucuria mea cu ceilalţi și ei, la rândul lor, să accepte bucuria mea, ca fiind a lor!

Nu ştiu cât timp trecuse de când mă aflam în cameră. Stăteam pe fotoliul meu preferat şi contemplam asfinţitul, derulândumi-se în mintea înfierbântată scene din viaţa mea de până acum, toate fiind legate de pasiunea căreia îi voi da viaţă abia de acum încolo.

Deodată uşa camerei se deschide şi intră fratele meu, Radu, uimit că mă vede.

- Ce face sora mea cea deşteaptă? Când ai venit? Cum ai intrat şi noi nu te-am văzut? Mama! Mama! Maria e în cameră! Nu îţi mai face griji pentru fata ta cea isteaţă! E bine unii să muncească și unii să stea? m-a întrebat el ironic.

A apărut imediat şi mama.

- Ce faci Maria? Când ai venit? Ştii ce program avem noi de mâine?

- Da! am răspuns eu timidă, încercând să fiu receptivă la întrebările ce mi le puneau, amestecându-se în mintea mea învolburată de gânduri care se îngrămădeau ca un torent. Mâine dimineaţă plecăm la mare! Mâine intrăm în sfârşit în vacanţă!

Mama era obosită şi puţin iritată. M-a întrebat: - Tu ți-ai făcut bagajele?

- Acum mama. Nu durează mult. Vrei să te ajut? Am întrebat-o eu încercând să-i fac pe plac.

- Păi! La ce să mă ajuţi? Acum sunt toate pregătite.

Deodată îmi sare în braţe Crina. Mă strânge cu drag și îmi spune: -Maria! Maria! Mâine plecăm la mare! Ura! Ura!

Doamne ce copil! Numai ea mă scoate totdeauna din încurcătură. Nu o mai certaţi pe Maria! Este sora mea şi nu vă dau voie să o supăraţi! Ea este artistă şi deşteaptă şi eu o iubesc!
Am strâns-o liniştită la piept, ascunzându-mi faţa între pletele ei, ferindu-mă să fiu văzută că am lacrimi în ochii! Am gândit că deocamdată nu le voi spune nimic, chiar dacă îşi vor aminti şi mă vor întreba! Am dat-o jos pe Crina din braţele mele şi am trimis-o să îmi aducă rucsacul, pentru a-mi pregăti şi eu bagajul.

De-acum sunt absolventă de liceu. Imaginea mea în societate contează!

Deci! Lucrurile trebuie gândite cu grijă. Fiecare hăinuţă trebuie potrivită cu locul unde vom merge, căci eu de mică am fost înclinată să fiu elegantă, dichisită, potrivit cu evenimentul la

care particip! Sau în cazul de faţă cu vraja mării, care mă fascinează de fiecare dată când alerg către ea!

Sunt gata! Crina a stat tot acest timp lângă mine şi s-a uitat, admirând felul organizat în care mă pregătesc, stilul artistic cu care armonizez culorile, obţinând decorul imaginativ, dintre spumoasa mare şi chipul meu care radiază luminile incandescente ale verii!

- Maria? Tu şi când pregăteşti rucsacul eşti artistă!

- Mulţumesc! am răspuns uimită, întorcându-mi privirea către ea şi reflectând la ce poate spune un copil de numai opt ani. Doamne! Crina a crescut! Acum ştie să observe; scrutând cu privirea, a analizat cu atenție felul în care îmi pregăteam bagajele.

- Hai Crina! Vino aici! Mi-a fost dor de tine! Am luat-o în braţe, aşezând-o pe genunchii mei şi am întrebat-o: - Eşti nerăbdătoare să mergem în vacanţă?

M-a strâns în braţe, prinzându-mă cu mâinile ei micuţe şi sărutându-mă mi-a zis: - Da, frumoasa mea verişoară! Bucuria mea este că mergem împreună! Cu tine totul este minunat!

- De ce? am întrebat-o, ştiind ce îmi va răspunde.

- Pentru că cu tine mă simt bine și de la tine pot să aflu tot timpul lucruri noi! Pentru că tu ştii totul! Pentru că tu eşti cea mai frumoasă artistă!

- Mulţumesc micuţă escroacă sentimentală!

- Ce este aceea escroacă?

- Uite aşa cum eşti tu acum! Profiţi de mine şi îmi furi sufletul! Escroc înseamnă: pungaş, şarlatan, înşelător! Vrei să îţi mai enumăr?

- Nu! Nu mai vreau, pentru că am înţeles! Pentru că eu nu sunt decât un copil care vrea să fure totul de la omul pe care-l iubeşte!

- Omul pe care-l iubeşti tu uite ce îţi grăieşte: - Şi eu sunt o escroacă! Ştii de ce?

- Nu! a dat Crina din cap.

- Pentru că am un copil care mă iubeşte şi mă înţelege. De aceea îţi fur micuţa inimioară, o închid în cufărul sufletului şi o port cu mine peste tot, mândrindu-mă cu inteligenţa micuţei mele verişoare!

- Adică vrei să spui cu inteligenta ta soră mai mică! Şi a sărit cât colo din braţele mele, râzând şi ţopăind atât de tare, încât mama a intrat în camera noastră și a strigat la noi:

- Heii! Cei aici? Râdeţi! Faceţi o gălăgie de nedescris! Eu v-am lăsat aici să faceţi bagajul. Este târziu şi dimineaţă ne trezim devreme!

- Uite-l! Bagajul este făcut de mult!

- Noi! Noi acum ne facem declaraţii de dragoste! a spus Crina înbujorată şi fericită.

- Ce faceţi? a spus mama nedumerită.

Eu am pufnit în râs şi am încercat să-i explic, iar mama a pufnit şi ea în râs. Astfel atmosfera s-a destins. Mama a plecat la culcare, urându-ne noapte bună!

M-am ridicat de pe fotoliul pe care stăteam şi i-am spus Crinei: - Hai! Fiică răpitoare de suflete! Să ne culcăm.

Mă uit mai atentă şi ce văd? O mică prinţesă răsfăţată, îmbrăcată în unica mea cămaşă de noapte, dintr-o mătase vaporoasă, albă cu reflexe albăstrii, în forma unui clopot, brodată numai în dantele cu fire uşor arcuite, care se împletesc fin, în culorile cerului, atât de diferite - de la un cer senin, până la întunecatul cer, ce aşteaptă ploaia - având în partea de sus, pe umerii goi, breteluţe din acea dantelă colorată, pe care Crina le legase, făcându-le noduri, deoarece în mod normal, ei îi era mare, însă cădea mirific pe trupul mic, diafan, de fetiţă. Se transformase, pentru câteva secunde, în Zâna Cerului Senin! Coborâtă parcă dintre aştri, regii prea bine ştiuţi ai cerului.

Stătea aşa nemişcată. Se uita cu mirare, cu puţină teamă, la fiinţa pământeană care o privea nedumerită, neştiind ce să îi spună. Am stat aşa mult timp. Am contemplat-o, zugrăvindu-i chipul în firida minţii, pentru a nu-l uita niciodată! Văzând că nu

spun nimic, câteva lacrimi s-au ivit la colţul ochilor, făcându-i să strălucească, în întunecimea lor cafenie. Numai faţa albă ca laptele, parcă-i lumina chipul siderat, iar părul auriu, lung, care-i cădea greu pe spatele micuţ, era răvăşit, deoarece se tot agitase, sărind de bucurie că îşi vedea verişoara şi că pleca cu ea la mare!

- Măi! Dar când te-ai îmbrăcat cu cămaşa mea de noapte? Unde ai găsit-o? Cine ţi-adat-o? E drept că îţi vine minunat, însă această preţioasă cămaşă de noapte îmi aparţine!

Cu gesturi delicate, a sărit din pat drept la mine în braţe şi mi-a spus: - Maria! E drept că am cotrobăit la tine în garderobă, însă după cum vezi am găsit-o şi am vrut să-ţi fac o surpriză, arătându-ţi că şi eu pot fi o mică prinţesă! Nu numai tu! Maria! Acum ştiu! Noi suntem amândouă prinţese! Însă tu eşti prinţesa artistă, iar eu prinţesa isteaţă care îţi fură totul! Sufletul! Inteligenţa! Chiar şi hainele, uneori!

- Hai fetiţă isteaţă să ne culcăm, căci Moş Ene a sosit pe la gene şi unde mai pui că mâine dimineaţă ne trezim devreme, căci trenul nu ne aşteaptă! Ea a încuviinţat, dând uşor din cap. Ne-am sărutat de noapte bună, am luat-o în braţe şi liniştea nopţii ne-a învăluit. Moşul a venit tiptil şi cu blândeţe, ne-a închis ochii, spunându-ne cu glas dulce: - Mergeţi în ţara viselor! Acolo sunt numai prinţese, care mai de care mai frumoase!

*PLĂCERI MARINE!

Încununarea muncii depuse s-a desăvârşit cu această vacanţă la mare, ultima din viaţa mea de liceană, de acum studentă la teatru!

Trenul mergea liniştit. Câmpia Bărăganului se întindea maestoasă, în faţa mea. Contemplam totul: soarele blând al dimineţii, cu cercul roşu şi razele-i aurii, ce ies năvalnice ca săgeţile, împrăştiind căldura, peste natura abia deşteptată, zornăitul roţilor de tren, murmurul oamenilor din vagon ce îşi căutau locurile, iar noi cei cinci membri ai familiei, stăteam

meditând la frumoasele zile de vacanţă care ni se întindeau înaintea ochilor, vizualizând peisajul inconfundabil al mării!

Crina a spart tăcerea spunând visătoare:

- Maria, prinţesa artistă, a fost răsplătită cu lungi aplauze de publicul spectator, pentru reuşita ei la teatru care o face artistă desăvârşită! S-a ridicat de pe bancheta compartimentului şi aplaudând, i-a îndemnat şi pe ceilalţi membrii ai familiei, să o imite, spunându-le:

- Hai! Ce staţi aşa, cu gurile căscate, şi vă uitaţi la mine de parcă nu aţi mai văzut-o pe prinţesa cea isteaţă vorbind?

Mama se uita când la ea, când la mine. Radu şi tata se uitau unul la celălalt, rotindu-şi ochii în toate părţile, parcă erau viezuri. Crina aplauda de zor, ţopăind, învârtindu-se printre noi, cu volanele rochiţei răsucindu-se, formând numai valuri în faţa ochilor mei, înlăcrimaţi.

Eu eram înmărmurită! Nu am putut să articulez nici un cuvânt.

La un momentdat m-am lăsat pe spate, relaxându-mă şi aşteptând reacţiile. Acum totul a fost dat pe faţă. Nu mai era nimic de făcut. Mi-am spus:

Stai liniştită Maria! Viaţa merge înainte! Nu au ce să mai facă, după un timp se vor obişnui cu ideea, iar mai târziu se vor bucura de reuşitele fetei lor!

Deodată toată lumea a început să aplaude, imitând-o pe Crina şi râzând, s-au ridicat parcă la comandă, repezindu-se să mă îmbrăţişeze, care mai de care mai impresionaţi de vestea căzută ca din cer, spusă prin cuvintele nevinovate ale Crinei.

În mintea mea se produceau continuu fulgere. Nu înţelegeam ce se întâmplă. Sunt trează? Nu visez? Creierul meu refuză să gândească pozitiv? Plângeam! Apoi am conştientizat că toţi aveau lacrimi în ochi, mama se aşezase lângă mine, mă luase în braţe şi nu mai contenea cu cuvinte plăcute auzului meu, până acum înfricoşat de ce vor spune când vor afla vestea cea minunată: fetiţa mea iubită! Copilul meu isteţ!

Crina a intervenit şi a spus:

- Mama! Eu sunt prinţesa cea isteaţă! Ea este cea deşteaptă! aşa spune Maria tot timpul!

Toţi au pufnit în râs şi astfel atmosfera s-a destins.

- Bine Maria! Cum de nu ne-ai spus asta de aseară? a rostit mama autoritar.

- Păi cum vine asta? Măi pisicuţă! Nouă nu ne spui nimic? a spus baritonal şi tata.

- Radu m-a gâdilat, încercând să mă liniştească, strângându-mă în braţe şi spunându-mi:

- Super! Soră-mea! Asta da reuşită! Şi vei fi actriţă?

- Da! Măi, neîncrezătorule! a răspuns Crina, strecurându-se printre ei, venind să îşi ocupe locul ei preferat, la mine în braţe.

- Tu să taci, măi mucoaso! a răspuns Radu.

- Hei! Nu vă mai certaţi! s-a răstit mama.

Tata s-a aşezat pe canapeaua compartimentului şi a aşteptat liniştit să se calmeze toată lumea.

Mama, emoţionată, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa congestionată, s-a aşezat şi ea, încercând să se concentreze la realitatea care învăluia acea încăpere micuţă, nevenindu-i să creadă că are fata studentă la teatru. Radu şi Crina s-au liniştit, aşezându-se şi ei pe locurile lor.

Eu, am rămas în continuare tăcută, chiar mută de uimire; în adâncul sufletului meu eram mulţumită, liniştită şi, mai ales, încântată de întorsătura situaţiei pe care a luat-o sosirea acestei veşti.

- Deci! Să începem cu începutul: sunt studentă a Institutului de Artă Teatrală şi Cinematografică Bucureşti! Bucuria mea e şi bucuria celorlalţi! Asta mi-am dorit! Asta am primit! Acum pot merge să mă distrez cu adevărat la mare, în vacanţa mult visată şi binemeritată!

Ca o viitoare actriţă o să închei micul meu discurs cu o maximă:

Dacă raţiunea formează omul, sentimentul este însă acela care-l conduce! Eu le-am cântărit pe amândouă şi am ajuns la următoarele: Intuiţia şi inima construiesc inteligenţa!

- Super! Bravo! Minunat! Toată familia s-a ridicat în picioare şi, aplaudând, spuneau care, cum, ce simţeau.

- Ce minunat decor pentru o astfel de surpriză1 Și unde mai pui că am avut norocul să fim singuri în compartiment! a spus Radu entuziasmat.

Toată familia s-a aşezat liniştindu-se. Pentru puţin timp s-a făcut linişte. Atunci am conştientizat cum s-au desfăşurat evenimentele, gândindu-mă cum aflase Crina de reuşita mea la teatru! Am întrebat-o uimită:

- Dar staţi puţin! Crina? De unde ştii tu că eu am intrat la teatru? Eu nu am spus nimănui! Şi, uimită, m-am întors către Crina, aşteptând să îmi răspundă.

- Păi nu ştii că eu sunt Zâna Cerului? Tu nu ştii că de acolo, de sus, se vede totul?

- Hai Crina! Lasă poveştile! Acum nu suntem la teatru şi nici nu am poftă de glume!

- Crina nu ştia? zise mama uimită.

- Nu mama! i-am răspuns eu serioasă.

Crina râdea şi se plimba tacticoasă printre picioarele noastre, bătând din palmele-i micuţe, bucurându-se că i-a pus în dificultate pe cei mari.

- Voi nu ştiţi că eu sunt prinţesa cea isteaţă?

- Şi ce legătură are asta cu subiectul în cauză? am spus eu, iritată puţin.

- Hai prinţesă artistă! Nu te supăra! E foarte simplu! Am venit aseară în camera ta, m-am uitat în ochii tăi şi i-am văzut limpezi, fără cristalele strălucitoare ce-i însoţeau, destul de des, în ultima perioadă! Şi mi-am zis în sinea mea că dacă prinţesa artistă nici nu vede că am pe mine lucrul ei cel mai de preţ, cămaşa de noapte, şi dacă poate să zâmbească, să glumească, să mă iubească, înseamnă că a scăpat! A scăpat de toate problemele! Aşa m-am

gândit eu, cu mintea mea cea isteaţă şi pentru că ştiam că îţi va fi teamă să le spui celor prezenţi aici, m-am gândit să te ajut!

Radu a aplaudat-o: - Măi ce verişoară isteaţă avem!

- Da! Eu sunt prinţesa cea isteaţă! Să ştii! Bagheta mea cea fermecată a scos din lăcaşul ei săgeţile iubirii şi le-a îndreptat spre prinţesa necăjită, dăruindu-i fericirea pe care să o trimită mai departe, către sufletele mult iubite, pentru a reuşi să împărtăşească bucuria cu ele!

- De ce eşti tu atât de necăjită, Maria? a întrebat mama, puţin nedumerită, puţin necăjită, puţin contrariată.

- Nu sunt! am spus eu, timidă.

- Ba da! a spus mama şi mi-a luat mâna în mâna ei, mângâindu-mă, dăruindu-mi liniştea de care aveam atâta nevoie.

Doamne! Dacă nu ar fi mama, oare ce m-aş face?

- Maria! Este adevărat că nu asta ne-am dorit pentru fiica noastră…

- Mai mare! a intervenit Crina, necăjită că nu s-a specificat.

- Da Crina! Cea mare, căci tu eşti cea mică. Şi cum spuneam, nu asta ne-am dorit pentru fiica noastră mai mare, însă este minunat că ai reuşit. Eu, cei drept, nu credeam în veci că tu vei intra la teatru, că eşti talentată şi îndeajuns de antrenată pentru a intra în această lume, mare, miraculoasă, dar plină de surprize care mai de care mai neplăcute şi invidii la tot pasul. Maria! Ţi-ai ales un drum în viaţă greu şi anevoios, însă cu perseverenţă şi dibăcie, sper să reuşeşti!

- Am sărit în braţele mamei mele, râzând şi plângând în acelaşi tinp, am strâns-o cu putere şi apoi m-am năpustit asupra tatălui meu iubit şi, sărutându-l, i-am mulţumit pentru înţelegerea şi înţelepciunea de care a dat dovadă. Apoi l-am îmbrăţişat pe Radu, spunându-i şmecherit: Tu! Excrocule! M-ai acoperit de multe ori, m-ai ajutat să realizez multe din planurile mele, chiar dacă ţi-ai luat-o de la părinţi! Pentru toate acestea şi pentru că exişti în viaţa mea, îţi mulţumesc!

M-am întors către Crina, pentru a o îmbrăţişa, însă surpriză! Crina dispăruse din compartiment.

- Mama! Unde este Crina?

Toată lumea uitându-se, a încremenit. Crina dispăruse. Am ieşit cu toţii afară, împărţindu-ne către cele două capete ale vagonului. Uimirea a fost şi mai mare când ne-am dus la capătul vagonului şi ea tot nu era!

- Criinaa! Am strigat disperată.

Nimic. Linişte. Am deschis uşa toaletei. Nimeni. Nu ştiu cum, însă uşa trenului era uşor deschisă. Am îngheţat. Apoi am traversat, printre uşile culisante, dintre cele două vagoane şi am privit în lungul culoarului. Nimic.

Un călător puţin adormit, se afla la capătul vagonului. L-am întrebat, disperată: - Bună dimineaţa! Nu aţi văzut trecând o fetiţă blondă pe aici?

- Nu! a dat el din cap indiferent.

L-am depăşit şi am mers mai departe. Mama mă urma îndeaproape, având ochii în lacrimi. Am mers noi, tot aşa până la capătul trenului, neaflând nimic. Am revenit, având disperarea în suflet. Ştiam. Crina a fost lăsată deoparte, pe când noi ne îmbrăţişam. Nu suportă. Are personalitatea foarte bine dezvoltată. Este puţin geloasă, puţin egoistă. Ea şi numai ea! Prinţesa cea isteaţă a fost lăsată la urmă, nefiind ea în centrul atenţiei!

Am intrat în compartiment desfigurate. La fel erau şi tata cu Radu.

Deodată, uşa compartimentului se deschide şi apare controlorul.

- Biletele la control, vă rog!

Tata a scos biletele şi, alb la faţă, l-a întreabat pe controlor: - Nu aţi văzut cumva o fetiţă blondă, cu părul lung, prin tren?

- Ba da! Dar de ce?

- A fugit şi nu am găsit-o în tot trenul.

Controlorul de bilete a zâmbit complice şi s-a dat deoparte din uşa compartimentului, făcând loc unei făpturi mici şi blonde să intre. Era cu lacrimile şiroindu-i încă pe obrajii înroşiţi, cu capul plecat, ruşinată de ce îi spunea tocmai controlorul: - Gata fetiţă fricoasă! Uite-ţi familia şi de-acum să nu mai pleci fără acordul părinţilor! Ai înţeles?

În acest timp noi, când am văzut-o, am strigat în cor: - Crina! Crina! Crina!

Apoi am făcut linişte să desluşim ce tot spunea controlorul!

- Unde aţi găsit-o! domnule controlor? a întrebat tata, recăpătându-şi culoarea în obraji.

Eu cu mama, o luasem pe Crina şi, care mai de care, încercam să o liniştim, sărutând-o şi dojenind-o pentru că plecase, aşa, ca o hoaţă.

Controlorul a răspuns râzând:

- Era la vagonul restaurant. Se aşezase la o masă şi a cerut un suc.

- Noi am întrebat-o dacă are bani, iar ea cu zâmbetul pe buze a răspuns, senină: - Da! Da, am bani, însă în puşculiţă. Și nu o am la mine!

- Păi! Atunci cu ce vrei să plăteşti?

- Vă plăteşte familia mea! Mergeţi la ei în compartiment şi cereţi-le banii. Sunt supărată pe ei, căci nu mi-au acordat importanţa cuvenită, felicitând-o pe Maria şi pe mine nu!

- Păi în ce vagon sunt ai tăi? a întrebat-o controlorul.

- Puţin mai încolo! A răspuns fetiţa şi a luat sticla de suc, şi-a turnat în pahar, sorbind din el, căci era prea plin, supărată şi începând să plângă.

- Păi! Drăguţa mea! Cum îi găsim noi pe ai tăi?

- A a a a! Vă zic eu! Mergem pe culoarul acela şi îi vedem! Sigur mă caută!

- Ha ha ha! Am înţeles! De fapt tu nu mai ştii unde sunt şi ai venit la noi, să ne rogii să îi găsim pe ai tăi?

- Da! Cam da! Aşa ar fi!

- Păi şi dacă nu îi mai găsim? Dacă la staţia trecută s-au dat jos?

- Fetiţa s-a uitat la mine speriată şi frica a învăluit-o, albindu-se la faţă, începând să tremure de frică şi să plângă spasmodic.

- Atunci am luat-o în braţe şi i-am spus: Stai liniştită, că îi găsim.

- Hai să mergem şi să-i căutăm! Vrei?

- Ea m-a luat de mână, strângându-mă tare şi m-a urmat, pe culoarele lungi şi înguste ale trenului. Să ştiţi că s-a speriat şi mai tare când a văzut că tot mergem şi nu vă găsim. De aceea acum este aşa speriată şi plânge întruna!

Apoi controlorul s-a lăsat pe vine şi i s-a adresat Crinei:

- Hai fetiţă frumoasă, să facem cunoştinţă! Pe mine mă cheamă Petre! Pe tine? Şi a întins mâna către ea, luându-i mânuţa mică şi delicată, în mâinile lui mari şi butucănoase, sărutândule.

Ea printre lacrimile ce începeau să se zvânte, a zâmbit prieteneşte, ia făcut cu ochiul şi a întins mânuţa spunându-i: - Crina! Prinţesa cea isteaţă! Să ştii, Petre, că voi ţine minte că ai fost foarte bun cu mine şi îţi voi da toţi banii mei din puşculiţă! Numai că acum nu o am la mine! Este la ea, la Maria - prinţesa artistă!

El a râs din tot sufletul, a luat-o în braţe şi a strâns-o puternic, zărindui-se în colţul ochilor, lacrimi. Crina la observat imediat şi la întrebat: - Și tu plângi? De ce plângi? Te-am supărat cu ceva?

- Nu! a dat Petre liniştit din cap şi, resemnat, a spus: - Aş fi avut şi eu o fetiţă acum, aşa ca tine, dacă Dumnezeu nu ar fi chemat-o la el!

Noi am încremenit şi numai mama a avut curajul să îl întrebe ce s-a întâmplat.

Petre s-a ridicat de pe canapeaua compartimentului, a repus-o pe Crina la mine în braţe şi a spus stins, cu durere în grai: -

A fost cu mama ei în maşină. Mergeau la mare. Un nebun de pe contra-sens, a venit cu viteză şi le-a luat din plin.

Soţia mea era desfigurată, iar Alina parcă dormea pe canapeaua din spate, întinsă cu faţa în sus. Speram să fie în viaţă, însă Dumnezeu le-a iubit mai mult şi a cerut două suflete minunate, să-i fie alături!

S-a îndepărtat de Crina, ne-a salutat şi a ieşit. Crina a ieşit glonţ după el şi a strigat: - Unde pleci? Nu mai vrei să vorbim? Îmi place de tine! Eşti bun şi blând ca unchiul meu!

- Unde este unchiul tău? a întrebat Petre.

- Uite-l! El este! Eu nu am tată! Mama este acasă, ea lucrează şi nu a putut să vină cu noi la mare!

- Ei nu sunt părinţii tăi?

- Nu! Nu! Ba da! Dar adoptivi! a spus Crina zăpăcită şi inmpresionată.

- Ştii? Nici eu nu am tată! Şi pe tata l-a iubit Dumnezeu şi l-a cerut, lăsând-o pe mama singură, numai cu mine. Însă ea lucrează mult şi nu are timp, aşa că stau mai mult la familia mea iubită, dar adoptivă!

Petre se uita la noi! Se uita la ea!

Mama a spus: - Da! Crina are dreptate! Sora mea, Tania, este singură.

Tata a intervenit şi a încercat să destindă atmosfera, spunând: - Gata! Ai dat totul pe faţă! Acum domnul controlor ştie totul despre familia noastră!

- Şi ce-i rău în asta? a spus Crina, nedumerită.

- Păi! Tu nu îl cunoşti pe domnul şi dânsul nu ne cunoaşte pe noi!

- Da! Dar acum ne-am cunoscut! Nu-i aşa Petre? Şi Crina s-a dus la el luându-l de mână şi trăgându-l înapoi în compartiment.

Mama a spus: - Crina mai întâi cere-i scuze domnului că ţi-ai permis să i te adresezi la persoana întâi şi apoi întreabă-l pe domnul dacă mai are timp să stea cu noi, căci dânsul este în timpul serviciului!

- Şi tu lucrezi? Ce serviciu este acesta să te plimbi prin tren? Să vii cu cleştele acela şi să taxezi nişte bilete!

Toţi au pufnit în râs. Petre, râzând, a luat-o din nou în braţe, a strâns-o cu putere la pieptu-i sfărâmat de durerea pierderii unui copil mult iubit, revărsându-şi toată dragostea lui de tată asupra unui copil pe care nu-l cunoştea, dar pe care-l îndrăgise din prima clipă şi i-a spus: - Uite! Voi merge să văd cine s-a mai urcat în tren şi revin. Până atunci tu să stai cuminte şi să nu mai pleci de lângă familia ta! Da? Ai înţeles?

Crina s-a întristat, dar s-a dat jos de la el din braţe şi i-a promis că va fi cuminte.

El şi-a luat rămas bun de la noi şi a dispărut, pentru totdeauna. Normal! Era un necunoscut care fusese bun şi reuşise să o recupereze pe Crina cea supărăcioasă.

Nu a mai durat mult şi trenul a oprit în gara cea mică a staţiunii Saturn. Noi, ne-am pregătit de coborâre. Crina stătea tăcută. Tata a mers cu bagajele la uşa vagonului, urmat de noi, pe rând. Crina nu s-a mişcat de pe canapeaua compartimentului.

Eu, i-am spus: - Hai Crina!

- Nu merg! a răspuns ea, hotărâtă.

- Bine! Hai, prinţesă isteaţă! Că la capătul vagonului este şi domnul controlor!

- Pe cuvântul tău? a tresărit Crina, sărind ca arcul şi urmându-mă.

Când trenul a oprit şi noi am coborît din vagon, Crina, bosumflată, stătea şi se juca cu mingea, singurul ei bagaj, răsucind-o în toate direcţiile, întârziind să coboare.

- Hai Crina! a spus poruncitor tata.

Însă o voce din spatele ei a trezit-o la realitate, spunându-i: - Domnişoara nu coboară?

Ea s-a întors, a dat un ţipăt de bucurie şi i-a sărit domnului Petre în braţe.

El a coborât cu ea, a sărutat-o şi i-a spus: - Vezi că am venit?

- Da! Târziu, dar ai venit! Însă eu te rog să mergi în vacanţă cu ai tăi şi când te întorci vom călători împreună, spre casă!

- Promiţi? a zis Crina bucuroasă.

- Da! Da! Normal. Păi nu trebuie să vin cu cleştele acesta, să vă taxez biletele?

- Aaaa! Ba da! Bine! Acum pa!

El a urcat înapoi în tren şi noi ne-am urmat drumul către locul unde trebuia să ne cazăm.

Era pentru prima dată când păşeam în această staţiune. Pe de o parte se zăreau hotelurile mari şi impunătoare, în care locuiau numai oamenii bogaţi, iar pe cealaltă parte am zărit un ansamblu de vile frumos repartizate cu multă verdeaţă intercalată printre ele. Era atât de plăcut acolo, că mi-a plăcut mai mult de cât pe partea cu somptuasele hoteluri.

La recepţie ne-a fost înmânată cheia camerei pe care o vom ocupa pentru zece zile.

Gata! Am ajuns. Tata a descuiat uşa şi am intrat.

- Oau! Ne-am minunat noi, copiii!

Era pentru prima dată când mergeam la vilă. Noi, am fost obişnuiţi numai cu cortul la mare. Camera aceasta, era alcătuită dintr-o anexă, în care era ascunsă baia, un intrând în care tronau un pat matrimonial şi unul separat, lângă perete, iar pe partea mare a camerei, erau rânduite un garderob, urmat de un pătuţ de copil, o măsuţă, cu două taburete sub ea, un frigider şi un cuier, care încheia plutonul. Acolo se termina cu uşa, pe care intrasem. Faţă în faţă, cu aceasta, în capătul celălalt al camerei, erau două uşi mari, din sticlă, care dădeau într-o curte interioară, cu gard viu şi în mijlocul căreia trona o masă rotundă cu patru şezlonguri.

- Doamne! Cât de frumos este! Am spus eu.

Crina s-a minunat şi mirarea ei era aşa de mare încât a întrebat: - Dar cât stăm aici? La cort când mergem?

- Anul acesta nu mergem la cort! a spus mama.

Radu a râs şi i-a zis: - Să nu îmi spui că vrei la cort acum? Sau că vrei să plângi din nou pentru că nu îţi place! În ultimele ore plângi cam des.

- Şi ce vrei tu de la mine? a spus Crina indignată.

- Vreau să te văd iar fericită, că doar suntem în vacanţă şi nu am venit să plângem.

- Bine. Bine! Voi râde iar şi promit că nu vă mai supăr, aşa cum i-am promis şi lui Petre şi chiar mamei mele la plecare!

- Aşa te vreau a spus Radu şi a luat-o prin surprindere de supţiori, rotind-o, apoi aruncând-o în patul matrimonial.

Crina a râs cu glasu-i cristalin şi apoi a ieşit afară în grădină, strigând de acolo mirată: - Maria! Dar marea unde este?

Noi toţi, ocupaţi cu aranjamentele în cameră, am bufnit în râs şi apoi i-am răspuns: - Crina! marea este mai departe de aici! Nu este ca la Mamaia în camping, să ieşi din cort şi să o vezi.

- Aaa! Cred că nu îmi place!

- Nu am nisip unde să mă joc, să fac castele, nu pot să merg când vreau eu să fac baie!

Noi toţi aveam zâmbetul pe buze, amuzaţi de nemulţumirile Crinei, dar Radu i-a răspuns: - Hai, lasă mofturile! Aici suntem şi noi ca boierii, nu ca săracii!

Crina s-a uitat uimită la el şi i-a zis sincer: - Mie îmi plăcea ca săracii!

Mama a ieşit afară la Crina, a luat-o în braţe şi i-a zis: - Crina! Aici vom merge şi la mare, şi la restaurant să mâncăm, şi la plimbare prin staţiune! Hai nu mai fii tristă! Vei vedea că va fi frumos şi vei avea multe lucruri noi, de povestit, mamei!

- Şi lui Petre? a întrebat Crina.

- Da! Şi domnului Petre! a spus mama.

- Mama Lia? De ce îi spui întotdeauna: domnul Petre?

- Mama, calmă i-a răspuns: pentru că îl respect şi nu îmi pot permite să îi vorbesc la persoana întâi!

- Ce este aceea: persoana întâi?

- Adică să-i vorbeşti aşa cum o faci tu! Fără domn, înaintea numelui Petre!

- Gata! Totul a fost aranjat. Am luat şi programul de masă. Acum haideţi să mergem să vedem marea şi să ne facem programul zilelor ce urmează! a spus tata.

Crina a fost cea mai bucuroasă, dar nici noi nu pot spune că nu vibram la gândul că în sfârşit vom vedea marea.

Şi uite aşa, a început minunata vacanţă la mare!

Ooo! Doamne! Îţi mulţumesc pentru tot!

Este seară! Valurile se lovesc de mal, învolburate şi parcă strigă cu glas răscolitor: Voi ce ne priviţi cu atâta plăcere! Voi ce vă bucuraţi de forţa puterilor noastre! Voi! Veniţi şi mângâiaţi-ne, răsfăţaţivă în spuma albă a plăcerii şi nu ne mai priviţi!

Stăteam pe cearceaful alb, întinsă cu ochii la mare şi imaginile mi se amestecau, suprapunându-se evenimentelor ultimilor ore sau zile?

Oare cât timp trecuse de la momentul când am fost şi mi-am văzut zugrăvit destinul pe o coală de hârtie! Acolo îl cunoscusem pe băiatul intelectual, ce mi-a răpit liniştea, fluturându-mi emoţii neîncercate până atunci!

Întâmplările legate de Crina, succedându-se rapid prin faţa ochilor mei, m-au făcut când să zâmbesc, când să tresar, când să îmi îngheţe inima, când să mă minunez de emoţiile ei, când de nemulţumirile ei! Aşa sunt copiii! Imprevizibili! Trebuie să ai multă răbdare şi înţelepciune în fabricarea întâmplărilor, pentru a nu-i dezamăgi!

În timp ce contemplam astfel, Crina a venit şi m-a implorat să merg în apă. Am refuzat-o, promiţându-i că de mâine sunt numai a ei, toată vacanţa!

- Mi-ai promis? Da?

- Da, prinţesă isteaţă! am răspuns convingătoare.

Zilele se roteau implacabil ca într-un carusel, numai că în locul căluţilor de lemn eram noi, cei cinci membri ai familiei, cu activităţile repetitive, zilnice!

În ultima după-amiază a vacanţei stăteam întinsă la soarele blând, când, cu părere de rău că frumosul se scursese, savurând ultimile clipe, am auzit-o pe Crina că mă strigă. Am ridicat capul de pe cearşaf şi am văzut-o că îmi face cu mâna, să merg la ea.

Plaja la ora aceea era ceva mai goală. M-am ridicat şi din câţiva paşi am fost la ea. Când privesc mai atent, observ că se juca la nisip, cu un bărbat. Acesta era cu spatele. Tocmai mă grăbeam să merg să-i cer scuze pentru deranjul provocat de Crina, când rămân siderată, văzând faţa bărbatului cu care Crina se împrietenise.

- Hai Maria! Uite! Am făcut un castel! M-a învăţat băiatul! Ştii Maria, m-am împrietenit cu el! Nu-i aşa? la întrebat ea bucuroasă.

El a răspuns preocupat de munca lui, neridicându-şi capul de la lucru. Da! Imediat termin şi vorbim. Am avut impresia că mă clatin pe picioare şi pentru că nu doream să fiu văzută, m-am aşezat pe nisip, aşteptând reacţia prietenului Crinei, când mă va zări.

El s-a întors. S-a uitat la mine, apoi s-a uitat la Crina.

- Bună Maria! Ce seamănă Crina cu tine! a spus el în timp ce lăsa grebla din mână şi a mers la apă să se clătească pe mâinile pline de nisip.

- Bună Virgil! i-am răspuns eu calmă. M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi către el.

- Da! Crina seamănă cu mine! Este verişoara mea.

El s-a întors de la apă, mi-a luat mâna în mâinile lui ude şi mi-a sărutat-o; am simţit răsuflarea pe mâna mea, ca atunci, în prima zi când ne-am cunoscut în chip miraculos! Am privit cu coada ochiului la Crina, însă scena îi scăpase, deoarece rămăsese încântată de castelul lui Virgil, contemplându-l şi analizându-l pe toate faţetele.

- Este super haioasă Crina! Şi mai ales isteaţă! a constatat Virgil.

- Crina a auzit şi a venit imediat la el, informându-l că ea este prinţesa cea isteaţă!

- Nici nu mă îndoiesc, Crina! Dar de unde îmi ştii numele? a spus ea, uimită.

- Aa! Știu! De la Maria!

- Dar pe tine cum te cheamă?

- Eu sunt Virgil!

- Ha! Ha! Ce nume haios! a spus ea. Îmi place castelul! Este super!

- Mai facem şi mâine unul, mai frumos, dacă vrei!

Am intervenit şi am spus: - Mâine plecăm, dacă asta doreai să afli!

- Nu! Sincer, nu! Tu eşti tot la fel de frumoasă și extrem de ambiţioasă! Vrei să rămânem tot în acel anonimat în care ne-am găsit în urmă cu vreo zece zile sau mai mult!

- Nu! Dar acesta este adevărul!

- Nu te contrazic! a spus Virgil. Dar eşti extrem de acidă!

- Mulţumesc! Asta sunt şi nu am de gând să mă schimb.

- Maria! Te supără Virgil?

- Nu! Virgil este colegul meu de la teatru şi jucăm un rol!

- Aha! Am înţeles! A zis Crina și s-a dus să îşi strângă jucăriile. Însă deodată revine la noi, întrebându-mă mirată: - Dar stai! De unde vă cunoaşteţi voi? Abia ai aflat că ai intrat la teatru! Când l-ai cunoscut pe Virgil?

- Atunci în ziua aceia când am venit acasă fără să mai plâng şi când tu te-ai îmbrăcat cu cămaşa mea de noapte!

- Aaaa! Când m-ai certat, râzând? Aaaa! Ştiu! A fost super cu cămaşa ta de noapte!

- Crina se îmbracă cu cămaşa ta de noapte?

- Da! A făcut-o pentru prima dată acum 10 zile! A vrut să îmi facă o surpriză şi a reuşit! Era atât de frumoasă în ea! Parcă era zâna cerului senin!

- Să înţeleg că ai o cămaşă de culoarea ochilor tăi?

- Da, Virgil!

- Observ că îţi place această culoare! Costumul de baie pe care-l porţi cu atâta eleganţă este minunat şi, mai ales, armonizat cu trupul tău apetisant!

- Eşti din ce în ce mai îndrăzneţ!

- De ce zici aşa Maria? Virgil are dreptate! zise Crina.

Mi-am plecat ochii către ea şi i-am spus indignată: - Crina, grija pentru mine mi-o port singură! Mergi şi strânge-ţi toate jucăriile, că este târziu şi ne aşteaptă familia la masă!

- Nici nu mai vezi? Totul este strâns!

-Virgil! Îmi pare rău că nu te-am întâlnit până acum, dar poate la vara viitoare, când vom merge la cort, ne vom întâlni şi vom face mai multe castele! Acum însă te rog ceva! Nu fi supărat pe Maria! Aşa este ea, artista familiei, tot timpul joacă câte un rol!

- Da Crina! Ai dreptate! Amândoi jucăm câte un rol! Rolul vieţii! Acesta este cel mai important rol!

- Mulţumesc că m-ai înţeles! Să nu uiţi! La anul la nisip!

- Da, Crina! Dar să vii tot cu Maria!

- Păi! Nu te-ai supărat pe ea?

- Nu! Ea este artistă şi nu te poţi supăra pe o artistă!

Am luat-o pe Crina de mână şi am plecat zâmbindu-i lui Virgil cum nu o mai făcusem niciodată!

- Ştiu că mă placi! Frumoasă copilă cu ochi albaştri ca marea la răsărit! mi-a şoptit el şi a plecat, amestecându-se printre oamenii care stăteau la malul mării, privind asfinţitul, care era roşu ca focul, răsfrângându-şi lumina în valurile mării înspumate, spre care s-a îndreptat Virgil şi, aruncându-se în ele, înotând, m-a fascinat cu mişcările atletice pe care le făcea. Am tresărit, deoarece am avut impresia că l-a înghiţit marea!

Apoi a făcut un gest minunat. S-a întors către soarele ce-i lumina faţa în culorile focului, apoi şi-a dus mâna la buze, făcând semnul sărutului, ridicând mâna cât mai sus, spre mine!

- Hai Maria! Nu mai privi cu atâta nesaţ marea! O vom vedea la anul, tot atât de frumoasă, că nu pleacă de aici! Noi plecăm, pentru a reveni în fiecare an la ea, iubind-o ca pe o

comoară ascunsă în inimile noastre! a încercat Crina să mă îmbie cu cuvinte dulci, pentru a nu mai fi supărată.

Însă Crina nu observase reacţia privirilor dintre mine şi Virgil, doi oameni care nu se cunosc, dar se atrag printr-o chingă nevăzută prin privirile lor, creatoare de senzaţii!

Pe drumul către vilă, m-am gândit mult la întâmplarea din această ultimă seară la marea cea mare! Ce mică este lumea! Ce comune sunt drumurile oamenilor, ce întâmplare, care nu-i deloc întâmplătoare!

- Maria! Mai eşti supărată pe mine?

- Nu! Prinţesă!

- Ţi-a plăcut de Virgil? Mie mi-a plăcut. Este simpatic, drăguţ cu copiii şi, mai ales, face nişte super castele!

- Da! Ai dreptate, Virgil este simpatic. M-am bucurat că te-ai înţeles bine cu el.

- Maria?

- Da!

- Maria! Vrei să-ţi spun un secret?

- Da!

- Mia plăcut de Virgil! De altfel, în vacanţa aceasta mi-au plăcut multe: mai întâi Petre, a fost ca un tată; vila în care ne-am cazat, chiar dacă marea a fost departe! Virgil, care este un simpatic și te-a plăcut, iertându-te când tu ai fost acidă!

- Ce ai spus? Acidă? De unde ştii tu de acest cuvânt şi ce înseamnă el?

- Păi! Nu a folosit Virgil cuvântul acesta?

- Şi pe asta ai auzit-o?

- Nu trebuia să aud?

- Ba da! Însă întâmplarea din seara aceasta te rog să o uiţi!

- Să-l uit pe Virgil?

- Nu pe Virgil!

- Aaa! Am înţeles! Faza cu acidă! Stai liniştită, că mama Lia nu va afla!

- Bine Crina! Mulţumesc!

- Iată am ajuns! Uite-l pe Radu! Băiatul mamii!

- Măi soră-mea? Unde aţi întârziat atâta?

- Este târziu? am întrebat eu.

- Am stat cu Virgil şi am făcut un super-castel! Radu mamii! Numai tu nu ai venit la mare, ai stat cu mama Lia, să te iubească!

- Taci măi urâtanie de priţesă! Eu am ajutat-o pe mama Lia să facă bagajele, lăsându-vă pe voi, prinţesele, să vă mai răsfăţaţi în ultima seară la mare şi să faceţi super-castele cu... Cu cine ai spus?

- Cu Virgil! Un băiat frumos şi simpatic care este coleg de facultate cu Maria!

- Ce tot spui, măi piticanie? Ce coleg de facultate are Maria? Ea încă nu şi-a cunoscut colegii!

- Ba da! S-au cunoscut atunci când a mers la teatru să îşi vadă rezultatul!

- Am confirmat. Simţeam că îmi ard obrajii. Mai este un pas până îi va spune şi de cearta noastră!

- Haideţi nu sunteţi gata? A întrebat Radu uşor răstit, necăjit pe noi: prinţesele răsfăţate.

L-am urmat pe Radu printre aleile şerpuitoare ale micuţului cartier de vile ce ne-au servit drept acoperiş pe tot parcursul celor zece zile ale vacanţei.

Suntem obosite şi flămânde. Crina, târşâindu-şi picioarele pe pardoseala încinsă, a întrebat convingătoare: - Mergem la masă? Mi-e foame! Mi-e sete! Mi-e somn!

- Şi ce îţi mai este? a spus Radu revoltat. Până acum nu v-aţi gândit la toate acestea? Vezi Maria! Ai supus copilul la grele încercări. Aceasta deoarece ai dorit să împărtăşeşti noi impresi cu noul tău coleg!

- Eu nu! am spus uimită, dezarmată, nereuşind să mă fac cât mai curând înţeleasă.

Crina a sărit ca arsă: - Nu Maria este vinovată! Eu m-am jucat cu Virgil. Am construit un castel din nisip, în care prinţesa isteaţă trebuia să păşească uşor pe covorul moale! Pe cap aveam

cunună de scoici strălucitoare. Lumina lor dăruia frumuseţe şi căldură în castelul construit de prinţul mării!

Ooau! Ce imaginativă eşti, Crina! am spus impresionată.

Radu a râs copios. Eu m-am mulţumit să zâmbesc firav, revăzând cu ochii imaginea prinţului mării din povestea Crinei.

Radu a fugit câţiva paşi, a deschis uşa garsonierei în care locuiam, s-a întors către noi şi, făcând o reverenţă, a spus: Prinţesele! Au sosit prinţesele! Poftiţi vă rog!

Noi am păşit peste pragul destul de ridicat, salutând maiestos.

Părinţii au bufnit în râs. Erau în grădina casei. Stăteau la masă şi savurau plăcuta licoare, romul preferat!

Erau tolăniţi pe şeslongurile primitoare, profitând de ultimile raze purpurii ale mândrului soare care îşi arăta faţa zâmbitoare, parcă spunea: Mâine dimineaţă vin! Aşteptaţi-mă!

S-au ridicat brusc. Au privit la noi prin uşa mare a camerei.

- Sunteţi imprevizibili! E minunat să ai copii aşa veseli! a spus mama încântată.

Tata s-a mulţumit să ne privească şi să se tolănească mulţumit înapoi pe şezlong.

Crina a fugit la mama Lia şi, sărindu-i în braţe, a întrebat-o în şoaptă: - Mâncăm? Mi-e o foame de lup!

- Normal că ţi-e foame! a spus mama. Apoi i-a răspuns tot printr-o întrebare: - Până acum nu ţi-ai dat seama de această senzaţie?

- Ba da! Însă Virgil m-a vrăjit!

- Cine-i Virgil?

- Prinţul mării! Prietenul meu şi al prinţesei artiste!

- Am înţeles! a răspuns mama zâmbind. Hai să văd cât de repede sunteţi gata pentru a merge la masă!

- Nimic mai simplu! Îmi schimb rochiţa şi mergem! a spus Crina.

Eu am protestat: - Mergem să ne facem duş! Prinţesă a tuturor scoicilor şi drăguţa prinţului unei mări! Apropo? Cum se numeşte marea prinţului?

- Marea Neagră! a spus Crina!

- Mă bucur că întotdeauna ai un răspuns potrivit! Nu degeaba numele se potriveşte cu persoana!

- Ce spui? Care nume? Care persoană?

- Crina! Am vrut să spun că eşti cu adevărat isteaţă! Şi hai odată la duş, că toată lumea ne aşteaptă!

- Să ne aştepte! Doar suntem nişte prinţese!

Soarele s-a ascuns după vila în care locuiam! Am reuşit, în sfârşit, să ne pornim către restaurantul unde vom servi cina!

Crina este veselă! Mama a înbrăcat-o în rochiţa albastră cu valuri albe şi melcişori rozalii care pluteau printre veselele valuri!

Eu m-am îmbrăcat tot într-o rochiţă albastră vaporoasă, numai valuri înspumate! Am primit cadou de vacanţă aceste rochiţe. În seara aceasta le-am îmbrăcat pentru prima dată.

Eram o tânără ambiţioasă, cu vise mari în buzunar. Un zglobiu chip, mândru, care în frageda-mi înflorire, a celor puţin peste optsprezece ani, purtam cununa reuşitei, privind cu încredere şi speranţă înainte - viitorul!

Soarele apusese de mult. Corola nopţii se zărea printre tremurătoarele umbre ale serii. Mai puteam zări frumuseţea de irealitate florală a grădinilor ce se arătau maiestoase printre aleile şerpuitoare dintre căsuţele drăguţ armonizate ale unui loc care îmi va rămâne pecetluit în raftul cu amintiri.

A fost pentru prima dată când vacanţa a însemnat odihnă, relaxare, plăcere, încântare! Atunci am trăit clipe alese, care cuprindeau gânduri dăruind aureola visului! Păşeam încet, visând la prezent şi la viitor. Bogatul păr auriu îmi flutura uşor, în adierea zefirului.

Această imagine desenată de mintea mea arată tabloul unei familii fericite! A fost o seară încântătoare! Stau şi privesc prin negura nopţii, deoarece nu pot să adorm. Valuri de gânduri

îmi răvăşesc mintea. Numai cu Virgil, prinţul mări, nu puteam crede că mă voi întâlni.

Senzaţii noi îmi năvăleau în suflet. Ce este cu mine?

Deschig ochii larg. E forfotă. E dimineaţă! E soare! Da! Suntem la mare!

Sar din pat. O bodogăn pe Crina. De ce nu m-ai sculat? Unde sunt ceilalţi?

Crina a spus speriată: - Nu ştiu! Acum m-am trezit.

Deodată gălăgie. Intră Radu, urmat de părinţi.

- Ce prinţese puturoase! Încă dorm! Haideţi sus! V-am adus micul dejun!

Am sărit ca arse. Ruşinate de situaţie, am mers repede la spălat. Am mâncat, apoi am plecat cu toţii la plaja de rămas bun.

După ce ne-am instalat confortabil, pe primul rând lângă mare, am auzit fotograful.

- Colorata! Mâine-i gata!

Mama a spus tristă: - Nu am făcut şi noi măcar o poză! Poza anului în formula aceasta!

Tata s-a ridicat şi a mers la domnul fotograf să-l întrebe cum am putea realiza o poză pe care să ne-o facă acum şi până după-amiază să fie gata, căci noi urmează să plecăm!

Totul este posibil dacă există voinţă. Fotograful ne-a invitat la malul mării, aranjându-ne într-o formulă care a rămas imortalizată pe veşnicie.

Imediat cum a fost gata poza, Crina a zbughit-o dintre noi, oprindu-se în dreptul unui tânăr bărbat.

- Virgil! Virgil! Hai, vii să faci o poză cu mine?

- El s-a întors uimit. Nu ştia cine îl strigă.

Apoi l-am văzut zâmbind. A sărutat-o pe Crina şi a luat-o de mână, venind spre noi.

- Erau fericiţi!

Aşa trebuia să le facă poza! S-a desprins din mâna lui Virgil şi a ţâşnit după fotograf, pentru a-l aduce înapoi, rugându-l să-i facă o poză cu prietenul ei, Prinţul Mării Negre!

Toată lumea a zâmbit la început, fiind nedumeriţi de exploziile de bucurie ale Crinei. Pe chipul meu s-a aşternut nelămurirea, fiind contrariată de reacţia imprevizibilă a Crinei! Fotograful a revenit cu miraculosu-i aparat, zâmbind cu gura până la urechi.

Acum Crina era fericită! A reuşit să-i aducă pe cei doi bărbaţi. A ţâşnit ca vântul, m-a luat de mână, trăgându-mă cu putere către Virgil. El venea către noi. Râdea cu gura până la urechi, spunându-i Crinei: - Ai reuşit să o aduci pe prinţesa artistă?

Crina fericită i-a răspuns: - Da! Daa! Daaa!

Doamne! Cum râdea! Cum ţopăia! Aplauda! Se învârtea! Rochiţa albastră se rotea în jurul ei, formând numai valuri. Melcii se răsuceau în vârtejul iureşului făcut de acest copil frumos, cu suflet mărinimos şi minte ageră! Părea o sirenă miraculoasă din poveştile mării!

Mâna mea a aşezat-o în palma udă a lui Virgil. Apoi, s-a strecurat între noi doi. Soarele neândurător ne privea cu ochiul său magic drept în faţă. Noi l-am înfruntat. Încercam să privim atenţi către fotograf. Marea învolburată stătea de pază pe fundalul făurit de Crina. Aşa am imortalizat, numindu-l: Tabloul prieteniei! Noi fiind cei trei frumoşi încoronaţi ai mării!

Ingenua Crina ne-a luat de câte o mână. A mers aşa către grupul privitor! S-a oprit în dreptul domnului fotograf. Fericită, i-a mulţumit, apoi râzând a zbughit-o către mama Lia, povestindu-i:

- Mama Lia! El este Virgil! Prinţul mării! De el îţi spuneam că aseară mi-a construit un castel, dăruindumi-l împreună cu toate scoicile! Maria nici nu ştia ce se pune la cale, puţin mai jos, la malul mării! Ea stătea nepăsătoare şi citea una din cărţile acelea ale ei, despre roluri şi actori!

Am ajuns lângă familie împreună cu Virgil, auzind-o pe Crina ce spune. Binenţeles că am intervenit:

- Aşa este, prinţesă isteaţă! Dar eu nu m-am gândit că tu eşti atât de răpitoare pentru a fi în stare să sfâşii inima unui prinţ al mării!

- Prinţ al mării? a intervenit imediat Virgil, mirat şi amuzat. Cât poate fi de sincer şi ingenuu un copil numai de opt ani!

Apoi s-a îndreptat spre mama strângându-i mâna, sărutândui-o!

- Sărut mâna! Virgil sunt. Prinţul mări! -rietenul acestei copile minunate!

Crina l-a tras de mână mergând la Radu şi la tata, prezentându-l pe prietenul ei!

Priveam acest plăcut tablou şi simţeam cum sufletul îmi înfloreşte, gândindu-mă că niciodată în viaţa mea nu am simţit atâta frumuseţe creativă, dăruită de Dumnezeu!

I-am întors spatele mândrului soare, care mă ardea cu nepăsare! Păşeam inconştientă pe nisipul moale şi fin, mergând către mare! Ea mă privea strălucitoare, dăruindu-mi liniştea sufletului, în sfârşit mulţumit, încântat şi relaxat!

- Suntem noi în stare să ştim să savurăm din plin darurile vieţii?

- Unii da! Unii nu! Aşa este în viaţă!

Gândurile mi se amestecau, revăzând imagini din ultima perioadă. Reflectez!

- Merit eu toate acestea?

- Da! Da! Pentru că eşti atât de frumoasă, plăcută şi generoasă!

Am tresărit. O mână caldă m-a atins pe braţul ce-l ţineam inconştient, pe partea inimi!

- Oau! Ce m-ai speriat!

- De ce?

- Pentru că eram adâncită în gânduri! Marea m-a înghiţit cu totul! Mă fascinează! Sunt siderată în faţa ei! Atât de mare şi impunătoare. Îmi promit în fiecare an să mă reîntorc, să o văd, să mă bucur de mângâierile plăcute, să îmi eliberez trupul încordat, să-i uşurez sufletului greutatea acumulată de-a lungul unui an! Virgil? Tu eşti tot aşa de fascinat de mare?

- Păi! Dacă sunt prinţul mării! Tu ce crezi?

- Da! Este adevărat! Asta numai dacă luăm în consideraţie siguranţa Crinei de-a ne privi cu ochiii copilului isteţ!

- Isteţ! Cine-i isteţ?

Ne-am întors uimiţi, auzind vocea plăcutei Crina, pe care nu am observat-o că stătea puţin într-o parte şi ne asculta.

- Virgil a luat-o în braţe şi a fugit cu ea în apă.

I-am urmat îndeaproape, râzând şi încercând să îi ajung. Ei au început să mă stropească. Am imitat gestul. Valurile erau destul de agitate şi am bătut în retragere. Ei fiind prinşi de joc, s-au luat după mine, venind la apă mai mică.

M-au prins, înconjurându-mă cu braţele. Virgil a profitat de moment şi m-a strâns puternic în braţe, dându-i Crinei senzaţia că m-a prins.

- Să nu-i dai drumul! a ţipat Crina, încercând să se facă auzită printre valurile zgomotoase.

- Nu-i dau drumul! Uite, o ţin strâns!

- Aşa! Aşa! Te-a prins prinţul mări!

A venit şi ea, prinzându-se bine de braţul lui Virgil.

- Gata! Prinţesă, te-am prins! De acum vei trăi alături de mine şi de prinţul mării!

- Ai înţeles prinţesă? a rostit Virgil tocmai când a venit un val puternic şi ne-a dărâmat pe toţi trei.

M-am speriat! Pe Crina parcă nu o vedeam! Virgil era lângă mine, însă cu spatele.

- Unde-i prinţesa scoicilor?

Virgil ca un actor: - Nu ştiu! Tu o vezi?

-Nu! Nu!

A venit lângă mine, m-a luat în braţe, și-a lipit trupul de al meu şi mi-a furat o sărutare ireală!

- Visez? Eu sunt în braţele unui bărbat? Ooo! Nu! Nu-i adevărat!

L-am respins! M-am smuls din braţele lui.

- Unde-i Crina? am strigat îngrijorată.

- Aici prinţesă!

M-am întors şi am văzut-o. Venea cu Radu.

Am strâns din dinţi.

-Vorbim noi, domnule student!

Virgil a râs.

- Când? Unde?

- Nu glumesc! Marea este primitoare! Mă vrăjeşte cu farmecu-i personal! Însă tu ai profitat de ea, de mine!

Ambiţioasă domnişoară! Cu chip sculptat şi ochii ca safirele limpezi, prin care văd strălucirea bucuriei şi împlinirea mândriei! Nu te mai mânia aşa! Nu ai păţit nimic! Eşti tot aşa de întreagă, cât eşti de minunată!

Radu a sosit cu Crina, în sfârşit.

- Măi prinţesă! Aşa ai tu grijă de sora ta mai mică?

M-am înroşit ca purpura! M-au văzut. Asta îmi mai trebuia!

- Unde ai fugit Crina?

- Am fost să-l aduc pe Radu să se joace cu noi!

- Da! Sunt de acord! Însă trebuia să mă anunţi! Era să mă cert cu Virgil din această cauză!

- Aaa! -De aceea te-a îmbrăţişat prinţul mării? Pentru a te împăca?

- Da! Eram îngrijorată! Nici nu mai vorbesc cu tine!

- Hai prinţesă! Nu fi supărată. Nu am vrut să îţi provoc emoţii!

- Bine! Vorbim noi.

Băieţii chicoteau, punând la cale o ghiduşie. S-au năpustit asupra noastră şi luându-ne în braţe, s-au scufundat cu noi în marea mişcătoare, care oricum nu ne oferea nici o stabilitate.

Am ţipat şi gata, m-am simţit cuprinsă de Virgil, rostogolindu-ne prin apă.

Nu îmi era teamă. Am simţit mâna lui ocrotitoare. Trupul lui lipit de al meu, dăruindu-mi senzaţii necunoscute până acum. Nu ştiu cum să descriu momentul. Era plăcut? Este temător! Era un compromis? Este binefăcător!

Ştiu un singur lucru: a fost inedit!

Gata! Ultima baie s-a încheiat! Am ieşit din mare fiecare cu partenera lui. Am realizat lucrul acesta numai când Crina a venit la noi şi ne-a spus:

- Voi vă veţi mai întâlni la institut! Dar cu mine cum rămâne?

Virgil a luat-o în braţe. A îmbrăţişat-o, apoi a dat-o jos şi mângâind-o pe cap, a întrebat-o:

- Crina! Când voi veni în Bucureşti, te voi căuta! Unde stai?

- La bloc!

Am râs cu toţii.

- De ce râdeţi?

Eu i-am spus:

- Pentru că ar fi trebuit să dai adresa, măcar!

- Bine! Ai memorie?

- Da! De ce?

- Păi să îţi spun adresa!

Am intervenit: - I-am dat numărul meu de telefon şi Virgil ne va suna!

- Da? Da, Virgil?

- Da! Micuţă prinţesă!

A sosit clipa despărţirii! Ne-am luat rămas bun de la Virgil, care rămânea în continuare în compania mării.

La revedere Virgil! La revedere mare!

Am plecat. Îmi părea rău! Începuse să îmi placă în compania lui Virgil.

Eram în tren. Căldura ne învăluia. Ne gândeam cât de bine ar fi fost acum la mare!

Crina a constatat: - Virgil prietenul meu este acolo cu siguranţă!

Noi am zâmbit.

Radu a spus: - Cred că acum vine domnul fotograf şi Virgil ne va lua pozele!

- Da! Ai dreptate, Radu! A spus că mâine ne va suna, să ne spună cum au ieşit pozele. Mai ales cea cu el!

Părinţi au râs. Cât de sinceri sunt copiii! a spus mama.

- Mama Lia! Eu în această vacanţă am avut numai bucurii!

- Care sunt aceste bucurii?

- Mai întâi că am mers cu voi în vacanţă. La vilă, nu l-a cort!

- În trenul care ne-a dus spre mare l-am cunoscut pe Petre! Un om minunat care m-a fermecat! Era ca un tată!

- Am petrecut zile plăcute, iar la sfârşit m-am bucurat că l-am cunoscut pe Virgil - Prinţul Mării! Mama Lia mi-a cumpărat o rochiţă drăguţă, pe care i-o voi arăta mamei mele şi prietenelor de la bloc.

- Sunt mândră de tine, prinţesă! Ne bucurăm că ţi-a plăcut. A spus mama.

- Gata cu vacanţa la mare! S-a sfârşit!

- De acum vor urma numai zile pline de plictiseală! Noroc că am destule cărţi, pentru a înfrunta căldura verii şi incitantele culori ale toamnei! am spus eu melancolică.

*SURPRIZA VACANŢEI!

Vara îşi arunca limbile de foc peste întinsul oraş, înfierbântând betoanele, degajând căldură peste toată natura, amorţind-o într-un glob incendiar!

Zilele vacanţei se scurgeau încet, plictiseala observându-se la tot pasul.

Într-una dintre aceste zile, cam la vreo două săptămâni după ce ne-am întors de la mare, aud sunând telefonul.

Răspund. Uimire!

- Sărut mâna, Maria! Mă bucur că te aud! Îmi era dor de liniştitoarea ta voce!

- De când? am spus uşor ironică.

- Maria? Tu eşti prinţesă! Nu-i stă bine unei prinţese să persifleze pe cineva!

- Dar acel cineva are dreptul să amâne o prinţesă?

- Aha Am înţeles, prinţesă! Eşti supărată pe prinţul mării!

- Greşesc cu ceva?

- Am fost plecat din Bucureşti! Aseară am sosit.

- Crina nu-i la noi şi pot spune că ai dezamăgit-o!

- Cred că sunt în stare să restabilesc relaţiile de prietenie cu prinţesa cea isteaţă! Tocmai mă gândeam să stabilim o plimbare!

- Plimbare pe vremea asta?

- Da! Vremea asta este cea mai plăcută pentru a o invita pe prinţesa cea isteaţă într-un parc unde cânva se plimbau feţele princiare! Acum vine seara şi răcoarea se aşterne peste natura fierbinte!

- Tu ştii ce spui? Tu ştii cum se organizează la noi în familie astfel de ieşiri?

- Nu! Nu ştiu! Ce povară aşa grea este o ieşire în parc?

- Păi! Să îţi răspund pe rând:

- 1. Crina nu este la noi!

- Asta am înţeles!

- 2. Părinţii mei nu sunt acasă şi nu ştiu când vor veni.

- Ok. Am înţeles şi asta! Fără consimţământul lor nu poţi, nu puteţi ieşi!

- 3. Pentru a veni Crina aici şi, implicit, în parc cu noi, trebuie să aprobe mătuşa Tania!

- Da! Asta este normal.

- 4. Punctul final este că nu garantez că părinţii mei ne vor da încuviinţarea pentru a ieşi cu un băiat în parc!

- Vrei să spui că tu nu ai ieşit niciodată până acum în parc cu un prieten? Cu un băiat?

- Nu! Nu, Virgil!

- Ok. Am înţeles totul. Pot să vă fac o vizită în seara aceasta? Pentru a vă aduce pozele? Minunatele poze!

- Asta da! Am răspuns răspicat şi puţin enervată de situaţia creată.

Mi-am spus în sinea mea: - Nu sunt îndeajuns de liberă, de independentă, pentru a face cum mă taie capul şi încă nu sunt

pregătită pentru a întâmpina viaţa! Oricum e mai bine aşa, deocamndată!

Aud în receptorul telefonului: - Bine Maria! Dă-mi adresa.

I-am dictat răspicat adresa şi am completat: - Această adresă se află într-un cartier mărginaş al Bucureştiului.

- Ce importanţă are? Pe mine mă interesează să pot înmâna pozele promise familiei tale! Încă un lucru! Spune-mi cu ce maşini se ajunge acolo?

I-am oferit toate explicaţiile necesare, apoi am închis.

Nici nu pun bine receptorul în furcă şi telefonul sună iar!

- Bună Maria! aud o voce de copil: - Ce face prinţesa artistă? Nu-i este dor prinţesei de sora ei mai mică, prinţesa isteaţă?

- Sigur Crina! Tocmai la tine mă gândeam! Îmi doream ca prinţesa isteaţă să mă viziteze!

- Mătuşa Tania este acasă?

- Da! De ce?

- Poţi să mi-o dai la telefon?

- Da! Imediat! Mama! La telefon! Este Maria!

- Imediat! a răspuns mătuşa Tania! Da, prinţesă! Cu ce pot să te ajut?

- Te rog frumos să mi-o trimiţi pe Crina? Vine prietenul ei de la mare pe la noi!

- Care prieten? Crina mi-a spus că şi-a făcut doi prieteni la mare!

- Acum vine Virgil!

- Aha! Ştiu! Prinţul mării!

- Exact! Vrea să o vadă!

- Hai că o trimit.

- Mulţumesc! La revedere!

Timpul trece greu. Mă gândesc la întâmplările vacanţei! Visez la soarele arzător, care-şi întindea razele peste trupurile noastre, încălzindu-le provocator, pentru a te îndemna să te

arunci în valurile înspumate, răsfăţându-te, creând senzaţii din cele mai plăcute!

Crina a sosit.

- Maria! A venit Virgil?

- Nu! Tu îl vezi?

Ea s-a uitat la mine şi m-a întrebat puţin nedumerită: - Eşti supărată?

- Nu! Puţin iritată! Puţin emoţionată!

- Hai să îţi spun un secret! Şi eu am emoţii că ne vom întâlni cu prinţul mării!

- Serios? Ai emoţii?

- Da! Mă gândesc cum arată Virgil în decorul Bucureştean! El are farmec acolo, la malul mării, construind castele împodobite cu scoici!

Privesc pe fereastră şi devin tăcută. Idei se întrepătrund în mintea mea învolburată! Sunt cuprinsă de imaginea interesantă a băiatului cu ochi ca marea schimbătoare, când verde smarald, când albastru safir. Văd un bărbat format cu trupul atletic, cu umerii laţi, cu un chip interesant şi o inteligenţă sclipitoare! Poate mi se pare! Poate aşa văd ochii mei! Simt un fior necunoscut, în tot trupul. Mă înfior, simţind parcă mâna lui mângâindu-mi tot corpul.

Tresar! Mă uit la Crina. Aşteaptă ceva de la mine. Mă priveşte întrebătoare!

- Maria! De ce taci? Îţi spuneam ceva!

Nu am apucat să-i răspund. Soneria ne-a trezit de-a binelea, pe amândouă.

- Maria! Sună!

- Da! Hai să vedem.

Crina o ia la fugă, ajungând prima la uşă. Deschide. Ţipă! Apoi aud râsete. Zâmbesc!

Virgil a luat-o pe Crina în braţe, sărutând-o. Pe ascuns s-a uitat la mine, dăruindu-mi cel mai preţios zâmbet! Apoi a întins mâna, aşteptând să îi răspund gestului.

Mâna mea s-a lipit de a lui, simţind un fior sublim. Fără să mă pot controla, am tresărit.

Virgil a observat.

- Ţi-e frig?

- Nu! De ce?

- Păi, parcă te-am electrocutat!

Crina întreabă: - Cum adică ai electrocutat-o?

Noi am râs.

Virgil i-a spus: - Când un om are emoţii, are şi tresăriri ale corpului!

L-am poftit pe frumosul intelectual în casa noastră sărăcăcioasă, cu mobile vechi.

Un pic jenată l-am întrebat: - Serveşti prăjitură făcută de mine?

El s-a aşezat pe fotoliu. Zâmbind, plăcut impresionat, puţin uimit a spus: - O prinţesă pregăteşte bucate alese?

Înpurpurată, i-am răspuns: - Da! Normal!

- Ah! Nu şti ce prăjituri face prinţesa! a spus Crina, încântată.

- Hai să vedem ce prăjitură a făcut o viitoare actriţă!

- Aşa da! Îmi place de tine prinţ al mării!

- Te-am prins! Unde ai fost până acum?

- Ce ai făcut cu pozele noastre?

- Le-am adus! Uite-le, prinţesă isteaţă!

- Să le văd! a spus Crina grăbită, smulgându-i-le din mână.

Tocmai atunci am intrat cu platoul cu prăjituri şi l-am aşezat pe masă, invitându-i să servească. El s-a grăbit să guste din bucatele aduse, minunându-se cât de bune sunt.

Crina era ocupată cu pozele. Admira! Privea uimită! Exclama: - Uite Maria! Vezi ce frumoasă ai ieşit aici cu Virgil? Parcă sunteţi îndrăgostiţii mării!

Recunosc. Poza era reuşită. Parcă pe capetele noastre fuseseră aşezate nimburi ireale!

M-am gândit. Am zâmbit. Priveam. Te priveam. Erai în fotografie, erai în faţa mea! Ce se întâmplă cu mine? Sentimentul acesta nu-l cunosc. Până la această vârstă nu am avut nici un prieten. Nici un iubit. Îmi place acest băiat. De ce? Sunt oare normale aceste senzaţii? Am scuturat din cap, încercând să-mi revin. Realitatea era îngrijorătoare. Uitându-mă în jur, am observat că mă privea insistent. O transpiraţie rece m-a trecut pe întreg corpul. Am uitat de Crina! Întorc privirea şi observ că ea era absorbită de o carte. Mă gândesc. Mă uit. Virgil mă privea în continuare. Încerc să conştientizez. El îmi prinde privirea şi mă cheamă cu ochii la el. Mă ridic parcă hibnotizată, mă aşez pe cotiera fotoliului. Simt cum mâna mea este cuprinsă de a lui. Privesc în gol! Sunt derutată. Ce se întâmplă cu mine?

Crina îşi ridică ochii din carte şi mă întreabă: - Tu o cunoşti pe regina Maria a României?

- Da! Adică nu! Adică nu ştiu!

Virgil spune: - Nu o cunoşti! Însă ţi-am adus o carte scrisă de ea şi vreau să faci cunoştinţă cu ea! Ea, regina bunătăţii și a frumuseţii! Ai timp până la toamnă, când vom începe anul universitar, să vii cu lecţia învăţată.

Crina a spus uimită: - Ea este o regină adevărată? Eu ştiam că reginele şi prinţesele sunt numai în poveşti!

Virgil a chemat-o lângă noi, arătându-i cealaltă cotieră a fotoliului. Ea s-a aşezat, punându-i picioarele pe genunchi şi cu mânuţa ei mică l-a luat după gât.

Ce bine e să fii copil! Cum s-a ghemuit lângă Virgil fără să îşi facă probleme. Doamne! Ce se întâmplă cu mine? Linişteşte-mi sufletul! Sunt prea agitată!

Virgil a profitat de situaţie şi m-a tras lângă el spunând: - Am două fete frumoase lângă mine, cărora doresc să le fac cunoştinţă cu o Marie din altă epocă, cu care Maria de lângă mine seamănă izbitor. Însă tu eşti mai scundă!

Crina s-a uitat uimită la Virgil şi a spus mirată: - Unde este această regină acum?

- Această regină a murit! Ea nu era nemuritoare, ca reginele din poveştile citite de tine!

- Of! Ce păcat! De ce nu mai avem regine?

- Noi acum ce avem?

- Preşedinte al ţării, care mai este şi comunist!

- Ce-i acela comunist?

- Uite! Viaţa aceasta urâtă, pe care o înfruntăm noi, în fiecare zi! Un preşedinte dictator care ne va duce la pierzanie!

Deşi eu nu aveam cunoştinţe în domeniul politic, am reacţionat, rugându-l pe Virgil să tacă. I-am strâns mâna, făcându-i semn. Virgil a înţeles. Nu aveam voie să vorbim despre viaţa mizeră, pe care o trăiam în această perioadă. Puteam suferi repercursiuni. Părinţi mei se fereau să ne povestească despre realitatea înconjurătoare. Nu puteau şti cu cine interacţionam, cine ne poate trage de limbă!

- Comunismul este o pată neagră în această epocă. România a cunoscut înaintea acestei dictaturi comuniste o înflorire majoră, datorită regatului. Crina, când vei creşte mare, vei cunoaşte sigur o altă soartă! Comunismul va dispărea şi poate prinţesele vor veni din nou la putere!

Crina a spus nedumerită: - Nu prea înţeleg ce spui! Însă eu merg în camera cealaltă şi vreau să citesc puţin din această carte! Mă lăsaţi?

- Da Crina! Mergi, i-am spus eu fericită. În felul acesta puteam avea şi noi câteva clipe de intimitate. Îmi voi putea da seama ce se întâmplă cu mine! Cu noi!

Virgil s-a uitat la mine: -Ştiu ce simţi acum!

- Ce? Ce vrei să spui?

- Vreau să te simt! Vrei să mă simţi! Aşa-i?

Am simţit că cerul cade pe mine! Îmi era teamă! Îmi plăcea! Nici eu nu ştiam ce simţeam.

Liniştit m-a strâns lângă el, m-a mângâiat, lipindu-mă cu capul de pieptul lui. Am rămas nemişcată. Îmi plăcea. Mă fascina! Începeam să îmi explic ce sunt aceste stări prin care trec.

- Micuţă prinţesă neştiutoare! Vreau să îţi spun că figura ta m-a atras în mod special. Nu pentru că eşti frumoasă! Nu pentru că ai calităţi dezirabile! Ci pentru că semeni aşa bine cu idolul vieţii mele, cu Maria regina!

- Mă provoci? Mă inciţi?

- Nu! Nu vreau decât să îţi fac cunoscută această asemănare care mă izbește în momentul acesta!

- Nu pentru mine, ci pentru regina ta, te porţi astfel cu mine! M-am ridicat din braţele lui şi m-am aşezat calmă pe celălalt fotoliu.

S-a uitat uimit la mine. La reacţia mea a răspuns zâmbind: -Îmi placi din ce în ce mai mult! Mă fascinezi cu purtările acestea, cu inocenţa ta! E minunat să întâlneşti un copil neprihănit!

Eram uimită, însă liniştită în continuare Mă uitam, mă gândeam cum ar trebui să procedez. Nu ştiam. Mă crispam.

Crina a venit din dormitor şi m-a salvat: - Maria! Să ştii că îmi place regina lui Virgil! Însă nu am reuşit să o înţeleg! Îmi veţi explica voi!

Virgil a spus încântat: - Micuţă prinţesă a scoicilor! Te voi învăţa tot ce vrei tu.

- Îţi voi povesti multe despre această regină şi vei fi încântată!

Părinţii mei au venit, tocmai când Virgil s-a ridicat să plece.

Crina a luat fotografiile de pe măsuţa din sufragerie şi a fugit la mama, spunându-i precipitat:

- Mama Lia! Virgil ne-a adus pozele!

- Uite-o pe cea cu noi, familia! Și uite-o pe cea cu cei 3 prinţi ai mării!

Mama a râs! Mama este o minunată femeie cu suflet mare, izbitor de răbdătoare şi îngăduitoare.

Virgil a salutat politicos, a făcut schimbul de replici convenţionale, apoi şi-a luat rămas bun de la toată familia. A dispărut în noapte. O noapte caldă de august. Această noapte pentru mine a fost noaptea înstelată a primei nopţi de adevărată

iubire! O împletire cu micuţii fiori ai unui nou început. 18 ani adolescentini, naivi, inocenţi!

Începe viaţa! Adevărata viaţă!

În acea noapte am dormit adânc, visând numai la prinţul mării, prinţul ce mi-a furat inima!

Dimineaţa m-am trezit puţin tulburată, puţin gânditoare, puţin mirată că toate acestea mi se întâmplă mie.

Zilele verii toride s-au mai domolit. Septembrie a venit cu tot alaiul lui de frunze verzi-galbene, cu nopţile lui blânde, uşor răcoroase, cu soarele zâmbitor care-şi întindea razele peste natura încă vie, dăruind oamenilor plăcerile sufletului! În astfel de zile, m-am delectat cu cartea pe care Virgil, cu interes vădit, ne-a lăsat-o. Aşa că m-am apucat, ca o elevă conştiincioasă, să o studiez.

Cartea este povestea vieţii unei regine! Jurnalul unei femei frumoase, inteligente, care a fost născută, crescută, educată, învăţată să devină **Regină**! Informaţiile vremii vorbesc de această regină încântătoare, apreciată, descrisă în cuvinte potrivite: inspirate elogii, păreri creative, inteligenţă nativă! Ţinuta ei impunătoare mă conduce pe drumul visării! Legătura cu trecutul îmi inspiră viziunea că Regina vine dintr-o lume de mult apusă,dar care nu v-a putea fi dată uitării!

A fost ridicată pe tronul frumuseţii înainte de-a deveni ea însăşi regina unui tron adevărat!

Mătuşa prin aliaţă, regina Elisabeta a României, cu pseudonimul de poetă Carmen Sylva, a zugrăvit în scrierile ei un tablou mirific al prinţesei moştenitoare ce o urma cu paşi demni, în dreapta cale a regatului românesc. Acolo spune cam aşa: „Un sunet de ape mari, un vuiet de pădure bătrână, icoane fumurii ale unei adolescenţe stăruitoare până la vârsta cununii de păr alb, ca o aureolă de sfântă!”

Astfel apărea una dintre figurile marcante de pe scena istoriei regalităţii române: Regina Maria! Poporul nostru sărac, dar demn, privea la micuţa prinţesă cu ochi limpezi în care se reflectau

marile puteri dinastice ale lumii. Pe al ei păr bogat, strâns într-o coamă, numai bucle aurii, trona deocamdată o cunună de perle strălucitoare. Ea! Maria! Prinţesă de Marea Bretanie a Angliei, nepoata reginei Victoria, fiica cuplului ducal Alfred de Saxa Coburg Gota, cel de al doilea fiu al reginei Victoria şi Alexandra-Maria, unica fiică a ţarului Alexandru al Doilea al Rusiei. Păşeşte încet pe covorul roşu al noii vieţi, alături de proaspătul ei soţ Ferdinand, principe moştenitor al tronului României, nepotul regelui Carol I, primul rege al României.

De la început, s-a observat că pe chipul frumos al Reginei a înflorit un minunat zâmbet! Pe cap purta cu mândrie, o „cunună înflorită” pe care a primit-o cu demnitate. I-a făcut pe toţi să înţeleagă că este atotstăpânitoare, maiestate din naştere, întărită de voinţă, dorind să arate că asta este ea: urmaşa doamnelor române, ctitore ale orientului dunărean pe locurile strămutatelor aşezări: Maria Voichiţa soţia marelui Ştefan, a Despinei soţia lui Neagoe Basarab!

Pe acest teren anevoios a primit o direcţie. Mergea cu un pas repede către scop şi le împărtăşea tuturor o aşa zisă dedicaţie pentru a se face înţeleasă: „Ca voinţa să nu-şi înceteze încordarea, până nu-şi atinge scopul!”

Din înscrierile vremii, aflăm că este nu numai o persoană mândră, generoasă, abilă, inteligentă, ci şi iubitoare, frumoasă, cu aptitudini pentru artă, pictură şi scris!

Am îndrăgit-o pe această prinţesă engleză. M-am oprit din citit. Gândul mi-a luat-o razna. Virgil mi-a apărut în faţa ochilor, înlăturând imaginile formate în urma povestirii pe care o urmăream cu atâta interes. Am dat deoparte cartea document şi aveam acolo, pe măsuţă, sub geamul care o proteja, frumoasa poză cu cei trei prinţi ai mării.

Virgil zâmbea fericit, învăluit de strălucirea razelor solare, ce-i încadrau capul ca o aureolă, dându-i aspectul prinţului din povestea pe care o savuram cu atâta plăcere. M-a fascinat și l-am privit cu atenţie! Poziţia încrezătoare pe care o stăpânea cu

impozanta măreţie bărbătească, îmi dădea impresia că se uită acum la mine, fluturând o eşarfă albă, în semnul bucuriei că mă vede. Atunci m-am uitat mai bine la fotografie, observând gestul lui, privirea lui, ca fiind dăruite mie! Da! Mie, eu cea de aici din fotoliul în care stăteam şi citeam. Este conştientă această privire? Cum să se uite la mine? Eu eram acolo, lângă el! Eram împreună cu micuţa Crina, a cărei eşarfă o luase şi cu care a reuşit să fie atât de real acum, în faţa ochilor mei uluiţi!

Am mai privit-o o clipă, apoi am acoperit-o cu cartea. Îmi făcea rău. Îmi dă impresia că îmi violează sufletul, intimitatea gândului, credinţa vie a noului sentiment pe care-l trăiesc.

Decretez: asta este iubire! Asta este realitatea cu care mă confrunt! Sunt îndrăgostită! Da! Este adevărat! Însă el nu va şti, nu îşi va da seama. Mă voi strădui, cel puţin.

Se aude soneria. Mă ridic din fotoliu, îmi relaxez picioarele pe care le ţinusem ghemuite sub mine şi mă îndrept spre intrare. Eram singură acasă. Cine o fi? Nu aşteptam pe nimeni. Părinţii mei erau la muncă. O fi Crina! Deschid.

Împurpurată, am reuşit să articulez: -Tu? Tu? Ce faci? Cum de ai venit?

- Mai ai multe întrebări de pus?

Am plecat ochii, ruşinată, şi l-am poftit în casă.

- Până la urmă o persoană bine crescută trebuia să-şi facă anunţată sosirea! Dacă mă gândesc bine ar fi trebuit să nu îţi deschid!

- Şii de ce ai făcut-o?

- Pentru că sunt bine crescută!

- Asta da! Recunosc. Recunosc şi că eşti foarte timidă, încurcată şi nespus de frumoasă în această postură!

- Hai lasă! Ia un loc! Profiţi că sunt fără experienţă. Că mă găseşti neândemânatică şi surprinsă. Îţi fac un ness cu spumă?

- Da! Sunt încântat să beau ness cu spumă şi mai ales făcut de tine!

- Păi nu m-aş fi străduit, dar nu-i nimeni acasă!

- M-ai informat?

- Nu! Însă este adevărat!

- Şi nu ţi-e teamă?

- Teamă? De ce? Eşti periculos?

- Nu ştiu! Eu cred că nu! Oau! Frumoasa Maria o descoperă pe Maria cea frumoasă, Regina frumuseţii, a inteligenţei, a dăruirii! Citeai?

- După cum vezi.

- Oho! Poza celor trei prinţi, cum spune Crina, este aici! Tronează pe măsuţă.

- Da! Şi priveam cât de fericit eşti! Cum priveşti pe cineva imaginar, deşi ai lângă tine două prinţese!

- Adică? Nu înţeleg?

- Uită-te! Fii atent cum priveşti dincolo de noi. Parcă ai văzut pe cineva şi îi faci semne repetate fluturând eşarfa!

- Ha, ha, ha! Am înţeles micuţă geloasă! Însă tu ai uitat că eu sunt actor? Hai, vino aici lângă mine! Ia să văd nessul are spumă îndeajuns?

- Eu cred că da! Uite! Îţi place?

- Da! Este tot ce mi-am dorit.

Ai luat paharul cu cafeaua înspumată, l-ai aşezat cu grijă vizibilă pe masă. Te-ai răsucit uşor spre mine. M-ai cuprins de mijloc, simţindu-ţi mâinile înfierbântate pe trupul meu înfiorat de straniile senzaţii ale necunoscutelor plăceri! Apoi ai privit cu atenţie fotografia.

- Da! Este absolut reuşită! Să ştii că nu am fost atent la acest amănunt. Însă fac o remarcă: Ai ochi bun pentru detalii!

- Asta ce înseamnă?

- Că vei putea observa multe în această meserie pe care ţi-ai ales-o! Chiar, acum poţi să îmi spui de ce plângeai atunci, la admitere?

- Da! Şi m-am întors, aşezându-mă confortabil în braţele tale primitoare. Părinţii mei nu au fost de acord cu alegerea mea. Teatrul nu este pentru mine, au spus ei. Teatrul este o meserie

pentru oamenii bogaţi, care au din ce trăi şi o fac din pasiune, pentru a-şi împlini un moft.

- Am înţeles. Nu este nevoie să continui. Nu vreau să te văd tristă. Îmi placi mult rebelă visătoare!

Am privit uimită şi am tăcut.

- Hai să îţi spun un gând al meu. Vrei?

- Da! Normal!

- Sunt student în ultimul an la actorie şi regie. Sunt mai tentat să înclin spre regie. Este un teren anevoios. Nu ştiu ce voi reuşi. Însă această poză este chiar o provocare. Nu m-am gândit atunci când am făcut-o! Acum însă sunt încântat de reuşită. Voi fi mult mai atent la astfel de amănunte pe viitor. Încă ceva! Să ştii că atunci eram încântat că micuţa Crina a reuşit să realizeze această unire. Savuram momentul. Eram bucuros! Imaginea ta mă fascina, mă inspira, mă făcea vulnerabil! Mi-ai plăcut de când te-am văzut prima dată.

M-ai strâns plăcut în braţe. Acceptam momentul ca pe o încununare a dorinţelor strânse în suflet, de ceva timp încoace. Stăteam nemişcată străduindu-mă să înmagazinez toată această plăcere înlăuntrul meu, pentru a-i putea da sufletului apoi câte-un strop din cupa iubirii! Aceasta-i fericirea? Cum a venit! Aşa, pe nesimţite! Și pleacă la fel! Nici nu o simţi. Nici nu ai realizat că a poposit o clipă lângă tine! Linîştea stăruia puternic în atmosferă. Parcă şi respiraţia mi-o auzeam. Inima ta bătea cu putere, trimiţându-i trupului meu pulsaţii încântătoare. Ai întors capul către măsuţă şi ai zărit cartea reginei Maria. Urmărindu-ţi privirea, am observat unde te uitai, am întins mâna și, luând cartea, ți-am arătat cât am citit.

- O! Nici nu puteam crede că ai fi putut citi mai mult! Dacă ai fi parcurs mai mult, aş fi gândit că eşti superficială!

- Aha! Tu eşti dintre acei băieţi care sunt atotştiutori şi cred că numai ei sunt în stare să facă un lucru perfect?

- Nu micuţă prinţesă. Nu sunt atotştiutor, precum spui. Eu sunt un om care abundă de cunoştinţe, informaţii şi rămâne

plăcut impresionat de persoane pe care le descoperă ataşate culturii, de persoane care doresc să progreseze. Tu, după cum văd, faci parte dintre aceştia!

- Mulţumesc! Mă simt bine în compania ta. Îmi dăruieşti încredere, linişte şi ...

- Şi mai ce?

- Nimic! Nu îmi place să fiu pusă în încurcătură. Nu sunt pregătită pentru a face faţă unui om aşa bine pregătit. Nu am intrat prea des în legătură cu oameni inteligenţi, cultivaţi. Eu fac parte dintr-o lume cu un grad de cultură scăzut. Familia mea este săracă şi, datorită acestui impediment, nu au putut urma şcoli înalte. De aceea nu au fost de acord cu alegerea mea pentru teatru.

- Te rog să nu mai spui că ai tăi sunt fără cultură! Eu am observat că sunt nişte oameni minunaţi, cu o educaţie simplă, dar sănătoasă. Asta simt şi observ la tine.

- Mulţumesc încă odată! Eşti îngăduitor.

Clipele încântătoare treceau fantastic de repede. Ceasul din perete arăta că părinţii mei trebuiau să sosească de la munca cea de toate zilele. Îmi părea rău. Mă simţeam aşa de bine. Fiorul acesta sublim, ce îmi străpungea trupul de jos în sus şi de sus în jos, mă copleşea. Deşi acum, când mă gândesc, nu se întâmpla nimic cu mine, cu el. Stăteam în braţele unui băiat plăcut şi aveam o discuţie absolut banală. Cred că eu eram aşa pătrunsă. El nu lăsa să se întrevadă nimic.

Acum cortina s-a lăsat, ascunzând-o pe protagonistă! Să o lăsăm să viseze la viitor şi la ce îi va oferi Cupidon!

Colajul zilelor de vară s-a derulat zdrobitor de încet.

Prietenii din bloc erau destul de preocupaţi. În această vacanţă nici măcar o piesă de teatru nu am reuşit să punem în scenă. Motivul era că fiecare a avut un program diversificat. Nu au coincis plecările şi sosirile, pentru a reuşi să avem măcar două săptămâni libere cu toţii.

Am reuşit să termin de citit cartea pe care mi-a oferit-o Virgil. Regina Maria a României este o reală descoperire pentru mine. Suntem în epoca comunistă şi această carte este interzisă poporului român. Nu trebuie să ştim nimic despre regatul României. Singurul motiv se consideră a fi faptul că regele României a fugit din ţară cu zece vagoane de tren, pline cu aurul României. Minciună! Istoria României spune cam aşa: La jumătatea secolului al XIX-lea, după ce lupta pentru conducerea proviinciilor române a fost împinsă în derivă de către boierimea domnitoare, tineretul intelectual a reuşit să propage pe scena dinastiilor, un domnitor din rândurile populaţiei intelectuale. Acesta a fost Alexandru Ioan-Cuza! El a reuşit să domnească șapte ani, timp în care a înfăptuit şi unirea celor două principate: Ţara Românească și Moldova! Însă la îndemnul guvernului Brătianu, s-a hotărât, pentru binele ţării, să fie adus un domnitor străin. La baza acestei decizii a stat gândirea limpede şi dreaptă a politicienilor. Forma aceasta va aduce un prinos al binecuvântării poporului român, care a suportat numai vrajbă şi luptă pentru putere. Brătianu, în funcţia de prim-ministru, a împlinit dorinţa poporului,astfel încât, la 10 mai 1866, principele Carol de Hohentzoler-Zinmaringhen, a păşit pe pământ românesc, jurând: „Din clipa aceasta, simt că sunt român şi îmi voi uni toate puterile pentru binele acestei ţări!” După mai bine de 11 ani, tot într-o zi de 10 mai, în anul 1877, îi înfruntă pe turci, eliminându-i pentru totdeauna din ţară, câştigând războiul de independenţă! Peste câțiva ani, în aceeaşi zi de 10 mai a anului de graţie 1881, devine regele României. Astfel am intrat şi noi în istoria regalităţilor, integrându-ne şi amestecându-ne printre marile dinastii ale Europei.

Şi uite aşa am fost noi cunoscuţi, ca popor şi ca ţară independentă, unită şi inconfundabilă! Asta a durat peste 81 de ani. Mai multe generaţii de neam regesc s-au perindat pe pământ românesc: Regele Carol I și soţia sa Elisabeta de Wied (poeta Carmen Sylva); Regele Ferdinand (nepotul regelui Carol I) și soţia

sa Maria - principesă de Marea Britanie (nepoată a reginei Victoria); Regele Carol al II-lea (fiul lui Ferdinand şi al Mariei) și soţia sa principesa Elena a Greciei; Regele Mihai I (fiul ultimului cuplu regal al României, Carol al II-lea şi regina Elena).

Acestea sunt primele învăţăminte din fascinanta carte a „Povestirilor reale ale reginei Maria a României!” Mă bucur că am descoperit-o pe adevărata prinţesă a ţării în care m-am născut, am crescut şi mă străduiesc să înfrunt viaţa anevoioasă la care suntem supuşi.

Virgil nu m-a atenţionat asupra pericolului pe care-l simt şi-l gândesc. Încerc să-l ascund în firida minţii, pentru a nu fi descoperit. Oare cât va mai dura această teamă a umbrelor strecurate în viziunea noastră, implementate în firea noastră? Oare cât timp va mai poposi ironia din sufletele încercate? Teama m-a învăluit. Corpul, îngrozit, s-a cutremurat dându-mi fiori de gheaţă.

Abia acum conştientizez că această carte a fost lăsată la îndemâna tuturor. Eu! Părinţii mei! Noi știm. Însă Radu! Crina! Ei nu ştiu. Cred că nici nu se gândesc. Mai ales Crina!

Of! Doamne! Ei lasă! Nu e nici o problemă. O voi face pe Crina să uite. De Radu nu îmi fac probleme. El este destul de mare. Are discernământ. Îi voi strecura teamă, vrajbă în suflet şi totul se va rezolva. Voi avea o discuţie şi cu Virgil. Mă voi îngriji de tot, pentru a ieşi bine. Iar pe prinţesa pe care abia am cunoscut-o o voi zăvorî în turnul zânelor. O voi vizita din când în când. Îi voi şopti că este ascunsă pentru un timp. Nu am părăsit-o. Îi vreau binele. Cât de curând, toată această groază va dispărea. Simt că lumea rea şi tristă în care trăim este pe ducă: - Prinţesă! Stai liniştită că în curând vei vedea lumina soarelui! Vei coborî din turnul tău de fildeş!

Acum mă retrag în carapacea sufletului, aşteptând zilele miraculoaselor clipe ale studenţiei!

**ANII STUDENŢIEI!

*PRIMA ZI LA FACULTATE!

E dimineaţă! E octombrie. Sunt emoţionată până la lacrimi.

Mama intră la mine în cameră. Îmi observă perlele strălucitoare care stropeau obrajii înroşiţi. - Maria! Ce-i cu tine? De ce plângi?

Mă uit uşor ruşinată la ea. Ştiam că nu am motive de întristare. Însă eu eram foarte emoţionată. Nu ştiam cum să-i explic mamei mele stările acestea. Ea tot nu mă înţelegea. Sau eu nu ştiam cum să-i explic. Am spus simplu: - Sunt uşor stresată! Nu am nimic altceva!

- Bine! Am înţeles. Să ştii că micuţa Crina nu a acceptat să nu meargă cu noi la institut!

- Ştiu mama! Mi-a declarat de când ne-am trezit. De aceea este acum la baie. A spus că vrea să fie frumoasă! Că se întâlneşte cu Virgil!

- Hai lasă-mă! Serios?

Te rog nu râde de ideile ei! Ea este un copil sensibil, frumos la suflet şi vrea să fie în compania mea, când mă voi întâlni cu noii colegi!

- Bine! Haide-ţi la masă. Şi a închis uşa.

M-am grăbit să mă îmbrac. Îmi alesesem o rochiţă din mătase, de culoarea cerului senin. O jachetă tricotată, în culoarea valurilor înspumate, care îmi acoperea umerii mici şi delicaţi. Bogatul păr blond ca soarele toamnei, cădea liber pe spate, acoperindu-mi jacheta. Frumoasa imagine este evidenţiată de o garnitură de bijuterii din argint, cu pietre de culoarea safirelor. Nu trebuie neglijate nici setul alcătuit din o micuţă gentuţă albastru marin şi pantofii din piele cu fundiţă din lac, luat de la casa de modă Venus. Toate aceste lucruri binecuvântate, le-am primit cadou de la iubiţii mei părinţi. S-au gândit să îmi ofere o recompensă, pentru intrarea la facultate. Eram primul vlăstar al

familiei care trecea pragul limitat, urmând cursurile superioare de învăţământ. Sărăcia, cu ale ei flori de gheaţă, punea răceli de stavilă în faţa oamenilor lipsiţi de îngheţuri materiale!

În sfârşit am plecat. Crina arată impecabil. Are un sarafan roşior și o bluziţa albă. O cureluşă albă îi înconjoară mijlocelul. Poartă un dres alb şi pantofiori roşii, iar pe vârful lor tronează o fundiţă albă. Părul de culoarea aramei, cădea frumos pe spatele-i micuţ.

- Maria? Îţi place gentuţa mea roşie cu fundiţă albă?

- Da! Normal. Cine ţi-a luat-o?

- Mama Lia! Nu ştii?

- Nu! Când?

- Ei! Secret.

- Bine! Nu îmi spune!

Eu am întors privirea şi am văzut institutul de teatru. Mama se uita la mine. I l-am arătat. Crina ne-a observat:

- Ce ai văzut Maria? Ce-i arăţi mamei Lia?

- Facultatea!

- Am ajuns? Aha! Acolo unde este multă lume?

- Da! Dar tu acum vei sta cu mama Lia aici undeva. Eu voi merge să-mi caut grupa din care fac parte. Apoi voi veni să vă iau şi pe voi.

- Da? a spus Crina nedumerită. Păi eu de aceea am venit? Să stau retrasă?

Mama a luat-o pe Crina deoparte şi mie mi-a făcut semn să merg.

Le-am făcut cu mâna şi am dispărut în mulţimea de studenţi.

Deodată aud: - Atenţie! O doamnă citea listele cu grupele formate.

Mintea-mi lucra frenetic. Nu ştiam nimic despre ce înseamnă o facultate. Care-i rânduiala. O frumoasă brunetă mă atinge şi-mi şopteşte la ureche: - Tot la actorie eşti?

- Da! am răspuns eu, mirată de vocea pe care am auzit-o, însă nu puteam să văd persoana. Era chiar în spatele meu. Îngrămădeala mi-a dat de furcă, deoarece nu mă simțeam bine, având stări dintre cele mai neplăcute.

- Înseamnă că vom fi împreună în grupă!

- Da! Poate.

- Eu sunt Cristina! Tu?

- Maria!

- De când am plecat de acasă mi-am propus să găsesc o persoană care să fie cu mine în grupă. Să îmi placă, să fie abordabilă! Mi-e tare greu să nu am cu cine să socializez.

- Da! Ai dreptate. De asta m-am temut şi eu.

- Însă acum ne avem una pe alta!

- Da! Îmi pare bine că suntem una pentru cealaltă! Deşi nu o cunoşteam încă, îmi plăcea Cristina. Era frumoasă. Avea părul lung şi negru, cam de aceeaşi statură ca a mea, ochii negri, blânzi şi limpezi. O fire veselă, cu o voce plăcută.

Deodată aud: Săndulescu Maria!

Purpura mi-a învăluit toată fiinţa. Simţeam că vreau să ţip de bucurie. Binenţeles că m-am stăpânit. Sentimentele au năvălit. Recunoştinţa pentru trecut, rămâne acolo ascunsă în cufărul vieţii şi speranţa în viitorul ce se arată luminos înaintea ochilor! Am urcat pe prima treaptă a înnobilării sacrificiului!

Simpatica tovarăşă, care anunţa numele fiecăru-i student şi grupa din care face parte, a mai anunţat vreo doi studenţi, apoi am auzit numele noii mele prietene: Popescu Cristina!

Fiind foarte aproape una de alta, i-am simţit svâgnirea de bucurie. - Aici! Prezent.

Apoi s-a întors spre mine, numai atât cât îi permitea locul, m-a strâns de mână şi a spus cu glasul zglobiu:

- Superb! Suntem în aceeaşi grupă!

- Da! Minunat! am spus eu râzând cu gura până la urechi.

M-am răsucit, însă nu înainte de-a lua-o de mână. Mi-am făcut culoar printre tinerii entuziaşti cu noua mea colegă de mână.

Gata! Am reuşit. Suntem înafara puhoiului. Hai să îţi fac cunoştinţă cu o parte din familia mea.

Am rotit privirea, încercând să le reperez pe mama şi pe Crina. Frumoasa pată roşie a răsărit ca din pământ în faţa ochilor mei miraţi. Alături de ea şi de mama mai era un bărbat care stătea cu spatele spre noi. Figura mi s-a luminat... Am murmurat: Virgil!

În acelaşi timp, drăguţa brunetă ce mă însoţea, a rostit plină de entuziasm: - Virgil!

Eram interzisă, era surprinsă! Ne-am uitat una la cealaltă mirate, cu aceaşi frază pe buze: - Îl cunoşti pe Virgil?

- Da! am spus eu!

- Da! a spus Cristina.

El s-a întors surprins, răspunzându-ne: - Da!

Apoi pe faţă i s-a aşternut uimirea. M-a văzut pe mine, a văzut-o şi pe Cris.

Crina a zbughit-o ca glonţul spre mine. Doamne! Ce frumoasă este micuţa floare roşioară! Părul îi flutura în vânt. Ţinea mânuţele ridicate în semnul recunoaşterii. Râdea şi tot spunea ceva.

Imaginile mi s-au amestecat. Îi vedeam pe toţi trei. Fiecare avea întipărită bucuria pe figură.

Crina fericită a spus explozivă: - Maria! A venit Virgil din prima clipă de cum ne-ai părăsit! Prinţul Mării a venit aici să îşi vadă prinţesa tuturor scoicilor.

Eu am intervenit: - Numai pentru prinţesa cea isteaţă a venit?

- Aaaa nuu! Şi pentru prinţesa artistă!

Toţi am râs zgomotos.

Deodată o văd pe Crina ţinând un trandafir roz în mână. Apoi şi pe mama cu un trandafir grena, brodat cu alb, pe care-l pusese la reverul sacoului. Pe Virgil l-am fotografiat într-o secundă. Avea în mână un trandafir alb ca laptele, tivit cu un roşu aprins. În acel moment, puţin încurcat mi-l dăruia.

Am primit floarea graţioasă şi, cum îi stă bine unei prinţese artiste, l-am sărutat, drept mulţumire. Apoi îndepărtându-mă de el, am întors capul către noua mea prietenă, pentru a-i face cunoştinţă cu toată lumea. Privind-o mai atent am observat că era palidă, abia contura un zâmbet suav.

- Ea este Cristina! am spus eu, făcând prezentările.

- Este noua mea colegă, pe care vreau să o cunoaşteţi.

Crina s-a repezit prima, întinzându-i mânuţa, bucuroasă să cunoască o nouă persoană care face parte dintre preferaţii mei.

- Crina! Prinţesa cea isteaţă!

Cristina a dat mâna cu ea şi a îmbrăţişat-o. Apoi mama a i-a întins mâna, prezentându-se. Acum e acum: - Virgil!

- Cristina!

Şi au râs. Eu nu am înţeles de ce.

Ei s-au întors către noi, spunând în cor: - Suntem vecini de bloc!

Scena a fost superbă. Toţi ne-am uitat uimiţi. Virgil era dator cu încă o explicaţie: - Cristina, să ştii că Maria este acea drăguţă blondă care seamănă cu regina Maria. Ştii că ţi-am povestit!

- Aaaa da!! Oau! Ce mică e lumea!!

- Aha, să înţeleg că şi ea va fi o prinţesă ce va intra în cercul intim al prinţilor? a spus Crina, fericită.

Râzând cu poftă am spus cu toţii în cor: - Daaa! Daa! Da!

Mama, uitându-se către clădirea institutului, a observat că era linişte, iar mulţimea fusese înghiţită. A spus: - Fetelor? Voi nu mergeţi să luaţi contact cu locaţia?

- Măi Virgil, ai vrăjit fetele! Au uitat de ce au venit aici!

- Mulţumesc doamnă! Fetelor, ați venit la muncă, nu la distracţie!

Mama a luat-o de mână pe Crina şi s-a pregătit pentru despărţire, fiind, ca de obicei, autoritară.

Crina s-a bosumflat. Virgil a observat. A venit la ea, a luat-o în braţe, a sărutat-o, promiţându-i că va veni la noi acasă! Apoi ne-

a urmat, strecurându-se între noi. Şi-a aşezat câte o mână pe umărul fiecăreia. Ne-a spus: - Gata cu răsfăţul! Stimate colege îmi pare bine de cunoştinţă şi de acum la muncă! Ne-am înţeles?

- Da, colegu'! am spus eu.

- Da, vecine! Să trăiţi! Am înţeles! a spus Cristina.

Intrarea în clădirea atrăgătoare a supus două suflete neştiutoare la emoţiile unui nou început. Zile, luni în şir au trecut fiind din ce în ce mai curioase să pătrundem în lumea nouă, doritoare de învăţătură, pasionate de munca pe care o alesesem de bună voie şi care ne plăcea enorm.

Imagini, evenimente, discuţii, probleme, momente plăcute sau neplăcute s-au învârtit în caruselul primului an de facultate. Momentul cel mai important al acestui an de început de facultate s-a derulat cu trei luni mai târziu. La mijloc de decembrie, contactul cu colegii de la Timişoara ne-a dat de înţeles că perioada comunistă se apropie de final.

Tulburările au început şi la Bucureşti în 21 decembrie. Oamenii au ieşit în stradă. S-au revoltat. Au strigat: - Jos comunismul! Jos Ceauşescu! Jos partidul comunist!

- Doamne! Teamă, îngrijorare, bucurie, împlinire! Toate făceau parte din templul inimii!

Atunci m-am gândit la prinţesa mea, ferecată în turnul regilor! I-am promis în gând că voi face tot posibilul să o scot la lumină! Incurabilă visătoare! Linişteşteţi sufletul şi ai răbdare, asta este poezia tinereţii. Aşa că am aşteptat căderea cortinei de fier, căderea comunismului. Fericire maximă! M-am bucurat enorm în ziua aceea în care Ceauşescu a fost prins şi condamnat la moarte. Şi moartea poate fi privită ca o înălţare, ca o splendoare. Însă în faţa acestor evenimente, nu ştiu dacă mai putem să-i atribuim o asfel de semnificație.

Au venit oameni inteligenţi la cârma ţării. Cel puţin aşa am crezut şi am sperat la început. Însă, pe măsură ce lunile treceau, ne-am dat seama că cei care au venit la conducerea ţării nu au făcut-o pentru că ne doreau binele. Noi, oamenii simpli, am

constatat cu stupoare că era un altfel de comunism cu faţă umană. Reîntoarcerea regelui Mihai, care abdicase în urmă cu aproape o jumătate de secol, în 1947, a fost considerată lovitură de stat; capii sus puşi ai ţării l-au respins pe rege și nu au aprobat intrarea în ţară a acestuia. Ba chiar au făcut ceva şi mai grav: au votat noua constituţie, în care abrogând legea de-a mai putea vota monarhia ca formă de guvernământ.

Ne-am revoltat. Ba chiar am plâns pe ascuns. Virgil era negru de supărare. Cristina susţinea această cauză, alături de noi. Nu era aşa convinsă şi nici interesată, dar îşi dorea să nu-şi supere prietenii. Virgil vorbea într-una de această situaţie nedreaptă, însă nimeni nu-l lua în seamă. Eu eram singurul lui susţinător.

Acum cugetam la frumoasa regină, cu suflet nobil şi inteligenţă remarcabilă: „Putea fi descoperită şi apreciată fără teamă! Avea talent de orator şi demnitate de general. De acum putea fi lecturată în toată plenitudinea ei.”

*DUPĂ UN AN DE STUDENŢIE LA TEATRU!

Pot spune că adevărul este o împletire de vorbe şi fapte, la capătul căreia descoperim omul!

- Ce faci aici, Maria? Stai pe canapeaua din salonul de repetiţii şi visezi?

Era Cris. Buna mea prietenă din grupă.

- Da! Da, stau şi mă gândesc că a trecut deja un an de muncă asiduă şi nu se vede nimic! Mai sunt tristă și pentru că Virgil ne părăseşte.

- Da! Ai dreptate! Cu el ne-a fost foarte bine.

- Simt că se rupe ceva din sufletul meu şi din teatru. El a fost primul om pe care l-am cunoscut aici. Eram acolo, afară, pe banca din faţa institutului. El a venit la mine, trezindu-mă din reverie.

A avut dreptate când a spus:

- Lasă că ne vedem noi la toamnă şi avem timp pentru comunicare!

- Da Maria! Ai dreptate! El ne-a fost ca un mentor. Un prieten şi un coleg devotat.

- Hai Cris! Aşează-te aici, lângă mine, dă-mi mâna şi jură-mi că vom rămâne pe tot parcursul facultăţii prietene devotate şi sincere, cum am fost până acum!

- Da sigur, draga mea!

Ne-am ridicat de pe canapea şi ne-am îmbrăţişat, lacrimile curgeau şiroaie, prelingându-se pe umerii noştri goi, pe care se sprijineau numai breteluţele rochiţelor pe care tocmai le cumpăraserăm şi urma să le etalăm în această seară, la balul de adio al grupei celei mai mari a institutului!

- Ooaau! Ce fac fetele mele aici? De ce plâng? Sunteţi aşa frumoase când plângeţi! Perlele strălucitoare sunt ca nişte luminiţe pe obrajii voştri înbujoraţi!

Ne-am întors speriate, stânjenite de momentul nostru intim în care Virgil nimerise, creând senzaţia că tăticul ne prinsese cu minciuna!

Am zâmbit pe rând, dăruindu-i clipe de încântare.

- Măi fetelor, sunteţi răpitoare! Peste o oră veţi debuta în primul vostru rol!

- Rol? Ce rol? am găsit amândouă de cuviinţă să întrebăm.

- Veţi vedea! Surpriză!

A ieşit din încăpere, lăsându-ne cu gurile căscate, deoarece noi doream să mai punem întrebări, care mai de care, mai curioase.

Ne-am uitat întrebătoare una la cealaltă şi ne-am spus:

- Cris! Mie mie teamă! Cu inteligenţa lui poate să ne atragă într-o capcană!

- Da, draga mea. Ai dreptate. El este întotdeauna imprevizibil.

- Haideţi în culise! ne-a chemat el, deodată, speriindu-ne cât de vijelios a intrat şi ne-a poruncit, mai degrabă decât ne-a vorbit.

Acolo ne-a înmânat fiecăreia câte un plic sigilat şi ne-a spus:

- Timpul nu ne aşteaptă! Haideţi să preţuim fiecare clipă, pentru a cunoaşte valoarea unui prieten! Este o tragedie atunci când ai un talent şi nu-l foloseşti pentru a-l oferi oamenilor ca pe un trofeu imaginar. Dacă vreţi să ştiţi cum va fi mâine, uitaţi-vă la astăzi, memoraţi momentul şi vă veţi da seama că amintirile lucrurilor făcute vor fi pregătiri pentru bătăliile din viitor! Eu sunt în această seară fericit, deoarece le pot dărui celor mai bune prietene prilejul de-a fi remarcate, privite, îndrăgite de ochiul destinului!

- Ce doreşte impunătorul meu prieten? am spus eu, puţin speriată.

- Ce este cu acest plic?

- Mă retrag! Citiţi! Reflectaţi. -rageţi concluzii şi apucaţi-vă de treabă, pentru a nu mă dezamăgi, dăruindu-mi proorocirea visului rebel!

A ieşit de grabă, lăsându-ne uimite, făurind vise din care cad felii de bucurie neştiută!

- Cris!! Ce zici? Asta este căutata, mult râvnita *Domnişoară a fericirii*?

- Nu ştiu Maria!

- Nu ştiu ce să fac cu plicul acesta! Nu ştiu dacă să-l deschid!

- Miracolul acestei întâmplări ne obligă să săpăm până în adâncul ei şi să-i descoperim taina! am spus eu, înflăcărată, şi m-am repezit la plicul aruncat cu câteva clipe mai devreme, ce zăcea pe masa de sticlă, în timp ce uimirea înlocuise răvăşala sufletului!

Strecor degetul în colţul plicului, unde era puţin deslipit şi îl rup ! Despăturesc micuţa comoară ascunsă în el!

- Citesc… Uimire! Rătăcire! Realitate!

Rolul era micuţ. M-am întors către Cristina şi-am şoptit:

- Cris!
- Da!
- Tu vezi?
- Da!
- Noi! Două prinţese!
- Da!
- Şi ce prinţese!
- Da!
- Cris? Ai amuţit?
- Nu! De ce?
- Păi! În afară de da, nu mai ştii să spui nimic!
- Da! Aşa e!
- Hai să vedem! Putem?
- Da! Putem.
- Hai la lucru. Nu avem decât o oră.
- Da! Ai dreptate!

Ora a trecut! Virgil a intrat şi ne-a întrebat simplu: - Sunteţi gata?

- Să zicem că da! am spus eu mai înfiptă.

- Da! a răspuns şi Cris, mai timidă.

- Mai aveţi o jumătate de oră. Toate grupele ultimului an vor fi în sala mică a teatrului, pentru a vă vedea pe voi două micuţe debutante în artă!

- Sunt curioasă de ce am fost noi nominalizate pentru această seară de final al unui colectiv care ne părăseşte fără milă?

- Pentru că voi sunteţi cele mai bune studente artiste ale primului an! Pentru că voi sunteţi cele mai frumoase prinţese, preferate de prinţul creaţiei! Pentru că noi suntem la finalul institutului şi voi la sfârşitul primului an!

A venit spre noi şi, luându-ne mâinile, ni le-a sărutat, apoi ne-a privit îndelung şi a ieşit.

Am rămas siderate. Ne uitam una la alta, nevenindu-ne să credem ce se întâmplă cu noi!

Nu ştiu cât a trecut de când a plecat şi până s-a întors, însă el, Virgilul sufletului meu, a intrat năvalnic cu braţele pline.

Ţinea strâns la piept, pentru a nu-l scăpa un ghemotoc roşu bordeaux. L-a trântit pe canapea, despachetându-l. Deodată observ cum ghemotocul se împrăştie şi apar două catifelate pelerine de prinţesă! Prinţul mării a ridicat-o pe una dintre ele şi cu un gest princiar a venit şi mi-a aşezat-o pe umeri. M-a răsucit cu faţa spre el, contemplând clipa infinitului! A repetat figura şi cu Cris.

Noi din reflex ne-am întors parcă la comandă spre oglinda din spatele nostru.

Deşi ele erau identice, părul meu blond auriu, cu tenul alb ca laptele şi ochii ca safirele, dădeau lumină roşului împărătesc. Contrastanta Cris, cu părul de abanos, tenul măsliniu şi ochii ca smaraldele, îi dădea sclipire princiară!

Admirându-mă în oglinda mare a sălii de repetiţie, am prins privirea încântată a lui Virgil. Ne priveam ochi în ochi, sorbindu-ne din priviri! Deodată roşesc! Rotesc ochii şi observ privirea Cristinei, în aceaşi direcţie cu a mea. Virgil, observând că nu-l mai privesc, mi-a urmărit privirea, găsind-o pe a Cristinei. Ea era înbujorată, surprinsă că vederea ei observase raza luminoasă dintre noi doi!

Stânjenitor moment! Pentru a destinde atmosfera, am bufnit în râs, spunând:

- Ce staţi aşa? Ne uităm ca proştii unii la alţii?

Virgil a schiţat un zâmbet, a venit la noi şi luându-ne palmele în mâinile lui a spus:

- Drăguţele prinţese sunt poftite la balconul palatului, pentru a intra în legătură cu poporul!

Eu am sărit ca arsă: - Ce spui?

- Acum nu glumim! Acum trebuie să intraţi în scenă!

Cortina este trasă. Decorul este pregătit. Un podium aşezat pe scenă. O balustradă în faţă, îmbrăcată în catifea aurie,

brodată cu trandafiri roşu-bordeaux. Întregul ansamblu avea aspectul unui balcon princiar.

- Voi intraţi vesele, radioase, pentru a întâmpina adunarea! La primele acorduri muzicale păşiţi încet pe scenă. Atunci când cortina va fi trasă complet, voi să ajungeţi în dreptul balustradei. Rolul îl aveţi în faţă, băgat într-o mapă aşezată pe marginea destul de lată a balconului improvizat şi pentru a vă susţine rolul deschideţi mapele, citindu-l, binenţeles! Hai prinţeselor să văd cât de bune actriţe sunteţi în faţa improvizaţiilor!

Am înmărmurit! Ne uitam una la alta!

Virgil a plecat. Ne uitam în oglindă şi meditam. Deodată, acordurile muzicii medievale s-au auzit. Am început să păşim încet spre acel balcon. Nu ştiam nimic. Nu văzusem scena!

Mintea îmi lucra frenetic. Păşeam, păşeam! Deodată, am zărit o lumină uşor voalată. Creierul meu a perceput-o ca pe o rază de soare.

- Unde eşti inspiraţie? Unde eşti muză?

Deodată, simt un fior. O imagine din trecut îmi apare vizionar! Aud şoapte:

- Tu eşti o altă Marie! O Marie a vremurilor tale! Mergi şi vorbeşte-le oamenilor liniştită şi fără emoţii! Ei te admiră! Te preţuiesc! Te vor remarca!

Am scuturat din cap! Vedenia dispăruse. Mergeam către balconul de care ne vorbise Virgil. Ţinuta mea era impunătoare, ca a unei prinţese din vremuri apuse. Priveam ţintă către un punct imaginar. Acolo era palatul meu, acela din care ieşeam să vorbesc cu poporul!

Am ajuns. Aud mulţimea strânsă care murmura. Când ne-a zărit, au început şi aplauzele entuziaste!

Mi-am revenit. Am văzut mapa de care îmi vorbise Virgil. Am deschis-o și m-am relaxat!

*MARIA! PRINCIPESA MOŞTENITOARE A ROMÂNIEI!

Sunt Maria, prinţesă de Edinburgh-Saxa-Coburg-Gotha, nepoata reginei Victoria a Marii Bretanii. Fiică a cuplului ducal: Maria-Alexandra a Rusiei şi Alfred de Coburg-Gotha. Acesta este primul meu discurs în faţa poporului pe care mi l-a dăruit Dumnezeu prin bunătatea sa. Am fost aleasa sufletului lui Ferdinand, principe moştenitor şi nepotul regelui Carol I al României.

Dragostea îmi dă credinţa că voi reuşi să nu vă dezamăgesc aşteptările, ştiind să port pe această mândră coadă o coroană înflorită, să așez flamida arhaicelor purpure, arătând ca doamnele ctitore ale orientului dunărean, dăruindu-vă supunerea şi devotamentul până la moarte!

Ne aflăm în faţa mândrului castel Peleş, din Sinaia, micuţul orăşel din inima Bucegilor, loc drag mie, fiind înconjurată de păduri nesfârşite, de flori dăruite de natură şi de binecuvântatele mâini ale grădinarilor care cu dibăcie dăruiesc ochiului încântarea sufletului!

După exilul ce l-am suportat cu demnitate în toţi aceşti ani, de când am păşit pe pământ românesc, în sfârşit pot să vorbesc liber cu voi! Ea este sora mea, Victoria Mielita, căreia i se spune Ducky, este cel de-al treilea copil al cuplului ducal şi cea mai bună prietenă şi confidentă a mea.

Ducky: - Salut, drag popor al surorii mele Missy, principesa moştenitoare a dumneavoastră!

Adunarea a aclamat cu bucurie, fără falsă prefăcătorie, din tot sufletul!

Maria: - Acesta este motivul real, simplu şi plăcut, pentru care toată această adunare a venit aici: să mă vadă! m-am adresat eu surori mele.

Ducky: - Mă bucur să am privilegiul de-a mă adresa unui popor atât de primitor şi cald!

Eu vin dintr-o ţară cu un popor mai rece, cu o educaţie spartană, mai riguroasă şi vreau să vă transmit mulţumiri pentru primire, bucurie sufletească şi să știți că apreciez iubirea pe care i-o arătați surorii mele! Sunt încântată de sora mea care a reuşit să îşi croiască o cărare luminoasă pe un traseu anevoios, plin de suişuri şi coborâşuri, de renunţări, însă alături de oameni care o apreciază, o stimează şi o idolatrizează! Maria îmi spune cu orice prilej: Aceasta este ţara în care am fost trimisă, pentru a-mi îndeplini misiunea! Acesta este poporul în fața căruia mă înclin şi pe care am jurat să-l servesc! Aceştia sunt oameni adevăraţi, sinceri şi drepţi, pe care vreau să-i slujesc până la moarte!

Ducky a vorbit în limba maternă, iar eu m-am străduit să traduc, pentru a o face înţeleasă, oamenilor participanţi la această adunare.

Maria: - Dragul meu popor! Mulţumim că aţi venit! Că aţi participat la această întâlnire liberă, fără constrângeri politice! Vă mulţumin că aţi acceptat-o pe sora mea, care îmi este cea mai bună prietenă și confidentă de nădejde! Salutul nostru este din suflet şi cu părere de rău că ne despărţim! La bună vedere! Vă iubim!

Ne-am retras în aplauze furtunoase. Cortina cobora lin pentru a ne ascunde ochiului spectatorilor. Când am fost sigure că nimeni nu ne mai vede, am tras un ţipăt de eliberare. Ne-am îmbrăţişat, râdeam, plângeam.

Se terminase. Deodată simţim o mişcare în spatele nostru. Tresărim! Ne întoarcem. Virgil! Virgil era acolo! Ne privea încântat, liniştit, era precaut în faţa fetelor emoţionate.

- Stima pe care vi-o port este mai mare de cât celebritatea voastră din acest moment! Consideraţia pe care vi-o port este mai importantă de cât renumele pe care vi-l veţi face în viitor! Găsesc de cuviinţă să mai spun că bucuria cu care v-aţi făcut cunoscute veţi ştii cu siguranţă să o dăruiţi tuturor! Şi pentru a desăvârşi capodopera începută, trebuie să vă spun că sunteţi nu numai frumoase şi generoase, ci şi creative, talentate şi respectate! Nu

ştiu cum percep ceilalţi colegi din grupa finală, însă eu aşa gândesc, doresc şi acţionez! Vă mulţumesc! Inima mea este bucuroasă că i-aţi dat viaţă idolului mult iubit de mine pentru care am un adevărat respect şi consideraţie: frumoasa, inteligenta Maria, regină a României!

Amuţisem! Ne uitam înmărmurite la el! Cuvintele lui frumoase, admirative, puţine, însă spuse cu tâlc, erau pentru noi, ecouri din viitor!

Am intervenit:

- Eşti bun, mărinimos, abil, însă nu ştiu dacă noi, nişte micuţe studente, merităm toate aceste aprecieri!

S-a strecurat între noi. Şi-a aşezat câte o mână pe fiecare talie a muzelor. Ne-a îmbrăţişat.

Noi am roşit, apoi am încercat să ne desprindem din strînsoarea admiratorului!

Atunci mi-am dat seama că trebuie să am răbdare cu ceea ce îmi doresc de la viaţă şi să ştiu să iau hotărârile la timpul potrivit, pentru a-mi dovedi abilitatea. Răbdarea şi hotărârea îmi vor fi arme în viitor!

Spun toate acestea, deoarece sunt nedumerită și nemulţumită pentru că Virgil, acum, ca şi la început, este acelaşi incurabil admirator, protector, însă rezervat cu relaţia noastră de prietenie. O dulce prietenie, care înfloreşte şi se ofileşte, pe zi ce trece!

Cristina s-a retras în cabina de schimb, pentru a se dezbrăca.

Eu am rămas uitându-mă! Stăteam pe canapeaua sălii de repetiţie cu faţa la oglindă şi-l contemplam. Privirea lui exprima fericire! Ochii mei vedeau strălucirea unui aprig mister! M-am ridicat încet de pe canapeaua bordată şi am dat să fac acelaşi gest cu al Cristinei. După primul pas, am simţit două mâini care m-au prins de mijloc şi m-au strâns plăcut în braţe.

- Rugămintea mea este să fiu lăsată în pace! Nu mai vreau! Nu mai doresc aceste îmbrăţişări! Vreau să trăiesc în linişte şi concentrare, pentru munca pe care o fac!

- Şi eu te împiedic cu ceva?

Am adunat în privirea mea imaginea omului pe care-l iubesc! Am strâns în sufletul meu toată disperarea acumulată într-un an de aşteptare! Nu am spus nimic. Am preferat numai, să mă uit insistent în ochii lui de culoarea turcoazelor!

- Tu mi-ai oferit, într-un singur an de studiu, pricepere, isteţime! Însă bunătatea aleasă, dăruită sufletului meu este ca o piatră de încercare pe care am luat-o în seamă! Mi-a plăcut şi ți-a plăcut! am spus răspicat. Apoi am făcut o piruietă şi am dispărut în cabina de schimb.

Cristina era acolo. Stătea gânditoare, tristă, visătoare, înlăcrimată fată cu suflet de poetă! S-a uitat la mine galeş. Nu îmi reproşa nimic. Privirea ei a înţeles cred, din privirea mea, că nici eu nu eram fericită. Nu am îndrăznit să-i pun nici o întrebare!

Nu am rostit nici una, nici un cuvânt. M-am schimbat în linişte. I-am făcut un semn din ochi, dându-i de înţeles să mergem la petrecerea de adio a grupei finale din anul respectiv. Ea s-a ridicat. A încuviinţat şi am deschis uşa.

În faţa noastră, zâmbitor, stătea Virgil. I-am făcut o poză pentru eternitate. Era frumos, inteligent, un adevărat actor. Ştia să joace rolurile vieţii foarte bine.

- Aţi întârziat la petrecere! Lumea vă aşteaptă!

- Mulţumim! Mergem chiar acum! am spus eu indiferentă şi ocolindu-l am trecut pe partea opusă lui, părăsind sala de repetiţii. Cris m-a urmat îndeaproape, nerostind nici un cuvânt.

Până la urmă, ce vroiam eu de la el? Nu ştiu! Nici ce gândeşte Cris nu ştiu! Însă un lucru ştiu, că pasiunea pentru el este suferinţă pentru mine!

Am intrat în sala de bal, însoţite de Virgil. Păream un trio formidabil.

Adunarea a aclamat. Am simţit fiori de plăcere. Parcă eram din nou pe scenă. Impunătoare, mândră, păşeam încet pe covorul roşu al sălii de bal. Înaintând, eram interpelate. Aprecierile veneau rând pe rând.

Am ajuns la masa destinată nouă. Virgil s-a aşezat cu noi la masă!

- Tu aici? La masa noastră? am spus mirată.

- Da! De ce, nu vreţi? Acum chiar de nu vreţi, nu am unde să stau!

Ne-am uitat una la alta, apoi amândouă la el!

- Nu-i nici o problemă! Nu ne deranjezi! Însă credeam că ai alte preferinţe feminine! am spus puţin ironică.

- Eu nu prefer decât feminitatea începătoare. Fiinţele mici şi inocente, pentru a le forma!

- Tu făureşti vise, iluzii, aşternându-le la temelia sufletului nostru! l-am completat eu.

Cristina ne privea, ne asculta, zâmbea, dar atât! Nu a articulat nici un cuvânt.

- Cris! Tu nu spui nimic? mm întrebat-o, jucând un rol. Nici eu nu eram în toate apele, însă îmi doream ca Virgil să nu îmi observe supărarea.

- Nu! Nu ştiu ce să spun! Nu mă privesc discuţiile voastre!

- Atunci de ce eşti aşa tăcută? Nu ai decât motive de bucurie! Am jucat după cum spune profesorul! Minunat! Am fost apreciate, aplaudate!

- Maria, fericirea este însoţită de frumuseţea sufletească! Eu nu sunt foarte mulţumită de mine! Nu sunt aşa bună actriţă!

- Înţeleg, draga mea Cris!

- Nemulţumirile mele lăuntrice sunt mari, până în seara asta nu le-ai observat?

Virgil a intervenit:

- Ironia voastră o înţeleg! Însă nu înţeleg de ce până acum nu aţi avut aceste reacţi! Deşi eu m-am purtat la fel faţă de amândouă!

- Auzi, Virgil? Nu vrei să încetăm cu prefăcătoria asta? M-am săturat să suport acest joc! E totuşi un an!

- Armele mele sunt răbdarea şi hotărârea! Răbdare am avut destul timp! Hotărârea am luat-o acum! Gata! Rămânem prieteni şi atât! Nici un fel de intimităţi! Nici un fel de jocuri creative! Gata! Totul s-a terminat! Bine că pleci din facultate! Ne liniştim şi noi! M-am ridicat. Am dat mâna cu amândoi şi am părăsit sala de bal!

Fruntea sus Maria! Speranţa este un prânz bun! Va fi bine! Vei învinge!

*PRIETENIE… IUBIRE…

Hai să vedem ce e oare?

Bine meritata vacanţă a sosit.

Trăirile sunt intense. Iubirile sunt divine! Dezamăgirile sunt ucigătoare!

Am acţionat comform instinctului. Problemele au început. Însă acolo unde sunt probleme, sunt şi soluţii. Acţionez! Deci, mă verific.

Virgil a sunat chiar a doua zi. M-a invitat la o plimbare de comunicare.

Parcul pe care l-a ales n-a fost deloc întâmplător. A spus că am fi mers într-un parc vechi cu iz, de epocă, însă cum acesta nu este încă reamenajat pentru public, hai să ne aşternem cugetul într-unul din parcurile cele mai vechi ale Bucureştiului.

Cişmigiul este cea mai veche grădină publică din Bucureştiul secolului al XVIII-lea. În perioada regatului României secolului al XIX-lea, a fost reamenajat, oferind protipendadei, relaxare maximă, plăcere vizuală şi vise care stau la temelia sufletului!

Aşa am ajuns noi în acest parc necunoscut mie. Virgil mi-a povestit că pe aici s-au plimbat prinţesele însoţite de cavalerii sau prinţii epocii.

Am înţeles. Virgil m-a adus într-un loc de poveste regală! A aflat că pe aici s-ar fi plimbat însăşi regina mult stimată, acea regină apreciată şi comparată cu aspectul meu fizic.

- Virgil? Ce vrei tu de la mine?

- Răbdare! a spus el îngândurat.

M-am uitat la el. Privea în gol, se observa că vede pe cineva. Imaginaţia îi dădea de furcă.

Am zărit o bancă. L-am luat uşor de mână şi, crispată, i-am indicat cu privirea să se aşeze.

Ne-am privit o clipă, apoi învăluit de vraja lumilor suprapuse, m-a ridicat în braţe, luându-mă ca pe un copil, aşezându-se pe bancă.

- Prinţesă! Îngăduie-mi să îţi explic! Respectul şi consideraţia pe care ţi le port sunt mai presus decât celebritatea şi onoarea pe care le posezi! A sosit clipa să îţi cer o favoare!

M-am uitat întrebător şi am dat afirmativ din cap, consimţind la explicaţiile pe care urma să le primesc.

- Minunea de-a te cunoaşte a fost atunci când divinitatea a consimţit să îmi apari în drumul către desăvârşirea simţurilor nedefinitivate! Creasem imaginea reginei mele, o cunoşteam în amănunt, însă ca o fiinţă vie să vină în faţa ochilor mei să îmi finalizeze tabloul!!! Asta nu credeam că e posibil. Te uiţi siderată la mine!

- Da! Nu e normal să fiu încurcată, uimită?

- Pentru tine, da! Pentru mine este un miracol!

Eu nu credeam ca în această viaţă să pot să întâlnesc o femeie care să semene cu idolul vieţii mele.

- Dar de unde ştii că semăn aşa de bine cu regina Maria?

- Din poze! Din filmuleţele vizionate, găsite în arhive!

- Am văzut-o şi eu pe această Marie! Nu sunt convinsă că semăn într-atât cu ea!

- Maria! Maria! Tu eşti reâncarnarea ei! Eşti simplă, frumoasă şi inteligentă! Eşti educată, graţioasă şi pură! Îți spuneam la început să ai răbdare, acum spun: - Fată înţeleaptă,

înţelege un producător de vise în picajul unui abis! Tu îmi făureşti felii de creaţie, din care voi construi un întreg al filmului regal!

- Nu sunt într-atât de isteaţă încât să pot pricepe exprimarea ta, atât de alambicată!

- Bine! Hai să expun în cuvinte reale această transpunere a visului din care tocmai m-am trezit! Am un gând! Sunt ataşat de o femeie dintr-o altă epocă! Îmi făuresc proiecte în legătură cu ea! M-am gândit bine cum să pun în practică acest plan. Acum să îţi explic ce cauţi tu în viaţa mea!

- Asta aştept de un an! am spus calmă, liniştită, deoarece acest răspuns în sfârşit sosise.

- Maria! Maria, tu eşti fata cu nume de prinţesă!

- Asta am înţeles încă de mult!

- Da! Ai înţeles! Însă ce nu ai putut înţelege este că respectul meu faţă de-o prinţesă este diferit! Atitudinea mea faţă de acest gingaş boboc de trandafir pe care-l ţin acum la pieptul meu, nu poate fi comparată cu atutudinea față de o domnişoară oarecare! Tu nu eşti nici Cristina, nici Mirela! Tu nu eşti ca nici una dintre aceste preţioase domnişoare ce-mi încurcă viaţa pe pământ.

- De ce spui asta?

- Ele sunt multe! Tu eşti una şi eşti unică!

- Însă ai uitat un amănunt? Cris este prietena mea! Şi chiar ţin la ea!

Spunând asta am întors capul privindu-te. Surpriză! Erai întunecat la faţă. Ai ridicat ochii, uitându-te la mine, apoi ai plecat pleoapele, acoperindu-i. Parcă îţi era teamă de ceva. Am surprins liniştea ce îţi intrase în fiorul trupului.

- Nu pleca ochii aceştia frumoşi! Lasă-mă să-i văd! Îmi plac mult! Când îi văd îmi dăruiesc linişte şi pot să te iubesc în continuare, fără nemulţumirea pe care mi-o faci. Recunosc, te iubesc! Însă, în momentul acesta am înţeles că tu mă preţuieşti mult mai mult şi de aceea relaţia noastră nu a devenit una banală!

Că legătura dintre noi doi nu este aşa cum sunt cele ale muritorilor. Noi suntem de viţă nobilă şi avem un anume respect!

- Chiar dacă te joci cu vorbele în acest moment, eu apreciez sinceritatea ta! Maria!

- Da! Prinţ al Mării!

- Vreau să îţi fac o mărturisire gravă, aşezată pe „Puntea suspinelor” unui suflet care ştie să dăruiască, însă fără voie loveşte în ce are mai scump pe pământ!

- Mi-e frică! Mă vei lovi acum, nu-i aşa?

- Maria! Pregăteşte-te pentru lovitura de graţie!

Stăteam de mult în picioare. Eram atentă la fiecare vorbă. Îmi pregăteam mintea, pentru a primi lovitura de bumerang.

- Maria! Nu sunt vrednic de tine! De aceea merg până la cap, spunându-ţi adevărul. Acest adevăr va fi speranţa că fiinţa nobilă din faţa mea este înţelepciunea matură pe care am descoperit-o şi pe care am cultivat-o pentru mângâierea dorinţei unei reuşite depline! Acum să înceapă judecata! Sunt un tânăr instruit, care are în faţă un ideal, un viitor. În planurile de viitor eşti, fără să vrei, şi tu inclusă. Te-am cunoscut atunci când acesta nu era decât un gând visător. Mi-ai apărut ca o nălucă! Am îndrăznit să vin şi să ating vedenia. Nu erai nălucă! Erai vie, reală, tristă şi extraordinar de frumoasă! Am crezut atunci că îmi va trece. Visul a continuat. Dulcea divinitate ne-a acordat prilejul să ne revedem la mare! De aici începe totul. Am fugit din această capitală caniculară pentru a mă răcorii la marea cea mare. Acolo, pentru că acasă era o atmosferă incendiară care se datora unei fiinţe drăgălaşe, cu spirit boem şi dorinţe fierbinţi de iubire! Într-un cuvânt, o fată banală care mă asasina cu iubirea. Mi-a dăruit într-o clipită totul. Nu am avut ce cuceri la ea. Nu aveam cum să iubesc ceva ce nu m-a lăsat să descopăr. Am avut totul, înainte de-a realiza. Aşa se explică singurătatea mea pe litoralul românesc. Acolo te-am reîntâlnit pe tine, făptura creată de Dumnezeu, întruchiparea unei figuri mult visate. Am încercat să te ţin la distanţă de sufletul meu, pentru a nu întina puritatea unei

desăvârşiri. Dar femeia aceea provocatoare, nu m-a slăbit din vizor o clipă. Am crezut că va ceda. Nu a fost aşa! Suprapunerea cu o fiinţă pe care o iubesc, a mărit ascuţimea minţii ei. S-a vârât nemiloasă în viaţa mea. Cu toate acestea, o izgoneam din preajma mea. Nu-i dădeam voie să creeze mai mult decât o făcea. Într-un mod paralel am mers pe tot acest drum până în clipa aceasta. Diferenţa dintre voi două este că pe una am urcat-o pe un piedestal, iar pe cealaltă am coborât-o în subsolul sufletului!

- Şi această renegată a sufletului tău este conştientă de existenţa unui suflet urcat pe treapta cea mai de sus a sufletului?

- Vrei să te striveşti întotalitate? ai spus, cu vocea sugrumată de durere.

Am tăcut. M-am uitat în jurul meu. Nimic. Linişte. Pe nesimţite seara sosea, soarele asfinţea, iar eu, eu, tăceam! M-am aşezat pe bancă. Am înţeles totul. Meditez. Îmi las capul pe spate, ridic ochii către cer şi privesc. O pasăre neagră îmi trece pe deasupra, întunecându-mi privirea. Închid ochii. Simt că la coada ochilor se strecoară un izvor de apă fierbinte.

O mână plăcută mă trezeşte la realitate.

- Virgil! Tu eşti un miracol! Tu eşti un vis. Îmi place felul tău de-a privi lumea. Voi rămâne prinţesa din filmul tău. Dacă vreodată vei realiza acest scenariu, voi veni şi eu să dau concurs, pentru a juca rolul frumoasei tale regine! Însă acum spunei inocentei Cristina că şi-a jucat bine rolul.

Cu tine ştiu, nu am cum să mai continui. Însă cu ea nu ştiu cum voi da ochii la toamnă!

- Povestea nu am terminat-o. Cristina mi-a făcut surpriza vieţii. A luat două bilete de îmbarcare pentru America. La bordul vasului vom fi trei. Viitorul e asigurat. M-a iubit enorm, aşa că m-a forţat să fim împreună pentru totdeauna. Mi-a dăruit în ascuns un copil, care va vedea lumina zilei peste câteva luni.

Am închis ochii. Linişte. Întuneric. M-am prăbuşit pe spătarul băncii. Gata! Am fost tare până acum. Nu se mai poate! Şuvoaie de lacrimi se prelingeau peste faţa mea întunecată.

Orgoliul dispăruse. Masca a fost aruncată. Maria s-a lăsat vizualizată în adevărata ei faţetă. Această faţă Virgil nu o cunoscuse. Am încercat să mă redresez. Ochii umflaţi de plâns au reuşit să privească în soarele roşu care încerca din toate puterile să ne facă atenţi că mâine va reveni. Apoi, rotindu-mi privirea, am regăsit ochii pe care-i iubeam atât de mult! Mă oglindeam în marea de turcoaze cristaline, ce mă privea din adâncuri.

- Aţi fost nu buni, ci foarte buni actori! Sunt siderată! Nu am fost pregătită pentru viaţă absolut deloc. Mama mi-a spus cândva că viaţa este grea și că problemele ei sunt complicate înmănuncheri inimaginabile, că intrigile, răutăţile, invidiile sunt reale, creaţii ale oamenilor care le produc! Tristă experienţă! Acesta este abia începutul. Mulţumesc că mă înveţi să mă călesc, pentru a fi pregătităîn viitor! Acum nu mai am nimic de pierdut! Pot spune cu disperare: Virgil, te iubesc! Da, te iubesc! Acum nu mai sunt nici prinţesă, nici artistă, ci sunt o simplă Marie! Însă prinţesa spune: Rangul şi onoarea sunt puternice arme de apărare împotriva loviturilor muritorilor! Ca artistă spun: Am jucat primul rol adevărat din viaţa mea! A fost greu, dar l-am reuşit!

M-am ridicat de pe banca ce mi-a fost sprijin la greu şi am început să păşesc uşor către abisul în care mă afundam. Virgil m-a lăsat să plec, rămânând pe bancă cu capul sprijinit în mâini.

Ameţeala m-a învăluit, având senzaţia că lacul din faţa mea se revarsă! Că vine peste mine! Bărcile se răsturnau, parcă! Linişte! Linişte, prea multă linişte. Deodată simt că mă doare capul. Parcă stăteam întinsă în pat. Mă gândeam: - Ce pat tare!

Vedeam o figură confunză. Era când bărbat, când femeie. Văd o pereche de ochii turcoaz. Îmi revin! Recunosc figura intelectualului care mi-a furat inima. Întorc capul. Nu mai vreau să o văd. Îmi face rău. Îmi dă să beau apa care-mi răcoreşte sufletul înfierbântat. Beau automat! Încerc să vorbesc. Nimic. Nu pot articula nici un cuvânt. Aud ca prin vis: - Maria! Mă auzi!

- Da! Te aud. Unde sunt?

- În parc!

- Aaa! În parcul feţelor princiare?

- Da! Iar tu eşti cea mai frumoasă prinţesă a acestui regat!

- Da, sunt! Sunt prinţesa trădată şi neîmpăcată! Oare am vrut prea mult? Ce înseamnă iubire? Oare ce înseamnă dezamăgire? Ce este aceea *Prietenie*?

Trist, îngândurat, neputincios prinţ al iubirilor istorice, Virgil a îngenuncheat în faţa băncii pe care eu stăteam în continuare întinsă, spunând:

- Prietenia este puritatea în iubire! Iubirea adevărată naşte dezamăgire! Dezamăgirea formată este despărţirea ucigătoare!

-Da! Aşa este! Cristina mi-a ucis iubirea! Mi-a batjocorit sufletul! A distrus speranţa! S-a jucat cu credinţa mea, cu iubirea ei, apoi le-a amestecat pe toate! Spaima a învăluit-o! Atunci şi-a tăiat felia ei de fericire şi a decis pentru toţi trei - mie mi-a dăruit anul minciunilor, lăsându-mă să sper în tot cei mai pur şi minunat în lume, în tine s-a vârât, cuprinzându-ţi sufletul şi trupul, de care a profitat!

- E normal să ţii la umila ta persoană! Însă nu ştiu cât de normal este să batjocoreşti un suflet nevinovat! Dacă aş fi ştiut! Dacă aş fi simţit! Nici o clipă nu aş fi pătruns între voi! Nici o clipă nu aş fi smuls iubirea unei alte femeii!

- Maria taci! Pentru numele lui Dumnezeu! Taaaci! Ştiu toate acestea! Ştiu că sunt vinovat! Însă te-am iubit prea mult! Am încercat să o fac să înţeleagă că te iubesc! I-am adus dovezi. Însă atunci când mă apropiam mai tare de tine, se impunea ameninţându-mă. Nu pot să îţi mărturisesc adevărul până la capăt. E secretul vieţii mele, pe care ea îl cunoaşte! Apoi m-a şantajat şi cu sarcina! Nu mi-a spus nimic până în ultima clipă. Acum nu mai poate renunţa la copil. Mă forţează să mergem departe de tine! Acum e diabolică!

Eram înmărmurită! Nu puteam să mă ridic de pe banca tare, deşi mă durea spatele. Deodată, întorc capul şi-l privesc pe omul misterios! Cel ce schimbase ultimul an al vieţii mele. Uimire!

Stupoare! Umbrele nopţii se aşterneau liniştite peste noi! Peste parcul înverzit! Peste lume!

Observ că frumoasele turcoaze strălucitoare, priveau către ceva... Urmărind direcţia, tresar! Scot un strigăt înăbuşit şi îmi las capul moale să cadă pe banca tare.

Doi ochii de pisică, străluceau în întuneric!

- Cristina! am şoptit neputincioasă. Am închis ochii şi am tăcut pentru totdeauna.

Auzise totul! Ne urmărise tot timpul! Cristina era acolo! Nu o văzusem, dar am înţeles! Ne-a urmărit, ne-a ascultat!

Pregătirea mea pentru viitor este limpezimea strădaniilor sufleteşti, aruncate în gunoiul vieţii!

**VIAŢĂ ÎMPLINITĂ

*REÎNTÂLNIREA SURPRIZĂ!

Aşa cum vă spuneam, unei femei energice ca mine nu îi stă bine cu lenea.

Adopt ţinută „business”. La miezul zilei am o întâlnire surpriză cu o femeie de afaceri pe care nu o cunosc. Mi s-a spus că are legătură cu proiectul la care lucrez de mult. Nu ştiu cine este această femeie! Cum a reuşit chiar acum să ia legatura cu mine, înaintea desăvârşirii dorinţelor strânse în atâţia ani!

Miracolul imaginaţiei mele se va derula în această seară. Mă urc în splendida maşină de lux pe care mi-a dăruit-o Barbu de ziua mea! Întâlnirea are loc la un restaurant renumit din Bucureşti. Soarele amiezei îmi împodobeşte imaginea în străluciri de giuvaiere!

Ajung! Tânărul atletic de la intrare, elegant, îmi deschide uşa şi mă conduce la masa rezervată, ce aparţine familiei. Locaţia pentru întâlnire am ales-o din precauţiune.

Tânărul politicos făcea conversaţie cu mine, aşa, din complezenţă.

Întorc capul. Pălesc. Simt un fior rece pe coloană. Cred că îmi vine rău.

- Doamnă! Nu vă este bine? Aici este un scaun! Luați loc!

Bietul băiat s-a speriat.

- Nu mie rău. Stai liniştit! Şi merg cu paşi mărunţi, pentru a nu se băga de seamă.

Emoţia ce mă învăluia este adevărul pe care nu-l puteam mărturisi nimănui, niciodată!

Schiţez un zâmbet, întind mâna şi mă prezint: - Maria!

- Virgil!

- Şi eşti poet?

- Mi-am plăcea, însă proza îmi iese mai bine!

- Ce cauţi tu aici? Mi s-a comunicat că am o întâlnire cu o doamnă!

- Da, este real ce spui! Însă tot aşa ţi s-a comunicat că este o întâlnire surpriză!

- Da! Este adevărat!

Mi-am ocupat locul care îmi aparţinea şi m-am făcut comodă, relaxându-mă.

- Gheorg!!

- Spuneţi, doamnă!

- Te rog! Un cocktail!

- Domnul! Ce doreşte? am spus privindu-l cu superioritate pe Virgil.

- Un wisky!

Băiatul a plecat. Am dat roată întregului salon. Am observat că suntem singuri. Asta îmi plăcea. Intimitatea era arma mea de apărare, în situaţia de faţă. Mi-am dat seama că nu am aşteptat niciodată să primesc ceva, de la cineva! Am rezolvat totul singură!

- Frumoşii ochii de culoarea turcoazelor mă priveau intens.

- Doamnă! Am venit special să facem cunoştinţă!

- Promisiunea e promisiune!

- Aştept cu nerăbdare să ştiu cine este tânărul domn din faţa mea!

S-a ridicat în picioare, dând roată mesei, mi-a cuprins mâna şi prezentându-se, mi-a sărutat-o: Gil Şerbănescu!

- Maria Săndulescu!

Apoi i-am făcut un semn cu mâna, impunându-i să se reaşeze la locul care-i fusese rezervat.

După ce prezentările s-au făcut, e timpul să abordăm subiectul. Am spus eu impunătoare. Am încercat să nu îmi trădez emoţiile, adoptând poziţia de „Femeia dură!”

Ospătarul a sosit cu tava de argint, pe care tronau cele două pahare. Au fost aduse şi două platouri imense cu diverse bunătăţi. Mirosul s-a risipit în încăpere. Ne-a gâdilat simţurile.

Papilele gustative salivau. Am zâmbit, văzându-i figura interlocutorului meu! Privea aspectul plăcut al podoabelor culinare. Nările îi fremătau de încântare!

- Mulţumesc Gheorg!

- Cu plăcere, Doamnă! Poftă bună! Şi dacă aveţi nevoie de ceva, vă stau la dispoziţie!

Gheorg s-a retras în stilul caracteristic. Mergea cu spatele. Apoi a dispărut în spatele uşii.

Am urmărit acest tablou, de parcă aş fi fost fascinată de ce face chelnerul. Însă eu gândeam profund la scena ce se derula nemiloasă. Noi doi protagonişti, alcătuiam personajele principale ale unei piese. Rolurile se nasc şi mor, odată cu terminarea piesei. Însă eu jucam acum un rol adevărat, din viaţa mea adevărată!

Muzica ambientală, reîntregea intimitatea salonului. Îmi rotesc privirea de la uşa care se închisese, către omul care stătea în faţa mea. Mă privea cu o strălucire stranie, izvorâtă din adâncul turcoazelor pe care le afişa impunător!

Tresar! Deodată aud:

- De mult, de când ați început să lucraţi la acest proiect, aţi avut curiozitatea să îl cunoaşteţi pe producătorul scenariului! Acum a sosit momentul! Doamnă Săndulescu! Vă ofer o părticică din munca mea!

Mă uit atentă la el. Văd că îmi întinde o mapă din piele. Însă nu era o mapă oarecare. Tresar involuntar. În spatele lui Virgil, trona o oglindă uriaşă. Am zărit figura mea. Un spasm s-a ivit pe obrazul meu palid. Mapa avea o culoare roşu aprins, pe care tronau trei boboci de trandafiri albi, tiviţi cu roşu. Intercalat printre gingaşele florii, stătea scris: „Amintirile din visul unei prinţese!"

Ridic privirea. Mă uit la el! Ochii îi stăteau ţintă undeva în paharul care trona de mult în faţa lui şi de care nu se atinsese.

Am mai privit odată mapa şi am deschis-o!

Încremenită, mă uit la prima filă! Era o poză. Figurile celor doi din fotografie nu aveau cum să observe paloarea obrazului meu. Râdeau! Erau fericiţi şi parcă îmi făceau cu mâna!

Dau repede fila. Poza este amintirea unui trecut distrugător de suflete. Încerc să-mi ascund senzaţiile, fiorii ce împresura trupul. Fila ce-mi apare în faţa ochilor este: „Mărturisirile unei prinţese!” - scenariu realizat de regizorul Gil Şerbănescu

Dau fila şi continui să citesc: „Ne aflăm în salonul florilor…”

De data aceasta senzaţiile erau distrugătoare. Oglinda din faţa mea zugrăvea chipul surprins al unei femei! Este imposibil, la acest scenariu lucrez de un an de zile! Sunt uluită!

Miresmele bunătăţilor de pe platouri dădeau încăperii atmosferă de intimitate familială. Un fior plăcut îmi trece prin tot corpul. Închid mapa şi privesc! Detaşată!

Virgil stătea de data aceasta relaxat în scaunul comod. Savura licoarea pe care o comandase. Se uita la tot ce-l înconjoară. Deodată văd… Văd frumoasele turcoaze. Lumina lor a întâlnit-o în sfârşit pe a mea. Nu ştiu cât nisip s-a scurs din clepsidra timpului, însă ştiu că nu am putut să o resping. Am preţuit momentul, ca pe o icoană, care stătea ascunsă undeva într-o firidă a sufletului. Icoană pe care o scot uneori la vedere, pentru a mai zări lumina ce-mi încarcă bateriile vieţii!

Ne-am ridicat deodată. Paharele le ţineam în mână. Am toastat! Am zâmbit în acelaşi timp.

Virgil a descătuşat liniştea, dându-i libertate de mişcare:

- Şi acum, stimată doamnă, să începem şedinţa!

- Şedinţa?

- Da! Nu aţi venit aici pentru o întâlnire de afaceri?

- Ba da! am bâigâit eu.

- După ce am făcut cunoştinţă, să vedem câte puncte de lucru are întâlnirea noastră!

- Îmi vorbiţi ca în vremurile comuniste!

- Da! Poate! Este necesar uneori să acţionăm şi prin această metodă. *Punctul 1.* Mapa vă aparţine! Conţine scenariul piesei la care lucraţi. În seara aceasta are loc premiera, pe o scenă specială, într-un loc special!

- Locaţia nu este cea în care s-au făcut repetiţiile? Nu ar trebui şi eu să cunosc schimbările?

- Răbdare doamnă! *Punctul 2.* Locaţia este Sala Regina Maria! Domeniul Ştirbei, Buftea.

- Acolo este salon de ceremonii!

- Da! Perfect! Deci cunoaşteţi locaţia?

- Da! Am petrecut acolo clipe de neuitat! Soţul meu mi-a făcut acest cadou, oferindu-mi miracolul unei zile unice în viaţă! O zi minunată, de care cred că fiecare cuplu are parte!

- Eu nu! Nu am trecut printr-un astfel de eveniment! Însă să nu intrăm în intimităţi.

- Da! Deși aţi spus-o intenţionat!

- Ca întotdeauna, sunteţi „acidă!”

Am bufnit în râs. Era un râs strivit de amintirile copleşitoare ale tinereţii începătoare.

- Virgil!

- Da, Doamnă!

- Şi între partenerii de afaceri există comunicare fără protocol!

- Mulţumesc, Doamnă, pentru îngăduinţă! Mă simt onorat! Însă aş dori să vă aduc la cunoştinţă toate punctele care se află astăzi pe lista mea de lucru şi apoi ne detaşăm! Dacă putem! Dacă starea ne permite! Şi aşa mai departe!

- Ok. Am înţeles, domnule Şerbănescu! Scuze pentru îndrăzneală!

- Nici o problemă, doamnă Săndulescu! *Punctul 3*. – Acest scenariu, împreună cu aranjamentele, decorurile şi locaţia sunt ale unui singur producător! S-a ridicat în picioare. Şi-a închis nasturele de la sacou şi a întins mâna - Gil Şerbănescu!

Am încremenit.

M-am ridicat încet de pe scaun. Am păşit parcă turmentată prin restaurantul gol. Mergeam alene, oprindu-mă în faţa oglinzii celei mari. Priveam ţintă! Nu vedeam nimic. În creierul meu rotiţele se învârteau frenetic. Repetam continuu: Totul? TOTUL?

M-am întors către masa unde ştiam că este omul care făcuse totul pentru mine. Am spus impresionată: - Tuu! Tu? Tuuu! Totul? Chiar totul?

- Da, prinţesă artistă! Ţi-am spus atunci că iubesc ceva de care nu voi avea niciodată parte să iubesc?!

Liniştea s-a aşternut. Pentru o clipă m-am lăsat prinsă în vraja dăruită de prinţul mării, pe care am acumulat-o în inima răscolită, în mintea tăinuită, în trupul lipsit de încântare! Când mi-am revenit din marea încinselor plăceri, mi-am dat seama că plângeam, plângeam de fericire!

Virgil mă luase în braţe, ca atunci în parc. Capul meu zăcea neputincios pe pieptul lui. Am deschis ochii. Mă oglindeam în ochii lui! Am zărit acolo o tristeţe nemărginită.

- Virgil?

- Da prinţesă!

- Îmi dai voie să plec?

- Tu dispari, reîntorcându-te în dispariţia reîntoarcerii!

- Daaa! Aşa da!

M-am ridicat greoaie din braţele lui. Am aruncat o privire în oglindă. Eram bine. M-am reîntors pe scaunul meu. Am încercat să mă redresez, pentru a nu fi observată. M-am uitat lung:

- Cine se ascunde în spatele acestui plan al tău? Cine este omul care ţi-a reuşit producţia?

- Hei! Stai! Nu mă bombarda cu atâtea întrebări! Omul care a lucrat pentru mine este... Gil Şerbănescu! Acum să-ţi explic, am vrut să mă reabilitez în faţa ta! În faţa mea! Am revenit în România cu scenariul gata făcut. M-am interesat unde eşti! Ce faci! Cu ce te ocupi! Am fost surprins să aflu că eşti o actriţă bună, remarcabilă! Că eşti căsătorită cu un mare om de afaceri! Că femeia din faţa mea, cândva, mi-a propus să o anunţ dacă fac rolul

acelei frumoase Regine! Asta pentru că îşi dorea să dea viaţă personajului Maria - Principesa moştenitoare a României!

- Da! Aşa este! am rostit şoptit. Eram vlăguită. Continuă!

- Apoi am urmărit viaţa ta, persoanele din preajma ta! Am intrat în legătură cu soţul tău. Nu am dezvăluit adevărata mea identitate. Curând am devenit prieteni. Ba chiar şi-a dorit să mă invite la voi acasă, pentru a mi te prezenta. Recunosc! Am prevăzut momentul. Aşa că am intervenit liniştit. I-am propus să rămân în anonimat. Am mai făcut ceva!

- Ce? am spus sfârşită.

- Am mers cu scenariul la el. I l-am arătat ca din întâmplare. Îi urmăream privirea, când răsfoia manuscrisul. O pleiadă înfloritoare de zâmbete, care mai de care mai deosebite. După ce a terminat de răsfoit a spus siderat: „- Domnul meu! Este minunată lucrarea dumneavoastră! Am o rugăminte! Tinere domn, vă rog să îmi daţi voie să particip la punerea în scenă a acestei piese de teatru! Soţia mea este actriţă! - Ştiu! Doar mi-aţi povestit mult de doamna Maria! - Da! Însă ce nu ştiţi despre soţia mea este aplecarea ei pentru istorie! Regatul României a fascinat-o din adolescenţă! Idolul pasionatei mele soţii, nu este alta decât Maria - Principesa moştenitoare! Chiar personajul principal al scenariului dumneavoastră! Acesta este cel mai minunat mod de-ai face un cadou, iubitei mele soţii! – Da, ştiu! -Ştiţi? - Ştiu că e minunat să poţi oferi cadoul dorit persoanei iubite! i-am răspuns puţin precipitat. Am realizat târziu că puteam să dau greş, mărturisindu-i că te-am cunoscut cândva. Recunosc! Nu mă gândeam să ajung să lucrez chiar cu soţul tău! Să primesc tot concursul şi să-i dau viaţă visului meu, chiar atât de simplu! I-am cerut discreţie în ceea ce priveşte scenariul şi tot ce ţine de acesta! Până la urmă, ştie cine eşti?

M-am uitat la el, înnebunită de admiraţie.

- Superb, Virgil!!!

- De ce este aşa încântată prinţesa mea?

- Pentru că... Pentru că Barbu nu ştie nimic de tine! Nimeni din lumea asta care mă înconjoară nu ştie nimic din viaţa mea de studentă. Virgil! Nici familia mea nu ştie nimic.

- Crina! Ce ştie Crina?

- Crina! Este o adevărată domnişoară. Studentă la teatru. Foarte inteligentă, isteaţă şi are un prieten minunat! Crina a rămas impresionată de povestea Prinţului Mării! Fie ea şi Marea Neagră!

- Frumosul prinţ a plecat peste mări şi ţări, pentru a-i aduce prinţesei artiste un dar foarte frumos. Castelul de nisip, garnisit cu scoici, s-a dărâmat. A venit apa şi l-a luat! Vom face altul şi mai frumos! Dăruit de un prinţ generos! Povestea continuă, însă acum nu stau să ţi-o spun pe toată!

- În seara aceasta va veni şi ea la premieră!

- Şi eu ce îi voi spune? Cum se sfârşeşte povestea? Ea mă aşteaptă?

- Ei lasă că te descurci tu! Doar eşti Prinţ! Folosești bagheta magică creativă şi te va salva!

- Of! Ce mă fac? Toţi invitaţii mei ştiu că piesa are loc la teatrul la care eu joc în mod normal.

- Maria! Stai liniştită! Omul regizor, scenaristul şi producătorul acestei piese s-a gândit la toate!

- Nu uita că au fost înmânate invitaţii!

- Știu! Însă pe ele nu scrie locaţia! Uite această invitaţie! Citeşte!

Privesc uimită. Pe invitaţie era specificat: Sala Regina Maria! Domeniul Ştirbei. Buftea. Ora 20. Miracol! - Toată lumea ştie? Numai eu nu?

- Tu ai aflat acum. Tu eşti invitată în seara aceasta la un dineu cu feţe luminate, unde eşti protagonista!

- Vei da frâu imaginaţiei, pentru ca principesa Maria să fie vină printre noi, prin dulcele grai al prinţesei artiste!

- Extraordinar! O minune! Este adevărat? În loc să joc pe o scenă adevărată, voi juca într-o sală de ceremonii?

- Da, prinţesă! Da, iubita mea dintotdeauna! Surprizele vor continua şi după reprezentaţie!

- Mulţumesc Virgil! E prea mult sau prea puţin! Nu ştiu!

M-am aşezat la locul meu şi am stat un pic să îmi revin. Gândesc! Reflectez! Derulez filmul vieţii! Tresar! O umbră s-a aşternut pe faţa mea senină.

- Virgil?

- Ce s-a întâmplat prinţesă? Sau vrei să îţi spun eu ce gândeşti? Cristina! Ea este întunecarea apărută pe faţa ta luminoasă!

Şoptit am spus: - Da!

- Cristina este cea mai imprevizibilă fiinţă! Am ajuns în America. Cu finanţele pe care le aveam ne-am înscris la cumpărarea unei locuinţe. Am dat avansul şi, destul de repede, am primit casa. A sosit copilul. O fetiţă minunată, brunetă, cu ochii turcoaz. Îţi tăia respiraţia când o vedeai.

- Cum o cheamă?

- Maria, normal! O perioadă am fost fericiţi! Cris mă iubea nebuneşte. Mă diviniza! Eram orizontul ei. Uneori uita şi de fetiţă. La început a fost abilă. Nimic de România, nimic de teatru, nimic de tine! Viaţa noastră, era un carusel, în care fiecare avea un loc bine definit. Apoi, când Maria a crescut, am putut să ne reorganizăm. Eu, de cum am ajuns acolo, am căutat de lucru în domeniul pe care-l făceam cu atâta plăcere. A fost greu. Am găsit, până la urmă, un loc de actor la un teatru mai puţin renumit. Însă soarta mi-a surâs. Un regizor m-a observat, m-a cooptat şi aşa am fost descoperit. Cunoscut fiind, am reuşit să pun o vorbă bună şi pentru Cris. I-am găsit un loc de dansatoare la teatrul unde activam. Toate bune şi frumoase. Nu aveam timp nici să ne mai bucurăm de micuţa Maria. Ziua scriam scenarii, iar seara aveam reprezentaţii. Într-o zi Cristina a venit şi m-a anunţat: „- Virgil, vreau să te anunţ că trebuie să ne despărţim! - Poftim? - Da! Nu fii aşa uimit. Directorul mă iubeşte şi eu îl iubesc!- Aşa?- Da! Aşa! - Şi fetiţa? am spus eu siderat. - Pe Maria, normal, o iau cu mine! a

spus ea sigură de ce spune.” Am suferit mult, m-am zbătut din răsputeri să obţin tutela copilului.

- Şi? am spus cu glasul sugrumat de emoţie.

- Am luptat mult, dar…

- Dar?

- Până la umră am reuşit!

- Superb! Excelent! Minunat! Am sărit de pe scaun şi l-am îmbrăţişat. Plângeam! Eram fericită! Nu ştiu de ce? Însă sufletul îmi era inundat de linişte!

- Acum vine bomba!

- Ce s-a întâmplat?

- Cristina s-a căsătorit cu domnul acela. Pe mine m-a dat afară din teatru. Am găsit de lucru în altă parte. Nimic spectaculos. Nu îmi plăcea ce făceam. Intrasem într-un con de umbră. Atunci mi-a venit ideea să scriu scenariul: Mărturisirile unei prinţese!

- Apoi am încercat să promovez acest scenariu acolo unde lucram. Nu am avut sorţi de izbândă. Mi-a venit ideea să părăsesc America, dar Cristina protesta că nu îmi dă acordul să plec cu fetiţa. Apoi s-a petrecut tragedia.

- Tragedia? am spus eu puţin speriată, puţin uimită.

- Da! Cristina, împreună cu soţul ei, întorcându-se din Europa, cu avionul… Virgil a făcut o pauză semnificativă.

- Cu avionul? am spus eu, transpusă de puterea groazei.

- Avionul s-a prăbuşit în ocean.

Tăcere. Am încremenit pentru a doua oară în acea seară.

- Virgil?

- Prinţesă! Şi a dat roată mesei. Luându-mi mâna şi sărutându-mi-o, a spus:

- Astăzi este cea mai importantă zi din viaţa noastră! Hai să uităm întâmplările neplăcute. Te invit în această seară la premiera: ***Mărturisirile unei prinţese!***

*SALONUL FLORILOR!

Aspectul adevărat al acestui salon din Palatul Cotroceni a fost conceput de însăşi Maria, principesa moştenitoare!

Palatul Cotroceni a fost construit în anul 1893, la îndemnul regelui Carol I de România, pe locul unor case domneşti ridicate de Şerban Cantacuzino. Palatul a fost reconstruit special pentru tânărul cuplu regal Ferdinand şi Maria, viitorii regi ai României Mari! Atunci a fost realizat şi acel decor superb, al sălii florilor, cu filă de poveste.

Hai să ne imaginăm: Pereţii cu stucaturi multiple reprezentau florile preferate de regină, o combinaţie artistică de crini, flori de ciulini, trandafiri şi magnolii; salonul avea lumini difuze, intercalate printre florile care-i încântau sufletul reginei. Peste toată această lucrătură a fost trasă foiţă de aur. Podeaua era placată cu marmură turcoaz, având aspectul unui bazin cu apă. Sala avea și un candelabru din cristal. La ferestre erau draperii de culoarea turcoazelor. Ca piesă de onoare, în sală trona pianul cu pictură celebră la care a cântat marele compozitor al României, George Enescu, preferatul casei regale. În încăperea cea mare mai stau retrase două fotolii din lemn de mahon, sculptate, şi o masă. Aici aveau loc serate muzicale…

Acum, după ce v-am făcut cunoştinţă cu salonul florilor, în aşezământul lui original, vă invit să vă aşezaţi comod pe fotolii şi să intrăm în atmosfera de poveste, urmărind-o pe: ***„MARIA Principesa Moştenitoare!”*** - rol pe care îl voi juca în seara aceasta!

Însă până când va avea loc debutul premierei, să vedem ce se mai întâmplă! Deocamdată suntem în sala Regina MARIA. Am ajuns aici, părăsind restaurantul. Nu este nimeni în afară de noi doi, protagoniştii! De când am intrat în această improvizată sală a florilor, nu încetez să mă minunez! Dau roată cu privirea şi înţeleg care este locul Prinţesei MARIA, rol jucat de MARIA prinţesa artistă!

Mă aşez pe fotoliul princiar şi încerc să mă detaşez, pentru a fi în stare să duc totul cu bine până la sfârşitul acestei zile unice în viaţă!

- Virgil? Îţi mulţumesc! E minunat aici!

- Am rămas dator cu câteva explicaţii! a spus interlocutorul meu.

S-a aşezat pe celălalt fotoliu princiar.

- Draga mea!Soţul tău ştie tot.

- Tot? Adică, ce înseamnă tot?

- Nu te speria! Am spus tot ce se putea spune.

- Adică?

- Adică tot ce vezi aici s-a făcut cu acordul lui. S-a lucrat mult timp la redecorarea acestei săli. El, fiind un specialist desăvârşital decoraţiunilor, a lucrat la proiectul finalizat aici în faţa ta. El a proiectat! Eu am creat! Costurile acestei construcţii de amploare au fost suportate de amândoi.

- La început nu a înţeles de ce vreau să particip cu bani. Spunea: „- Dragă Gil! Asta este dorinţa mea, să îi fac o mare plăcere iubitei mele soţii!”

Eu i-am explicat: - Dragul meu Barbu! Aceasta este scrierea mea! Eu mi-am dorit mult să o pun în scenă! E lucrarea vieţii mele şi îmi doresc mult să îmi realizez visul! El a înţeles. De atunci nu şi-a mai pus întrebări. A acceptat şi atât. Astfel, am reuşit să pot complota cu el. L-am rugat să rămân un anonim pentru tine şi să mă deghizez până astăzi.

- Să te deghizezi? Şi deodată observ că scoate ceva din geanta diplomat pe care a avut-o tot timpul la el! O geantă mai mică. O deschide. Dintre mâinile lui ies o pereche de ochelarii, mustăţi stufoase şi o perucă.

- Oare mai este nevoie să spun ce faţă am făcut? Cu dibăcie de actor experimentat, s-a deghizat în regizorul cu care am lucrat atâta amar de timp.

- Doamne! Ai fost deghizat! Eu nu am observat nimic! Da recunosc! Eşti un iscusit actor.

Lacrimi de plăcere nebună, se prelingeau pe obrazul meu.

- El ştie că acum îţi destăinui toate acestea. Însă nu ştie ce descoperi tu în clipa aceasta! Am aşteptat atâta timp momentul acesta!

M-am repezit să-l înbrăţişez. M-a oprit, respingându-mă. Am mărit ochii, uimită.

- Maria! Acum avem nevoie de sânge rece! Barbu poate să apară din clipă în clipă!

- Am lucrat mult la acest proiect şi vreau să se termine cu bine!

O uşă scârţie. Se aud paşi. Tresar. Mă întorc. Mă uit: - Barbu! Barbu, ştii cine-i domnul din faţa mea? am spus eu cu glasul copilăresc pe care-l foloseam în intimitatea familială.

- Normal că ştiu iubito! Este regizorul tău!

Fără falsă prefăcătorie, m-am năpustit către soţul meu, sărutându-l, îmbrăţişându-l şi spunând: - Te iubesc! Te iubesc mult.

Barbu râdea emoţionat. Îl simţeam cât de fericit este. Şi eu eram fericită, însă nu ştiam de ce sunt fericită! Acum nu este timp pentru gânduri. Acum mai am un hop!

- Piesa...

Mă uit în jurul meu. Barbu a ocupat fotoliul eliberat de mine, când m-am năpustit asupra lui să îl sărut. Privesc! Virgil avea în spate draperiile turcoaz. Aşa cum stătea relaxat în fotoliul auriu, zăresc tristeţea aceea a omului înfrânt în marea lui glorie! Nimeni în afară de mine, nu ar şti să citească în acele două lumini turcoaz.

Barbu stătea relaxat în celălalt fotoliu, având celebrul pian în spate. Observ şi în ochii lui cafenii un licăr de tristeţe. Mă gândesc o clipă. Tresar. OareVirgil nu m-a minţit? Acum nu ştiu, nu vreau să ştiu nimic. Vreau doar atât - prinţesa să-i dea prinţesei viaţă!

- Dragii mei! E timpul să vă mulţumesc pentru marea surpriză a zilei, a vieții mele!

Cei doi s-au uitat unul la celălalt, complice. Am prins privirea lor, însă m-am făcut că nu observ.

- Maria?

- Da domnule Gil!

- Te rog să mergi în cabina de schimb. E timpul să te pregăteşti.

- Aşa devreme?

- Invitaţii pot apărea din clipă în clipă!

- Poftim? Invitaţii? Ce invitaţi?

- Tu eşti actriţă! Nu pui întrebări.

- Am înţeles! OK, domnule Gil!

Barbu se uita la noi şi zâmbea fericit.

- Domnule Barbu, vă rog să treceţi la locul rezervat dumneavoastră!

- Mulţumesc, tinere!

Abia atunci am realizat că Barbu este cu zece ani mai mare decât Virgil. Oricum diferenţa de vârstă nu se observa. Barbu arăta impecabil. Înalt, bine făcut, cu umeri largi îmbrăcaţi cu musculatură bine arcuită. Un păr negru, cu reflexe castanii, destul de bogat. Ochii de culoarea cafelei, având pe deasupra o streaşină frumos arcuită de sprâncene stufoase. Această faţă luminoasă, absolut bărbătească, mai era garnisită şi cu o mustaţă bine aranjată.

Eram absorbită de admiraţia pentru soţul meu, încât am tresărit când am auzit vocea regizorului cu care lucreasem un an de zile şi pe care nu-l recunoscusem.

- Maria, nu vei ieşi din cabină, până când nu te voi chema eu.

- Am înţeles, domnule regizor! Ai de gând să apari în faţa tuturor aşa deghizat? Sau îţi vei arăta adevărata faţă?

- Doamnă Săndulescu, puneţi prea multe întrebări!

- Scuze, domnule! Şi am plecat în cabina de schimb. Acolo am găsit-o pe colega mea.

- Bună! Victoria!

- Bună Maria!

- Acum realizez că şi voi, actorii, ştiaţi de locaţia aceasta!

- Nu! a spus Victoria bosumflată.

- Nu? Păi cum aţi ajuns aici?

- Cu autocarul. Ne-au adus pe toţi.

- Pe toţi... Pe cine?

- Maria! Pe ce lume trăieşti?

- Eu sunt pe tărâmul unei epoci de mult apuse!

- Se observă!

- Da? Ei şi ce dacă! În seara aceasta nu mai vreau să ştiu nimic. Vreau să fiu pentru două ore Principesa Maria a României!

- Asta vei fi!

Am făcut o piruietă, rotindu-mă cu scaunul către oglindă. Mă uit la chipul meu radios şi zăresc acolo o femeie fericită. Apoi, îmi atrage atenţia un suport de haine. Acolo erau aşezate în ordine cele două toalete princiare. Mă uit mai atent! Ţinuta colegei mele era cea pe care o ştiam. Pe celălalt umeraş trona o rochie adevărată de prinţesă regală.

Mă întorc calmă, uitându-mă SIDERATĂ! Merg şi o ating. Rochia era culoarea paiului, cu pietre de culoarea turcoazelor. Alături pe masa de machiaj, era o casetă de bijuterii. O deschid. Surpriză! Caseta conţinea: o brăţară, o pereche de cercei şi un inel. Toate din pietre turcoaz. Diadema cu aceleaşi pietre trona liniştită pe măsuţă.

Nu am pus nici o întrebare. Victoria se îmbrăca. Atunci am imitat gestul, dându-mi seama că timpul trece, invitaţii sosesc, ora miracolului se apropie.

În sfârşit, gata! Mă privesc în oglindă. Superb.

- Ce bine arăţi, Vichi!

- Mulţumesc! Însă tu eşti răpitoare. Pe cine cucereşti în seara aceasta?

Zâmbesc. Mă gândesc.

- Cum adică? Pe cine cuceresc? Inimile tuturor! În seara aceasta Prinţesa Maria va cuceri, nu eu.

Se aud zgomote. Un ciocănit uşor îmi ascute simţurile. Emoţionată, deschid uşa cabinei.

- Doamnele sunt gata? era maşinistul.

- Domnul regizor vă invită în scenă!

Ne-am uitat una la alta şi am mers degrabă.

*CORTINA ESTE TRASĂ.

În fundal se zăreşte un imens tablou care o înfăţişază pe prinţesa Maria, călare pe calul ei preferat. Ţinută demnă, regină impunătoare, adoptând îmbrăcămintea regimentului patru roşiori. Părul bogat, de culoarea aurului, flutura în vânt. Ochii albaştri superbi, cu tenul alb, al cărui obraz însufleţit strălucea. Pur şi simplu îţi tăia respiraţia când o vedeai!

Pe ambele laturi, tabloul este străjuit de sfeşnicele încadrate în stucatura florală aurită. În partea stângă a scenei este pianul celebru, în spatele căruia se află imensa fereastră cu draperiile turcoaz. În partea dreaptă, se află o uşă din lemn de mahon sculptat, reprezentând crinii mult iubiţi de prinţesă.

Undeva, pe mijlocul scenei, se aflau măsuţa cu cele două fotolii de culoarea aurului, pe care stătuseră cu vreo oră în urmă Barbu şi Virgil. Pe masă trona un imens bol de cristal. În apa colorată din acest vas, pluteau voioşi o multitudine de crini albi! Acestea se odihneau pe un covor pufos din blană de urs. Podeaua, conform planului, era de culoarea marmurei turcoaz.

Decorul este completat de un candelabru care lumina, difuz. O muzică medievală se aude în surdină. Spectatorii sunt aşteptaţi să pătrundă în linişte, pentru a nu tulbura pacea palatului.

Deodată se aud aplauze. În afara palatului populaţia aclama! Prinţesa Maria, însoţită de sora preferată, Victoria Melita, s-au retras de la balconul palatului!

Acum uşa cea mare se deschide şi cele două prinţese apar zâmbitoare, satisfăcute, căci primul discurs în faţa poporului se încheiase mulţumitor.

Publicul spectator priveşte încântat la apariţia celor două frumuseţi princiare. Aplauze! Astfel, zarva de afară, s-a prelungit în interiorul palatului.

Mai întâi principesa Maria, apoi principesa Victoria, păşesc încet încântate! Vibraţia pe care o dăruiesc cei care au fost invitaţi să participe la această serată este simţită din plin de cele două prinţese! Principesa a înaintat în mijlocul invitaţilor, simţind intimitatea şi relaxarea pe care o dă sala florilor.

- Vă mulţumesc! Vă mulţumim pentru că aţi dat curs invitaţiei princiare!

- Suntem uimite, observând că oamenii ne iubesc!

Această sală de teatru nu este una obişnuită. Scena este cu două trepte mai sus. Apoi cobori ajungând pe un platou; sunt planuri diferite. Pentru a vizualiza mai bine scena a fost necesară montarea podelelor în trepte. Erau poziţionate câte o masă rotundă la două fotolii. Toate acestea sunt răsfirate în toată sala. Fiecare familie este invitată la masa pe care stă înscris numele. Totul este poziţionat cu faţa spre scenă.

Decorul în ansamblu este frumoasa şi primitoarea sală a florilor, creată de cei doi bărbaţi îndrăgostiţi de aceaşi femeie.

-Acum vă rog să vă detaşaţi de lumea de dincolo de zidurile acestui palat şi să petrecem împreună o seară minunată! Această serată este împletirea muzicii cu plăcerea depănării amintirilor plăcute sau mai puţin plăcute!

*DISCURSUL PRINŢESEI!

Principesa a făcut o reverenţă de salut şi binecuvântare în faţa invitaţilor şi s-a întors graţioasă. Pelerina din catifea roşu-bordo, brodată cu fir din aur, stătea mândră pe trupul ei mlădios. Toată lumea a admirat frumuseţea răpitoare a prinţesei. Imaginea ei din

spate era magnifică. Părul auriu, lung,cu bucle bogate, se revărsa peste această pelerină.

Ajungând în dreptul fotoliului, a făcut o piruietă, apoi, întorcându-se cu faţa către participanţii la petrecerea ei, și-a ridicat mâna către crinul broşă, care încheia pelerina. Un majordom a sosit de grabă, ajutând-o să-şi dea jos mantia. Întreaga adunare, încântată de ţinuta prinţesei, a aplaudat. Ea a mulţumit, apoi s-a întors uşor către sora sa, făcându-i semn să ia loc.

În sală rumoarea începea să se facă auzită. Încântarea muzicală ce pătrundea, în surdină, în încăperea de poveste, s-a oprit.

Prinţesa Maria a făcut un semn pentru a se face linişte şi pentru a anunţa:

- Vă fac cunoscut debutul seratei!!

Aplauze.

- Voi ruga un prieten drag mie să poftească aici lângă mine, pentru a vi-l prezenta! Virtuosul domn este nimeni altul decât maestrul George ENESCU!

Aplauze.

Enescu s-a ridicat de la o masă mai retrasă şi a sosit în faţa tuturor.

Aplauzele au fost incendiare! La semnul prinţesei s-a făcut linişte.

- Onorabile domn! Vă invit aici lângă mine, pentru a vă oferi plăcerea de-a cânta şi încânta oaspeţi de seamă care au binevoit să dea curs invitaţiei din seara aceasta!

- Mulţumesc frumoasei prinţese!

- Vă mulţumesc dumneavoastră pentru onoarea ce mi-o faceţi de-a avea răbdarea necesară pentru a mă asculta!

Aplauze! Apoi linişte. Maestrul s-a aşezat la pian. Struţurile muzicale s-au derulat minute în şir, spre încântarea oaspeţilor! Pe nesimţite, prinţesa Maria s-a apropiat de pian, alăturându-i-se menestrelului. Cei doi mai cântaseră împreună, la patru mâini.

Spectatorii, încântaţi, au răsplătit acest deliciu cu un ropot de aplauze.

Duky, sora prinţesei, era numai încântare! Fericirea o simţea în toate cotloanele sufletului. Vine momentul când reuşim să conştientizăm că fericirea este în noi, recunoscând-o!

Maria se uita contemplativ la sora sa!

- Eşti minunată dragă Duky! Este adevărat! Acum conştientizez fericirea care mi-a învăluit sufletul!

- Sunteţi minunaţi voi, cei care aţi binevoit să ajungeţi în seara aceasta aici!

Şi-a luat cupa cu şampanie şi a trecut pe la toţi invitaţii să le adreseze câte un cuvânt binefăcător. Graţioasă, cu o ţinută impunătoare, etalându-şi frumuseţea radiantă, de care era foarte conştientă, a trecut pe la fiecare masă, pentru a saluta toți invitații! Terminând prima incursiune în lumea vorbelor frumoase, a ajuns înapoi la fotoliul princiar.

- Acum a sosit momentul să vă depăn istoria sosirii mele în România! Ţara căreia m-am dedicat şi căreia i-am dăruit deja primi doi copii: pe Carol - moştenitorul tronului şi pe Elisabeta - prima mea fiică. M-am căsătorit, la 29 decembrie 1892, cu Ferdinand de Hohentzoler-Tzinmaringhen, principele moştenitor al României! Aţi venit aici pentru a afla despre viaţa mea şi întâmplările petrecute de când am sosit pe aceste meleaguri româneşti. Despărţirea de copilărie a fost curmată brusc. Mama a fost tare grăbită cu măritişul meu. A încercat să se orienteze către înrudirea mea cu neam regesc străin. În religia ortodoxă nu se îngăduie să se căsătorească cu un partener de acelaşi neam. Aşa că, în anul 1892 au fost mai multe dineuri, baluri sau recepţi unde mama m-a purtat aproape fără voia mea. Așa l-am cunoscut pe Nando. Imediat s-a hotărât şi cununia religioasă, eu neştiutoare, el timid. Eu prea tânără, el fără experienţă… Aşa m-am trezit jucând un rol în care Prinţesa se vedea într-un vis, un vis îndepărtat!

- Sunteţi uimiţi? Să nu fiți, visul din care m-am trezit este realitatea mea de acum. Este ţara căreia, fără voia mea, am fost

încredinţată! Însă acum o iubesc şi nu mai sunt înspăimântată, ca odinioară!

- Crede-mă draga mea soră! Credeţi-mă stimaţi invitaţi! De atunci, la Zinmaringhen, de când mi-am luat la revedere de la copilărie, am înţeles că viaţa mea va fi dedicată României, oamenilor din această ţară! Îţi mai aduci aminte când ne-am despărţit? Daky!

- Acolo la Sinmaringhen, s-a oficiat cununia religioasă! Aceasta s-a ţinut la două biserici - protestantă şi catolică. Au participat feţe luminate din întreaga europă! Apoi, mi-am petrecut săptămâna de miere la o reşedinţă de pe lângă Zimnaringhen!

- După aceea ne-am întors acasă la Coburg, unde am fost pentru ultima dată frumoasa bălaie cu ochii ca safirele! Prinţesa preferată a tatălui neâmpăcat că am acceptat măritişul şi plec într-o ţară atât de îndepărtată! O mamă fericită că a reuşit să îşi mărite fata cu cine a dorit, înfruntându-şi soţul şi pe soacra sa! Înfricoşătoarea regină Victoria, care nu a venit la nunta nepoatei sale cea frumoasă!

- După care v-am părăsit pe voi, cele mai apropiate fiinţe ale sufletului.

- Da Misi dragă! Îmi aduc aminte ce copleşitoare a fost despărţirea!

- După aceea, m-am despărţit de cele mai frumoase, mai gingaşe dintre florile din grădina mea, din faţa castelului de la Coburg. Și am înpachetat totul, inclusiv copilăria mea fericită, lipsită de griji, cu plăceri nemăsurate! După ce am împachetat toate acestea în cufărul veşniciei, am urcat în trenul vieţii! Am ajuns într-o ţară de basm, cu poveşti triste!

A sosit momentul decisiv. Trenul oprea în gara Bucureşti. Peroanele fuseseră pregătite pentru primirea celei de-a doua prinţese din istoria regatului României! Nando mi-a spus cu blândeţe, luându-mă în braţe şi strângându-mă plăcut la piept:

- Iubita mea Misi! E timpul să te pregăteşti sufleteşte! Să îţi înfrunţi teama, timiditatea, emoţiile şi să te îmbraci cum se cuvine pentru intrarea unei micuţe, frumoase prinţese!

- Şi să ştiţi că m-am îmbrăcat în rochia de la nuntă! O rochie albă, din mătase grea, cu mâneci în formă de clopot, foarte largi. Toată era brodată cu perle şi bănuţi mărunţi din argint. Pe cap purtam o coroniţă din diamante din care ieşeau crenguţe din flori de portocali. De ea era prins, în loc de voal, un tiul alb. Dragii mei! Trebuie să vă spun că Nando era mai emoţionat, mai timid şi chiar mai temător, deoarece nu ştia cum voi reacţiona, cum voi rezista în faţa tiranicului său unchi, regele Carol, şi a întregului ritual al primirii princiare.

- Draga mea Misi! Să înţeleg că ai avut parte de o primire princiară!

- Da, draga mea soră!

- Şi cum ai întâmpinat poporul?

- Să vă spun tuturor! Primirea a fost princiară! Mulţimea era adunată peste tot, prin gări, pe câmpul ce se întindea între gările ce străbat drumul de la Predeal la Bucureşti, capitala României! Am fost întâmpinată de unchiul Carol şi de suita sa! Întregul guvern m-a întâmpinat în gară! S-au arătat feţe marcante ale României. Când am coborât din tren, pe covorul roşu ce fusese întins de la uşa vagonului până la trăsura care aştepta tânăra prinţesă, mi-a fost dăruită de către municipalitatea Bucureştiului o cupă de argint, gravată cu inscripţia: „Bine ai venit, mireasă de Dumnezeu aleasă, spre a patriei cinstire!”

În acele vremuri era un guvern al partidului conservator: prim-ministru era Lascăr Catargiu, care era şi ministru de interne; Alexandru Lahovary - ministru de externe; Al. Barbu Ştirbei - ministru de finanţe; generalul Gheorghe Manu era la domenii; D. C. Sturza - ministru de justiţie; Iacob Lahovary - ministru de război; Tache Ionescu şi C. Olănescu - instrucţie publică. Cam aceasta era conducerea din vremea aceea.

- Draga mea Misi! Sunt uluită ce memorie ai! Să ţii minte de atunci întregul guvern?

- O! Da! Acestea sunt chipuri marcante ale României! Când am ajuns la palatul regal, am fost întâmpinată de drăguţa doamnă Greceanu. Era de vârstă medie. Avea înfăţişare plăcută. M-a impresionat din primul moment, pentru că avea trei fete pe care le creştea singură, deoarece iubitul ei soţ a părăsit-o, alegând să se plinbe printre stele, veghindu-le în chip de înger! Îmi dăruia o simpatie nemărginită, se purta cu mine ca o adevărată mamă! Tot ea îmi este şi acum o bună confidentă. Atribuţiile oficiale ale acesteia sunt ocrotirea şi buna purtare a tinerei prinţese! Într-un cuvânt, doamna Greceanu era buna mea doamnă de companie! În toţi aceşti ani, petrecuţi în noua mea ţară, tinereţea mi s-a scurs anevoios. Este o lungă poveste de abnegaţie! Sub aparenţa fericirii, a dragostei şi a bunăvoinţei, se ascunde o cărare anevoioasă şi obositoare! Trebuia mereu să renunţ la câte ceva, să înfrunt o dorinţă, să îngrop un vis, să strivesc un imbold! Da! Era o aspră şcoală! Nu-mi pare rău că am cunoscut-o! Cred că toate pe lume au un înţeles! Chiar şi cele mai aspre. Orice renunţare umilitoare, orice lacrimă amară, îmi sunt de folos pentru a închega un caracter! Chiar dacă nu ne dăm seama de aceasta!

- Ei, dragii mei! Cred că vă daţi seama că nu-mi erau toate pe plac! Mă chinuia această formă de educaţie, care nu era decât o luptă pentru a domina şi o zdrobire a voinţei. Într-o zi, pe când stăteam de vorbă cu soţul meu despre această educaţie sănătoasă pe care am primit-o, el mi-a răspuns:

- A fost sănătoasă pentru tine, poate!

- Eşti o răzvrătită şi găseşti chiar plăcere într-o luptă aprigă! Dar eu m-am născut ascultător. luptele nu se potrivesc cu firea mea! Tu eşti întotdeauna plină de neînfrânt avânt! Bucuria vieţii te face puternică, aşa încât nu ai fost înfrântă!

Nando mai îmi spunea că în ţara aceasta nu ai unde să te plinbi şi nici prieteni nu ai cum să îţi faci.

- Îmi pare rău că soţul meu nu a putut participa, în această seară, la întâlnirea cu dumneavoastră! Bunii mei prieteni credincioşi! Însă haideţi să continuăm!

- Ştiţi cât de nefericită eram în acea perioadă? Mama mă apostrofa că scriu scrisori triste, fără vlagă! Că ar trebui să-i povestesc câte o întâmplare veselă din viaţa mea, din noua mea ţară!

- Mai ştii, buna mea surioară, că mama te îndemna să îmi scrii că eşti fericită? Însă eu înţelegeam stările emoţionale prin care treceai!

- Binenţeles că nu am dat curs indicaţiilor, după cum prea bine ştii!

- Ea vroia să îmi povesteşti numai de petreceri, de baluri? Eu simţeam nevoia de fapt, să-mi scrii cât de dor îţi este de mine?

- Cu psihologia ei, care şchiopăta, nu înţelegea că cineva care este exilat din rai, nu află nici o mângâiere de fericirea altuia, când părăseşte paradisul! Aşadar găseam numai durere. Mila ce-o simţeam pentru mine întuneca chiar şi faţa soarelui! Anii au trecut cu bune şi rele, cu bucurii sau greutăţi, cu mângâierii sau lovituri! Şi uite aşa a sosit ziua mult visată! Prima mea ieşire a fost organizată de unchiul Carol. Îngrijorarea lui era destul de mare. Cum am mai spus, la începuturile vieţii mele în România eram păzită, exilată! Nu aveam voie să intru în contact cu lumea din afara zidurilor palatului Cotroceni!

- Aşa se face că într-o zi stabilită de unchiul Carol, am fost lăsată să părăsesc zidurile palatului. Mergeam într-o trăsură trasă de patru minunaţi cai. Aceste animale cu suflete mari nu ştiau cât de mult contau pentru o tânără prinţesă. Că nu de mult, în apropiata copilărie, căluţii făceau parte din viaţa mea. Aceşti zdraveni căluţi îmi umpleau sufletul de-o încântare aproape dureroasă. Le încolăceam gâturile cu braţele, ascunzându-mi faţa în părul lor şi miroseam aroma pielii lor. Îmi aminteam de Tomy Roby şi de toţi caii care au jucat un rol important în copilăria mea.

Am ajuns în sfârşit la Cernica. O mănăstire mică, în mijlocul unor bălţi mari. Erau înflorite toate cu stânjenei sălbatici. Părea un loc părăsit care dădea o stranie linişte plină de un farmec melancolic. Părea un locaş uitat de lume, ceva pustiit aproape părăduit. După ce am trecut peste un pod de lemn, foarte vechi, care se clătina la tropotul viguros al cailor, am ajuns în faţa unei intrări clopotniţă, cu ziduri foarte groase. Nu mai văzusem aşa ceva niciodată! După ce am străbătut bolta clopotniţei, am pătruns în interiorul unei curţi pietruite, înconjurată rudimentar cu bolovani din piatră. Trăsura a tras chiar la intrarea în faţa bisericii albe. Acolo ne-au întâmpinat un puhoi de călugări bărboşi, în straie cafenii, lungi. Cu feţele amorţite şi cu ochii plecaţi în pământ. Stareţul mănăstirii ne-a întâmpinat cu crucea şi evanghelia! Regele Carol a fost invitat să îngenuncheze şi să le sărute. Ne-au poftit în biserică, unde s-a interpretat cântări ciudate şi triste. Au cântat un Te Deum. Glasurile călugărilor erau nemelodioase, însă melopeea monotonă, cu toate că nu era prea plăcută pentru auz, întregea oarecum farmecul tainic al locaşului.

- Peste toate plutea o poezie! Ceva primitiv, oriental! Era un tablou zugrăvit în semitonuri. Toată această poezie mi-a redeşteptat sufletul amorţit, dăruindu-mi strune de speranţă. Afară, în curte, erau colibe mici, albe, cu acoperiş din stuf. Grădiniţe plăcute, care se întindeau până la balta acoperită cu trestie. Întregul ţinut oferea linişte! Stânjeneii în culoarea soarelui acopereau zarea, dându-i un farmec aparte. Un călugăr mi-a oferit un buchet de flori din curtea bisericii, alcătuit din garoafe, pansele, busuioc şi mănunchiuri mici de lămâiţă. O largă pace se întindea pe întreaga suprafaţă a acestui ţinut. Acest tablou se potrivea cu sufletul meu.

- Pentru prima dată de când venisem în ţara mea cea nouă, în mine s-a redeşteptat ceva. Era ca o nădejde, ca un glas mititel abia înţeles ce răsuna nu ştiu de unde şi îmi făgăduia că într-o zi, cândva, poate se va ivi ceva, o legătură între mine şi această ţară străină.

- Vizita aceasta la Cernica a însemnat prima deşteptare a adâncii iubiri şi înţelegeri ce s-a dezvoltat treptat, treptat, între mine şi România! De la Cernica am mers la o altă mănăstire, Pasărea! Mănăstire de maici. Ritualul a fost repetat. Diferenţa între cele două mănăstriri consta în faptul că maicile erau tare vorbăreţe, ca un cârd de gâşte tulburate din ritmul lor obişnuit. Maicile ne-au poftit într-o încăpere micuţă, cu covoare pe pereţi. Acolo ne-am aşezat la masă, ni s-a servit dulceaţă lipicioasă, pe farfuriuţe mici şi câte un pahar cu apă, cam tulbure. Unchiul mi-a sugerat să nu-l beau.

- Pe drumul către casă am trecut prin sate mici. Colibele joase parcă erau căsuţe desenate de noi când eram copii. Toate arătau ca în basmele copilăriei. Întreaga privelişte îmi pătrundea în suflet şi simţeam fiece amănunt. Copiii goi cu ochi mari, în vie prietenie cu purceluşii creţi, îmi bucurau sufletul cu felul lor simplu de-a se juca! La fel şi ţinuta plină de demnitate şi respect a ţăranilor care ridicau căciulile de pe cap, în semn de salut. Căruţe cu mărfuri diverse mergeau pe marginea drumului hodorogind şi ridicau un praf de nedescris. Pe drum întâlneam caravane cu ţigani, care, nu ştiu din ce motiv, îmi plăceau. Privirea lor oacheşă mă atrăgea ca un magnet. Puii de ţigani se aruncau din căruţele lor caraghioase cu acoperişuri şi veneau în jurul trăsurii regale, cerşind câte un bănuţ sau făcând tumbe, răstogolindu-se pe drumul prăfuit. În concluzie aşa am luat eu contactul cu ţara mea cea nouă!

Timpul a trecut! Unchiul s-a hotărât din nou să ne scoată din Bucureştiul prăfuit şi să ne ducă la munte. Acolo, la Sinaia, şi-a construit un castel - Peleş. Era reşedinţa de vară. O clădire măreaţă, prea falnică pentru o locuinţă de vacanţă. Ca şi Cotroceni, castelul din Bucureşti, cel din Sinaia este prea încărcat cu ornamente. Sunt puse peste tot vitralii colorate. Fiece loc este greoi sculptat, drapat, tapat. Sunt unele tablouri de mare valoare, însă aşezate în camere sau coridoare foarte întunecate. Mobilierul este de valoare. însă sunt multe şi înghesuite. Din punctul meu de

vedere, castelul Peleş, nu îmi oferă confortul de-a locui în el. Aşa că m-am gândit să îmi construiesc acolo, pe tărâmul de poveste, un loc al meu, cu care să mă identific. Se ştie că sunt un om care-şi pune amprenta pe unde trece!

- Draga mea soră! În tot ce faci eşti inventivă, cu un gust desăvârşit. Am observat că atât la Cotroceni, cât şi la Pelişor, în Sinaia, decoraţiunile interioare sunt superbe! Sunt uimită că nu numai în interiorul palatelor îţi pui amprenta! Surpriza şi mai mare este irealitatea florală a grădinilor din aceste două locaţii!

- Da! Sunt o mare admiratoare de frumos, în toate formele lui! Însă acum să revenim la impresionantul „Peleş".Dragul meu Enescu! Te invit din nou aici lângă mine, pentru a da citire documentului oficial! Aşa cum a fost el rostit atunci, la oficierea iniţială! Pentru familia regală este o mare onoare să facem cunoscută această lucrare!

Înpurpurat, timidul Enescu a venit în faţă. Prinţesa i-a înmânat actul.

Aplauze!

- Mulţumesc! şi a început să deruleze impunătorul discurs.

- Documentul oficial al Castelului Peleş a fost citit în faţa familiei regale la 7 octombrie 1883:

„Eu, Carol 1, domn şi rege cu Elisabeta Regină!

După o silinţă neobosită de doi ani, în luptă cu un tărâm nestatornic, străbătut de izvoare, izbutit-am pusa la poalele Bucegilor, temelia acestei clădiri în anul mântuirii 1875, iar al domniei noastre al nouălea. Zidirea s-a oprit în timpul războiului în care pentru neatârnarea României intrat-am, în anul mântuirii 1883, iar al domniei noastre al şaptesprezecelea! Datu-i-am numele de Castelul Peleşului!"

Aplauze!

Enescu era emoţionat până la lacrimi.

- Vă mulţumesc! Pentru mine este o mare onoare să dau glas unui astfel de act oficiat cu mai multe decenii în urmă!

- Mulţumim dragul nostru maestru, geniu al României pe care o slăvim şi o sevim cu atâta abnegaţie şi dorinţă de bine!

- Dincolo de perdelele bogate, geamurile colorate, uşile grele, tablourile pictate, se întind pădurea, munţii, pajiştile bogate, râurile ce gâlgâie râzând! Asta nu este adevărata libertate! Însă aerul ce-l tragi în piept este ca o sorbire de apă rece! Acolo nu găseşti praf, nici zgomot, nici tramvaie, nici străzi, iar câmpiile sunt pline de flori. În sfârşit, acolo, la Sinaia, simţim şi noi puţină linişte sufletească! Un pic de libertate conjugală! Suntem, într-un fel, fericiţi! Punţile de legătură dintre mine şi Nando a fost şi sunt florile! Dacă aţi ştii cât de mult le iubim amândoi, aţi fi impresionaţi! Cât de gingaş îmi oferă el flori! De la un simplu ghiocel, până la cea mai preţioasă orhidee.

- Îţi mai aduci aminte că atunci, la Munchen, când ne-am întâlnit pentru prima dată, mi-a oferit primul buchet de trandafiri, timid, cu mâini tremurânde, însă cu o eleganţă deosebită, de adevărat aristocrat! În sfârşit, în acea perioadă, mama s-a gândit că ar fii o mare realizare să te trimită în noua mea ţară, să mă vezi cum arăt măritată, cu copii, prinţesă în toată regula. Prinţesa moştenitoare a României, care deja a dăruit tronului primul moştenitor! Îţi mai aminteşti că, în copilărie, ne băteam joc de ideea că cineva ar putea să plângă de bucurie! Dar în ziua sosirii tale am înţeles ce înseamnă lacrimi de fericire!

- Trebuia să soseşti la Predeal, graniţa României de la vremea respectivă. Împreună cu Nando, am plecat cu trăsura înhămată cu căluţii norvegieni. După cum ştii, revederea a fost emoţionantă. Pe drumul de întoarcere, ne-am oprit la o mică bisericuţă, cocoţată printre brazi, unde am luat ceaiul. Sosirea ta a însemnat un suflu nou în viaţa mea! Clipele plictisitoare deveniseră acum însufleţite. Împărtăşeam aceleaşi plăceri: ne plimbam prin pădurile de brazi, admiram munţii falnici ce se întindeau pretutindeni, grădinile cu florile nostre preferate şi căluţii, prieteni de nădejde. Îmi povesteai de acasă. Fiecare cuvânt era o legătură cu trecutul. Mi-ai adus daruri multe, mai mici sau

mai mari, trimise de mama, pe care le desfăceam împreună cu tine şi pentru fiecare aveai câte o explicaţie. Vara a trecut pe nesimţite, apoi a venit toamna cu pădurile ei minunate ruginii, cu arborii care aveau culori mereu în schimbare, de chihlimbar, aurii sau ruginii! Când privesc înapoi, se întind în faţa mea toate anotimpurile care s-au scurs ca nişte tablouri înşirate! Unele pline de strălucire şi nădejde, altele pline de întunecime şi bântuite de vijelioasa disperare pe care o cunoaşte numai tinereţea.

- Unchiul Carol este omul puternic, tăcut, adevărat stăpân, dominând asupra celor ce atârnă de el. Este un om care face planurii! Prevede! Care învinge în el orice patimă şi striveşte în el orice dorinţă! Aşteaptă de la noi acelaşi lucru. Un om care a uitat că a fost vreodată tânăr şi nu poate înţelege puterea fericirii! Odată i-am scris o scrisoare plină de răzvrătire în care l-am rugat să nu uite că dacă îmi răpeşte tinereţea, nimic şi nimeni nu îmi poate da înapoi acei frumoşi ani! Răspunsul lui a fost că numai fiinţele uşuratice privesc tinereţea ca timpul cel mai frumos al vieţii! Acum am înţelegere de la măritul rege Carol! Relaţia noastră este specială.

- A sosit momentul să vă povestesc şi de înţeleapta, dar rebela, regina Elisabeta, soţia bunului meu unchi! După vreo doi ani de exil în ţara ei natală, Germania, regina Elisabeta a revenit în ţara care o recunoştea de regină! Fusese pedepsită pentru că, din prea multă dragoste pentru soţul meu, a încălcat legile României. Nando fusese foarte îndrăgostit de o domniţă din România, Elena Văcărescu, fiică de neam domnesc, ce frecventa saloanele reginei, domnişoară de companie şi fata sufletului ei! Regina a făcut o adevărată pasiune pentru această domnişoară, deoarece o confunda cu copilul ei pierdut, considerând că sufletul acestuia se reîncarnase în Elena Văcărescu! Ferdinand, principele moştenitor al României, nu avea dreptul, prin constituţie, să se căsătorească cu o femeie din România, ţara pe care într-o zi o va conduce! Elisabeta nu a fost de acord cu lucrul acesta şi a încurajat cuplul îndrăgostit! Greşeala a fost plătită cu exilarea reginei, cunoscută şi

ca poeta Carmen Sylva, în ţara ei natală! Regele Carol l-a invitat pe Ferdinand în biroul său secret şi după ce l-a mustrat bine, l-a pus să aleagă: „Renunţi la o dragoste pentru ţara care te vrea rege! Sau renunţi la ţară, pentru o femeie?” El a ales ţara! Apoi, soţia pe care astăzi, acum, o aveţi în faţa dumneavoastră!

- Nu suntem noi în măsură să judecăm, însă individual, fiecare dintre cei trei, a avut de suferit şi pătimit! Aşa se face că atunci când am venit în noua mea ţară, pe regina Elisabeta, soţia regelui Carol, nu am văzut-o. Viaţa mea s-a desfăşurat, timp de doi ani, într-un trio onorabil. Însă, atunci când Elisabeta a revenit în ţara a cărei regină era, viaţa mea, viaţa noastră, s-a schimbat, şi nu în bine. A găsit mişunând prin palat doi frumoşi copilaşi, pe care eu îi ocroteam cu dragoste de mamă. Ea a confundat rolurile, dându-mă deoparte, instalându-se în calitate de mamă şi spunându-mi: „- Fetiţo, eşti prea tânără! Nu eşti înstare să creşti copii!”

- Nu cred că este nevoie să vă spun câtă suferinţă! Câte lacrimi vărsate! Nando, timid cum este, nu s-a băgat, spunând: „- Mătuşa are experienţa necesară să crească copii! Nu pot să îi spun nimic. S-ar necăji!” Revoltată, am mers la rege, cerându-i îngăduinţa de a-mi creşte copiii. I-am spus că sunt copii mei şi nu este drept să îi crească altcineva! Parcă-l văd şi acum cum s-a întunecat şi a chemat-o la el în birou. Nu ştiu ce au vorbit, însă ştiu că mi-au fost daţi copiii înapoi! Viaţa a intrat în normal după un timp. Mătuşa s-a obişnuit cu noua iubită a lui Nando. Am făcut pace! Aici trebuie să menţionez că mătuşa poetă, soţia neîmpăcată, cu purtări stranii, organiza seri culturale cu muzică, poezie şi momente artistice. Acestea se desfăşurau în salonul de muzică de aici, din Cotroceni, sau la Peleş! Veneau muzicieni de valoare sau fără importanţă. Poeţi, scriitori, artişti nenumăraţi. Toţi asistau la seratele reginei. Probabil că unii o admirau, o venerau, alţii o dispreţuiau, iar unii se plictiseau! Oricum, era o persoană deosebită. Uneori, nu observa că este în afara realităţii!

Trăia ca într-o seră, în care creşteau în jurul ei plante ciudate, ce se veştejeau cu totul. Mereu descoperea noi genii.

- Mi s-a întâmplat de nenumărate ori să nu observ valorile. Aşa s-a întâmplat când l-am cunoscut pe Enescu, acest minunat om, care în această seară ne-a încântat şi sperăm să ne mai încânte şi către finalul recepţiei!

În acel moment, Enescu s-a ridicat de la locul său şi a venit către principesă, pentru a povesti cum i-a transmis reginei Elisabeta mesajul de mulţumire!

Aplauze încântătoare!

- Te rog, dragă prieten, să ne povesteşti!

- Mulţumesc, draga mea prietenă! Vi-l voi spune, aşa cum a fost el transmis atunci!

Liniştea s-a aşternut peste toată suflarea ce trăia momente memorabile acolo, în Sala Florilor!

- Regina m-a adoptat sufleteşte când s-a înapoiat din Germania, în 1898 după o lungă absenţă. Mi se cântase Poema Română la Paris! Iar principesa Maria Alexandra Bibescu, născută Costachi Iepureanu, fiica fostului prim-ministru şi şef al partidului conservator, înainte de Lascăr Catargi, Manolachi Costachi Iepureanu, îi scrisese Elisabetei despre mine. Când aveam cam la 15 ani şi studiam la Paris, a aflat principesa Bibescu despre mine şi m-a luat sub ocrotirea ei. Când am isprăvit de compus Poema Română, ea m-a propus cea dintâi la Colom, care mi-a dirijat-o pe când aveam 16 ani şi jumătate. Emanuil şi Anton Bibescu au devenit ca nişte fraţi mai mari pentru mine. Când m-am reîntors în ţară, mi s-au deschis porţile palatului. Regele Carol întâi obişnuia să se intereseze de mine, ca om care munceşte temeinic, iar Carmen Sylva de producţia mea, în numele căreia m-a adoptat sufleteşte, socotindu-se cealaltă vice-mamă, pentru că ştia că prima fusese Maria Alexandra Bibescu.

Eram la Peleş când aflasem de moartea principesei Bibescu. Am pomenit-o, cântând ziua întreagă, cvartete; Regina,

Dinicu, Leubel şi cu mine. Era în vara anului 1902. Aşa înţelegea Regina să-şi comemoreze, prin artă, prietenele dragi!

În fiecare an eram invitat la castelul Peleş. Făceam muzică dimineţile de la 11 la 13 şi după amiezele de la 17 la 19. Pianistă şi organistă, Regina Elisabeta cânta împreună cu violoncelistul D. Dinicu, cu fratele acestuia G. Dinicu, cu vioristul Lobeul şi cu mine. Cântam mai ales cvartete şi muzică de ansamblu."

Aplauze!

Enescu a terminat de cuvântat.

Principesa a intervenit:

- Acum, după ani, pot să vă spun că Regina Elisabeta intuise misterul de necuprins al acestui geniu şi-l pecetluise în propia ei enigmă, denumindu-l pe Enescu „Copilul sufletului meu!" S-a nimerit să-l cunosc şi eu. Am intrat în sala de muzică. Regina, când m-a văzut, a ordonat: „Sonata de Frantz. Imediat!" M-am grăbit spre estradă. Înlemnisem! L-am văzut atunci pentru prima dată pe Enescu. Zvelt, brun, degaja o putere de sugestie învăluitoare! Să cânţi cea mai pasionată sonată, fără să o fi lucrat împreună, era de-a dreptul imposibil! M-am avântat în sonată ca pe valurile mării. Am cântat-o aşa cum am vrut eu. S-a revărsat în sală aşa o pătimaşă poveste, încât, la sfârşit, tăcerea tremura în fiecare dintre ascultători! Ca de o revelaţie! Iar Enescu şi cu mine eram amuţiţi! Desigur trecuse printre noi creatorul acestei poveşti; după ce a trecut emoţia, Enescu s-a aplecat asupra mea şi mi-a mărturisit că niciodată cu un pianist nu a avut, ca acum, senzaţia de contopire artistică deplină! Acelaşi har ne-a luminat! Apoi mi-a sărutat mâna!

Am mai cântat cu el de multe ori. Ca şi în seara aceasta, dar nu am mai depăşit niciodată tărâmul vieţii! Mi-am dat seama că în George Enescu este aur adevărat! Aplauzele nu au întârziat, făcând din această seară emoţionantă, un sincron al unirii sufletelor! Am alunecat pe un drum al visului, al amintirii!

Dar să revenim la poveste!

Căminul nostru, deosebit de palatul cel mare, în care locuiau regele înţelept şi regina intelectuală, era întrucâtva simplu şi interesant. După cum ştiţi, soţul meu nu este un bărbat cu însuşiri prea arătoase. Este cât se poate de neîncrezător şi nu-şi spune prea des părerile.

Este un prinţ leal, nu judecă cu părerile propii pe nimeni, nu este un răzvrătit. Este un militar destoinic şi convins de adevărata tradiţie a disciplinei germane. Se simte bine în mijlocul regimentului său de soldaţi. Este respectat şi iubit. Problema cuplului nostru, sunt eu! Îmi plac hainele frumoase, petrecerile, plimbările în aer liber. Trec drept o prinţesă foarte frumoasă şi atrag mereu privirile. Nu sunt niciodată trecută cu vederea, mă însoţeşte întotdeauna o puternică beţie a vieţii, un simţ tainic al puterilor mele de atracţie. Asta ştiţi cu siguranţă!

Călăria, de exemplu, reprezenta marea pasiune a viaţii mele! Pentru mine, după cum ştiţi, călăria înseamnă sănătate, putere, plăcere; mai presus de toate libertate şi un neasemuit contact cu natura! Într-un cuvânt: călare sunt de neînvins! Când m-am căsătorit cu Nando, făcea parte din regimentul vânătorilor de munte de la Sinaia şi era îmbrăcat cu uniforma cafenie. Mai târziu, când soţul meu a fost avansat în grad de colonel şi i s-a dat în subordine Regimentul Patru Roşiori, unchiul, într-un moment de slăbiciune, mi-a dat funcţia de şef onorific al regimentului. Pentru mine a fost o concesie din partea austerului rege, deoarece era greu să îţi dai seama dacă îmi poartă vreo fărâmă de iubire.

- Îţi dai seama, draga mea Vichi?

Mă ridic în picioare. Părăsesc perimetrul scenei improvizate şi mă apropii de surprinşii invitaţi. Păreau nedumeriţi de mişcările mele.

Spun admirativ: - Vă daţi seama iubiţi musafiri? Pentru mine, acea zi fusese o mare mândrie, mai ales că ofiţerii şi subofiţerii erau încântaţi, arătându-mi mult respect şi bucurie. Când sunt acolo cu regimentul meu, adopt ţinută de ofiţer militar,

aşa cum vedeţi acolo, în pictura aceea! M-am întors şi le-am arătat locul unde trona tabloul cu mine călare.

Apoi mă întorc şi continui să le povestesc ţinuta acestui superb Regiment Patru Roşiori! Cavaleria poartă tunici roşii, cu trese negre, nasturi de aur şi pantaloni albi de gală, iar în zilele obişnuite pantaloni negri. Ei alcătuiesc o închegare de puteri pe care mă pot bizui. Sunt credincioşi, plini de entuziasm şi devotament. Mă admiră pentru îndrăzneala mea când sunt călare, pentru neoboseala şi curajul meu; pentru adevărata mea credinţă. Sunt prinţesa lor şi sunt fericiţi. Aşa mi-am dat seama că într-o ţară nouă, pot să câştig simpatia tuturor prin renunţări la tot pasul şi prin grea străduinţă. Am o legătură statornică cu regimentul meu. În fiecare zi când merg pe câmpul de exerciţii, trec prin faţa palatului Cotroceni şi uite aşa îi văd eu! Ştiu când sunt ei, deoarece prin faţa palatului intonează un vals pe care numai noi îl ştim! Aşa merg eu, în vârful unui loc mai ridicat bine ştiut de mine şi urmăresc cum trec şi îmi fac cu mâna. Cobor de acolo încântată şi fericită!

Aplauze!

Toată adunarea de oamenii este uimită de marea pasiune a acestei prinţese. Ea a rămas cu ochii ţintă la tablou, de acolo dintre rândurile de fotolii. Lumea aplaudă încântată de modul de transmitere al acestui moment.

După un timp se întoarce copleşită de amintirii şi priveşte pe toată lumea.

Aplauze!

Triumfătoare, se îndreaptă către masa unde tronau o multitudine de pahare cu şampanie, toastează şi rosteşte impunătoare:

- Povestea noastră este o perpetuă dăruire a tinereţii!

Din nou aplauze.

Sfârşit!

*SALBA CU APRECIERI!

După această ultimă replică, ce încheie piesa, am fost înconjurată de lumea bucuroasă. Aproape că nu reuşeam să disting nimic. Pahare care se ciocneau. Voci care îmi vorbeau. Eu însă nu înţelegeam nimic. Barbu se îndreaptă fericit către soţia lui, încercând să-şi facă loc.

Eram înconjurată de oamenii care doreau să-mi dăruiască aprecieri.

Prima a fost Crina, care a venit împreună cu iubitul ei Vlad. Amândoi sunt studenţi la teatru. Crina mergea pe urmele verişoarei.

- Doamne! Cât de emoţionată sunt!

Au venit părinţii mei iubiţi, pe care i-am îmbrăţişat şi le-am mulţumit că s-au străduit să vină!

- Păi măi, pisicuţă! Să nu vină tata să-şi vadă fata?

- Mulţumesc tăticul meu drag! Apoi m-am îndreptat către mama şi am îmbrăţişat-o. Lacrimi de fericire curgeau cristaline din ochii mei încântaţi.

În sfârşit a reuşit şi Barbu să pătrundă printre admiratori.

- Să fii fericită, Prinţesa mea!

L-am îmbrăţişat cu dragoste! I-am mulţumit, pentru că a doua oară în viaţa mea, trăiesc un moment sublim! Mi-a dăruit privilegiul de-a gusta din trăirile, senzaţiile şi chiar din obiceiurile unei prinţese!

La acea serată teatrală au participat persoane apropiate, prieteni, dar şi feţe necunoscute, persoane interesate de subiectul regalităţii româneşti! Uitasem cu desăvârşire de regizorul meu.

Deodată, observ o fetiţă cu ochii turcoaz şi părul lung, negru ca abanosul, cu un fir de trandafir în mână, care mă interpelează:

- Primiţi această gingaşă floare, ca semn al preţuirii unui suflet care a reuşit în seara aceasta să vă cunoască! Să vă admire

frumuseţea! Să culeagă din bogăţia cugetului dumneavoastră „picuri de încântare reală!”

- Frumoaso cu ochii ca marea de turcoaze! Îţi mulţumesc pentru copleşitoarele-ţi vorbe! Iar acest trandafir însângerat, să fie încununat cu dulcea prietenie pe care mi-o vei acorda!

Am strâns-o cu putere la pieptul meu. Am simţit plăcerea de-a o confunda cu copilul drag sufletului meu, Crina.

- Aşa era şi Crina, ca tine, când era mică!

- Cine-i Crina?

M-am întors, căutând cu ochii în încăpere. Am găsit-o!

- Uite-o acolo!

Fetiţa s-a uitat în direcţia indicată de mine. Eu eram încremenită! Crina stătea de vorbă chiar cu Virgil. Cei doi păreau foarte fericiţi. Râdeau! Se observa încântarea pe figurile lor.

- Acea drăguţă domnişoară care stă de vorbă cu tata? Este Crina?

- Da! am răspuns eu, buimăcită. Nu ştiam ce să cred. Ce i-a spus Virgil? Care-i povestea pe care a inventat-o pentru micuţa prinţesă isteaţă?

Copila cu părul numai cârlionţi a fugit către tatăl ei. Binenţeles că a apărut ca o mică zână în faţa Crinei, care iubea enorm copiii. Ar mai trebui să adaug că avea o rochiţă roşie, bordată cu alb, pantofiori roşii cu fundiţă albă şi gentuţa la fel ca pantofii!

Am revăzut un clişeu. Numai că acum Crina era fata admisă la teatru şi micuţa Maria prinţesa tuturor scoicilor.

Dau roată cu privirea! Încerc să-l observ pe Barbu. Nu era!

- Unde o fi? mi-am spus în gând.

Simt că cineva se apropie de mine. Era Vichi, sora mea prinţesă, din piesă.

- Ce face sora mea?

- Bine, draga mea soră! Tu? Cum te simţi?

- Oho! Minunat! Nici că mă aşteptam la aşa o serată princiară!

- Nici eu! Recunosc.

- Nu ştiai nimic?

- Nu! Jur!

- Maria, chiar nu ştiai că vom veni aici?

- Nu, nu, nuuu! Aceasta este cea mai minunată seară din viaţa mea!

- Cine-i tipul acela super ce stă în preajma verişoarei tale?

- Nu ştiu! Du-te şi fă cunoştinţă cu el. Eu îl căutam pe soţul meu! Şi am plecat degrabă, pentru a nu-mi observa mimica, care cu siguranţă era schimbată. Doar mă cunosc. Asta arată că nu sunt o bună actriţă. Când este vorba de adevărata mea viaţă, nu ştiu să joc teatru.

Am dat cu ochii şi de cele două mătuşi ale mele, care erau în compania fratelui meu Radu şi a familiei lui, alcătuită din soţia Luisa şi fetiţa Raluca.

- În sfârşit, singură! a spus mătuşa Tania. Felicitări, prinţesă! a spus mătuşa Ileana.

- Super soră-mea! a glumit şi Radu.

Mulţumindu-le, m-am aplecat şi am luat-o în braţe pe micuţa Raluca. Copila de numai trei ani s-a speriat. Nu m-a recunoscut.

- Multe, multe roluri înainte! a spus şi cumnata Luisa, luându-mi dulcea fetiţă cu ochii ca safirele.

- Raluca! Tu nu vezi că ea este Maria?

- Nu e o plinţesă?

- Nu, Raluca! Eu sunt. Ia uită-te? Ei! Ce zici? Mă recunoştii?

- Da! Am clezut că eşti plinţesa aceea de acolo de pe fotoliul acela!

- Păi da! Aceea este una şi aceeaşi cu mine!

- Nu cleed!

Toată lumea a râs. Simt deodată două mâini ce sunt delicat aşezate pe umerii mei. Mă întorc.

- Barbu! Unde ai fost? Plecasem în căutarea ta!

- Şi? Ai ajuns la familie?

- Da, iubitule!

- Vă rog să ne scuzaţi, însă noi mai avem puţin de lucru.

Mi-a înconjurat mijlocul cu mâna şi mi-a arătat direcţia.

Eram lângă masa unui om cu triplă identitate: compozitorul Enescu; regizorul, scenaristul şi producătorul: Gil Şerbănescu; omul Virgil Şerbănescu!

- Sărut mâna, stimată doamnă Săndulescu!

- Bună seara, domnule Şerbănescu!

- Am făcut cunoştinţă cu încântătoarea Maria! E minunată fetiţa! Să îţi trăiască!

- Mulţumesc!

- Maria?

- Da, domnul meu!

- Gil mai are un moment artistic de realizat! Când îl introducem?

- Având în vedere că orele sunt înaintate, ar fi momentul. A fost o zi grea, impresionantă şi obositoare, cu final fericit! Însă este cazul să încheiem.

- Aşa cred şi eu.

Barbu a plecat. Fetiţa lui Virgil era plecată cu Crina. Aşa că am avut o clipă, pentru întrebări:

- Tu ai jucat şi rolul lui Enescu?

- Da, prinţesă!

- Şi eu cum de nu am observat?

- Nu ştiu!

- Bine, însă Crina cum te-a remarcat?

- Crina m-a observat din sală, după ce mi-am dat masca lui Enescu jos.

- Şi ce i-ai povestit?

- Adevărul!

- Care adevăr?

- Unde am fost în toţi aceşti ani! I-am mai spus că, atunci când am plecat, ţi-am promis că dacă voi finaliza planul reginei

Maria, te voi căuta pentru a-ţi oferi rolul. A fost foarte încântată şi apoi a luat-o pe fetiţa mea şi au plecat.

- Mulţumesc! Deci nu ai dezvăluit nimic?

- Nu! Nu ţi-am promis?

- Ba da!

- Prinţesă! Cu mine, cu relaţia noastră cum rămâne?

- Tu, Virgil, eşti partea ascunsă a sufletului meu! Eşti icoana din inima mea, pe care o scot din când în când afară, să vadă lumina zilei şi apoi intră la loc. Tu vii şi pleci! Pe tine te iubesc pentru totdeauna, însă niciodată!

- Am înţeles prinţesă! Sufletul tău nobil nu va putea niciodată să iubească un muritor nobil!

Deodată, aud vocea lui Barbu, la microfon:

- Doamnelor şi domnilor! În seara aceasta s-a petrecut un eveniment special, la care aţi participat şi despre care vreau să mai menţionez ceva!

- Domnul Gil Şerbănescu este nu numai regizorul, scenaristul şi producătorul acestei piese, care sper să vă fi încântat sufletele, ci şi actorul ce l-a interpretat pe George Enescu şi omul sosit din America cu un scenariu sub braţ, pentru a-l dărui frumoasei mele soţii, pentru a-şi desăvârşi cariera! Virgil Şerbănescu!

Ropote de aplauze incendiare!

- Vă mulţumim, domnule Şerbănescu! Vă rugăm să ne faceţi, pentru ultima dată în seara aceasta, onoarea de-a încheia spectacolul regal cu o ultimă interpretare la pianul celebru!

Şerbănescu s-a contopit cu Enescu şi a cântat cu atâta patimă, încât a impresionat întreaga adunare! Apoi m-am alăturat şi eu omului cu sufletul îndurerat, dăruindu-ne unul celuilalt emoţii teribile!

Gata! A tăcut pianul! Ne-am ridicat mâinile de pe clape, de parcă ne-am fi curentat. Ochii ni s-au întâlnit. Safirele mele, strălucitoare, s-au întâlnit cu turcoazele lui stinse! Mâna destinului îşi lăsase amprenta pe aceşti ochi, odinioară minunaţi!

Soţul meu a venit şi m-a îmbrăţişat. Apoi a mers şi la Virgil, i-a strâns mâna şi l-a felicitat.

Printre ropotele de aplauze, Barbu a făcut un anunţ incendiar:

- Dragi participanţi la această serată, vă fac încă o destăinuire: Maria, prinţesa artistă, şi-a încrucişat paşii cândva, de mult, cu acest magnific domn!

Aplauzele s-au dovedit impresionante!

De data aceasta chiar am simţit că mi se face rău. Toată lumea venea peste mine. Mă împingea, mă agresa, luminile se stingeau…

**EPILOG…

Astăzi m-am trezit liniştită şi fericită! M-am relaxat în patul meu de prinţesă, lăsându-mi un picior să atârne pe lângă pat, atingând cu vârful degetelor covoraşul uşor pufos. Acest covoraş crem cu arabescuri bordo, a fost cadoul pe care l-am primit de la părinţii mei, la aniversarea majoratului în căsnicie!

Meditez... Reflectez...

Doamne, ce fericită sunt! Acest vis din care tocmai m-am trezit este „viaţa unui vis, a visului unei vieţi!”

Mă ridic din pat. Întind mâna după halatul din catifea roşu-bordo. Mă îmbrac cu el, leneşă! Merg degrabă la bucătărie şi pun de cafea. Mintea mea fremăta de bucurie la gândurile ce se plimbau tacticos printre rafturile cu amintiri!

Gata şi cafeaua. Îmi umplu o ceaşcă cu licoarea cafenie, aburindă şi merg în livingul primitor. Coco, micuţa nimfă australiană, mă întâmpină cu un ciripit binecunoscut de mine. Fac o mică conversaţie cu ea şi mă aşez la calculator, prietenul meu de suflet, care-mi dăruieşte satisfacţia muncii aşezată pe truda gândirii.

Fotoliul din piele, de la birou, mă îmbrăţişează, dăruindu-mi binemeritata relaxare după o noapte atât de incitantă, de pasională, dar şi atât de reală, încât acum nu pot să cred că s-a terminat... Că m-am trezit. Că eu sunt femeia fericită şi mulţumită, iubita prinţesă a iubitului meu soţ. El îmi dăruieşte în fiecare dimineaţă un bucheţel de sărutări! El trăieşte pentru a-mi oferi în fiecare zi o felioară din sufletul lui generos şi în fiecare noapte o crenguţă înflorită a divinei lui iubiri!

*******Sfârşit! *******

Astăzi, 3 iunie 2014, am încheiat cea de-a doua carte, scrisă şi trudită din suflet pentru sufletele ce o vor citi!

Cu drag, a voastră începătoare, Lidia!

